

Güle güle Suzan! Hep aramızda olacaksın!

12 Ekim gecesi bir yoldaşımızı, canımızdan bir parçamızı daha sonsuzluğa uğurladık. Özgür Gelecek gazetesi Kartal Temsilcisi **Suzan Zengin**'i kaybetmiş olmanın derin üzüntüsünü tüm dostlarımızla paylaşıyoruz.

Suzan yoldaşın ölümünü doğal bir

ölüm olarak kabul etmemiz mümkün değil. O, 2 yıl boyunca kaldığı hapishanede uygulanan tecrit ve tretman politikalarının, hasta tutsakların tedavisini engelleyerek onları ölüme mahkum eden zihniyet tarafından katledilmiştir.

Sayfa 2, 29 ve 32

Özgür gelecek

Sayı: 18

Yaygın süreli

19 Ekim-1 Kasım 2011

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

BEN HALKIM, YA SEN KİMSİN?

Bunların hepsi gerçek... Ama bunların karşısında daha büyük bir gerçek var ki, o da biziz, yani halk! Devlete "**sen kimsin?**" diyecek olan gerçek güç biziz. İnkâr-imha ve emeğe dönük saldırılara karşı çıkma zamanı!

Bu coğrafyada her TC askeri ya da polisi "**Ben devletim**" diyebilir. Devletin kendine verdiği yetkiye dayanarak Kürt çocuklarını mayınlı tarlalara sürebilir, Kürt vekilleri öldürmeye yeltenebilir, yüzlerce siyasetçiyi tutuklayabilir, "**Vatan bir bütündür, bölünemez**" kutsaması(!) altında insanlık dışı uygulamadan geçirilen gerilla cenazele-

rini sergileyebilir! Devlet gerçeğini yaşatır!

Bu coğrafyada her patron ya da bakan "**Ben devletim**" diyebilir. Devletin kendine verdiği yetkiye dayanarak ekmeğe-suya-havaya zam yapar, "daralma" bahanesiyle işçi atar, sendikaliya kök söktürür ya da işçi çadırlarına jandarma eşliğinde saldırır! Onlar da devlet gerçeğini böyle yaşatır!

Tuzla'da direniş kazanacak

Tuzla'da Kampana çadırında direniş büyüyor. İzmir'den İstanbul'a gelen ve burada da patron tarafından işten atılan işçiler direnişe geçti. Biz de işçileri ziyaret ettik. **Sayfa 5 ve 28**

Halkaların Demokratik Kongresi ilan edildi

15-16 Ekim Ankara'da Kongre Girişimi adıyla bir araya gelen çok sayıda siyasi parti ve örgütler, demokratik kitle örgütleri ve bireysel katılımcılar **Halkların Demokratik Kongresi**'ni ilan etti. **Sayfa 8**

gündemler

Zafere kadar direniş!

BEDAŞ Genel Müdürlüğü önüne direniş çadırı kuran Enerji-Sen üyesi direnişçi işçilerle röportaj yaptık.

Sayfa 4

"İşimiz rahatsız etmek!"

Habertürk, sürmanşetten bir resim yayımladı. Evet, resim çok **çarpıcı**ydı. Ama alıştırmamızın dışında aynı zamanda kadın cinayetlerini teşvik eden ve katile "ilham" veren bir haberdirdi.

Sayfa 13

Baz istasyonuna karşı eylem

İstanbul Sarıgazi'de, mahallede baz istasyonu istemeyen halk, eylem yaparak istasyonu kullanılmaz hale getirdi.

Sayfa 19

Kalkan yapma boşuna, yıkacağız başına!

Başta İsrail'in korunmasını hedefleyen kalkan sistemini protesto etmek için 16 Ekim günü Kadıköy Altyol'da bir araya gelen NATO ve Füze Kalkanı Birlik, Kadıköy'de kitlesel bir yürüyüş düzenledi.

Sayfa 18

Özgür gelecek'ten

Suzan yoldaş, her daim bizimle olacak...

✓ **Sayfa 2**

Emekçinin Gündemi

Yeni, genç, dinamik, devrimci bir sınıf hareketi için

➤ **Sayfa 5**

Göğün Yarısı

Cinsel yabancılaşma ve kadına yönelik şiddet

➤ **Sayfa 12**

Evrensel Bakış

Mısır'da ihanete uğrayan devrim

➤ **Sayfa 22**

Pusulula

Sorumluluk almada cesur; pratikte yaratıcı olmalıyız

➤ **Sayfa 26**

Suzan yoldaş, her daim bizimle olacak, yaşayacaksın!

Arkadaşımız, dostumuz, yoldaşımız Suzan Zengin'i yıldızlar arasındaki görkemli yerine uğurladık. Çevresine aşıladığı coşkusu ve enerjisi tükenmeyen Suzan, artık omuz omuza yaşayacağı yıldızlarla birlikte dünyamızı ısıtacak. **Hüzünlüyüz!** Çünkü bu ayrılış Su-

zan'a yakışmadı. Onun inatçılığına, yaşam sevincine, ağız dolusu gülüşlerine yakışmadı. **Öfkeliyiz!** Çünkü Suzan, devletin devrimci, yurtsever tutsaklara yönelik ölüme terk etme-tedavi etmeme politikalarının sonucunda aramızdan ayrıldı. Suzan'ın ağır sağlık sorunları vardı ve bu durum devlet tarafından çok iyi biliniyordu. Ne ki devlet, daha önce sayısız devrimci, yurtsever tutsağa yaptığı gibi Suzan yoldaşa da tedavi olanağı tanımadı ve onu **hapishane duvarlarının soğuk insafına** terk etti. Onun yıldızların yanı başında sona eren serüveni, hapishane koşullarının tetiklediği ağır sağlık sorunları ile hızlandı. Suzan yoldaş, **52 yıllık yaşamının büyük bir bölümünü, işçi ve emekçilerin, ezilenlerin kurtuluş davasına adadı.** O, emekçiliği, coşkusu ile mücadelenin gelişimi için gecesini gündüzüne kattı. Suzan yoldaş, çok yönlü bir dev-

rimciydi. Gazeteciliğin yansira, **çevirmen** ve **insan hakları** aktivistiydi. Suzan yoldaş, devrimci basın geleneğimizi; emeği, alınteri ve yaratıcılığıyla geliştirdi. Devrimci bir gazeteci olarak, faaliyet alanında, neredeyse **her eylemin, direnişin, grevin** ayrılmaz bir parçasıydı. O, işçi sınıfı ve emekçilerin, özgür bir gelecek uğruna yürüttüğü onurlu mücadelenin **hem tanığı hem de öznesiydi.** O, gazeteciliğe devrimci sıfatını haklı olarak yakıştıran yoldaşlarımızdandı. Yaşanan hak gasplarına, işçi sınıfı ve emekçilere, ezilen Kürt ulusuna yönelik baskı ve saldırılara karşı; direniş örgütleyen, bildiri dağıtan, afiş asan, basın açıklaması yapan bir devrimciydi.

Suzan'ın **en büyük silahı fotoğraf makinesi ve kalemiydi.** Suzan, 40 yıllık bir geleneğin ayak izlerini takip eden devrimci basın geleneğimizi, ortaya koyduğu pratik ile zenginleştirdi.

Başarılı bir gazeteci ve iyi bir devrimci olarak; işçiler ve emekçilerle sıcak ilişkiler kurdu. Cenaze töreninde ortaya çıkan fotoğraf, Suzan yoldaşın emeği ile harcamı kıldığı, inşa ettiği değerlerin somut bir yansımasıydı. Suzan yoldaş, aramızdan ayrıldı ne ki bize her daim onurla anacağımız, **sımsıcak anılar** bıraktı.

O artık yok, ama yoğun bir devrimci emekle yoğurduğu devrimci basın mirası ilham kaynağımız olarak yanı başımızda. Yaratıcılık, azim ve inatçı bir direngenlikle yarattığı onurlu bir devrimci basın mirasını, kan ve canla bugünlere taşıdığımız **devrimci basın geleneği halkasına** ekledi. Bu mirasa sahip çıkacağız. **Bu yoldan ayrılmayacağız.** Suzan yoldaş, yoldaşlarının her sözcüğüne kodlanan anılarında yaşayacak. **Her daim bizimle olacak, yaşayacaksın!**

Merhaba Bekir abi,

"Acıya kurşun işlemez/ sabrın taşıdığı sularda..."

Sonbahar hüznün aylarıdır derler. Gerçekten de hüznün ve ayrılıkların aylarıdır sonbahar, içimizdeki acılar yağmur gibi akan gözyaşlarımızla bereketli toprakları suluyor. Acılar yaşıyoruz, acılar yaşatılıyor bizlere...

Hayatın içinde vicdansız insanları görünce Diogenes'i arıyor gözlerim ve anıyorum kendisini saygıyla. Ve onun gibi fenerle tek tek insan aramak istiyorum... Kimindi bilmiyorum ama bu sözleri pek seviyorum.

"...Aslında insan birini değil, onun kendinde yarattığı duyguları sever."

Kara bulutlar bugün havalandırmanın tepesinde ve dolaşması da boşuna değilmiş! Öğleden sonra olan günde bir saat havalandırma hakkım içinde dışarı çıktığımda Muhammed yoldaşımdan aldım elem yüklü haberi...

Gözlerim hep bir çift göz aradı havalandırmada ama her yer suskunluk içinde her yer duvar...

Hiç tanımadan konuşup dokunamadan, sarılıp öpme, kardeş sıcaklığını yaşayamadan birini sevmek ne garip şeydir değil mi?

(...)

Ben kendisini henüz tanıma fırsatını yakalayamadan o güneşe yolculuğu seçti. Ama onu tanımadan tanıdım. Her şeye rağmen yaşamından bilgi sahibi oldum.

İşte bu sebeple hayatın içinde sevmek zor değildir. Zor olan şey sevmeye bağlı kalmak, sevmek için, sevilen şey için savaşmak, amansız mücadele etmek ve onu sahiplenmek... İşte sor olan budur. Suzan ablamız bu zoru tüm zorluklara, hastalık, zindan ve faşizme rağmen başarı ile yaşamı boyunca yapmıştır.

(...)

Eşini, yoldaşlarını, annesini yitiren sizler gibi biz de ablamızı yitirdik. Hepimizin başı sağ olsun. Kendinden önce gidenlerimizle

SUZAN ZENGİN ÖLÜMSÜZDÜR

kucaklaşacaklarını bilmek ve orada sohbet ederken bizleri beklediklerini düşünmektir tek tesellimiz...

(...)

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

Sevgiler, selamlar...

(Tekirdağ 2 Nolu F Tipinden Tutsak Partizan)

Sevgili Bekir Merhaba;

Bugün Beşiktaş Adliyesi'ne gidip gelen bir arkadaştan hiçbirimizin duymak istemeyeceği bir haber aldım. Ancak bir türlü inanamadım. Belki yanlışdır diye düşündüm. Umarım haber yanlıştır. O asi duruşu, direngen tavriyle Suzan yoldaş aramızdadır. Bünyesini saran hastalıklarla mücadele ediyordur. Bana yazdığı son mektupta **"şu hastalıkları bir hal yoluna koyayım, asli görevlerime dört elle sarılayım"** diyordu.

Sevgili Bekir, sevdiğimiz, paylaşımlarımızı çoğalttığımız hayata yeni renk, yeni anlam kattığımız omuzdaşlarımızı, beden yitirdiğimiz zaman acılar duyar, sancılar çekeriz.

Elbette bükülüp kalmayız. Onların bize devrettikleri bayrağı daha yukarılara çekmek için mücadele eder, bize öğütledikleri gibi hareket eder, ideallerini gerçekleştirilmeye çalışırız. Çünkü onlar rehberimizdir artık. Haberini yanlış olacağı umuduyla hepimizi sevgiyle kucaklıyor, gözlerinizden öpüyorum.

Umutla, dirençle kalın...

(Kandıra 1 Nolu F Tipinden Tutsak Partizan)

Sevgili Bekir Can,

Bugün Suzanımızı yitirdiğimizi öğrendik. Sarsıldık. Beklemiyorduk. Birkaç gün önce öğrenmiştik yoğun bakımda olduğunu ve he-

men tez zamanda ayağa kalkması dileklerimizizi iletmiştik.

Dirençliydi, yaşama dört elle sarılan tüm enerjisini emekle mücadeleye sunan, tükenmek bilmeyen bir yürekti... Bizler mahpusta onun enerjisini hep duyumsadık, yaşadık... Bu kez de gülererek kalkacaktı.

Olmamış... Birden fazla saldırmış kötülükler... Haksız tutukluluğunun mahpusta sağlığının daha da kötüye gidişinin etkisini elbette unutmuyacağız.

Elbette sancılıyız, elbette her düşen yoldaşımızda olduğu gibi kaniyor yüreğimiz... Yüreğimizin en derininde ona açtığımız onur sayfasında bir karanfil olarak yaşayacak artık. Paylaştığımız yaşamlar, verdiği emekler, mücadelesi ve üretimleriyle yaşayacak, yaşatacağız. Tekirdağ mahpusunda bulunan tüm yoldaşları ve dostları adına sizlere, sana, oğlunuza, kızınıza, tüm dostlarına ve yoldaşlarına baş sağlığı diliyoruz...

Anısını yaşatacağız...

Lütfen bizim adımıza Suzan'a bir karanfil bırakır mısınız...

(Tekirdağ 1 Nolu F Tipinden yoldaşları)

Sevgili Bekir abi

Ne yazacağımı bilemeden aldım kalemi kağıdı elimde...

Suzan ablanın ameliyata gireceği haberini alır almaz yazdığımız faksın mürekkebi kurumadan kara haber geldi...

Ragıp hoca Evrensel'de dünkü köşe yazısını Suzan ablaya ayırmış ve komada olduğunu yazmıştı. Ama ben bu kadarını aklıma bile getirmemişim. Yine de Ragıp hocanın yazısını bitirdiğimde "Suzan ablam atlatır bu vartayı..." demişim kendi kendime. Bugün arkadaşlarımızdan biri telefon görüşünde ailesinden öğreniyor ki komadan çıkamayan ablam vefat etmiş.

Acımız büyük öfkemiz kabına sığmamakta

Yaşamını insanlığa, devrime ve sosyalizme adanmış koca bir çınar ağacını kaybetmenin acısını hep birlikte tattık, fakat siz **umudun çalışanları, siz ekilen tohumun fidanları** bunu çok daha can alıcı bir şekilde yaşadınız. Başınız sağ olsun, tüm hal-kımızın ve ailesinin başı sağ olsun. Suzan Zengin ölümsüzdür. Onu unutmacağız.

İsviçre Neuchatel ÖG okuraları

Cümleten başımız sağ olsun. Soylu ve onurlu anısı önünde saygıyla eğiliyor, ideallerine bağlı kalacağıma söz veriyorum. Suzan abla kesinlikle eceliyle ölmedi, öldürüldü. Suzan abla devrimci bir gazeteci olduğu, hayatını ve enerjisini Türk-Kürt çeşitli milletlerden ezilenlerin komünist kurtuluşuna adanmış için sinsice katledildi. İlk değil, muhtemelen son da olmayacak. Ama mutlaka, mutlaka hesabı sorulacak!

Başınız sağ olsun, cümlemizin başı sağ olsun sevgili abi...

En içten sevgi ve saygılarımla...

(Tekirdağ 2 Nolu F Tipinden Tutsak Partizan)

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya **İzmir:** 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212 27 50 **Avrupa Büro:** Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Yaygın süreli **Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

Direniş çizgisi yığınların öfkesini sokaklarda buluşturur

zeyde süren direnişler buna en iyi örnektir. Tabii ki bu hoşnutsuzlukları örgütlü ve pratik bir eylemliliğe dönüştürmek proleter bir bakış açısının yön verdiği militan bir mü-

tesis edilmesine ve alternatif devrimci çizginin emekçi yığınlar içinde bir seçenek olarak tartışılmasına yol açacaktır. Bugün geniş yığınlar ne kadar siyasal gericiliğin etkisi altında olurlarsa olunsunlar, somut sorunları üzerinde yürütülen her tartışma, atılan her pratik adım onların ilgisini çekecektir. Bu ilginin hemen pratik eyleme dönüşmemesi bizim çabamızı olumsuz yönde etkilememelidir, bilakis daha yoğun, daha emek içeren bir çaba içine girmeliyiz.

TC devletinin Ortadoğu'da ABD emperyalizminin ileri karakollarından biri olduğu Obama ve Erdoğan'ın son görüşmesinde bir kez daha açığa çıktı. Ortadoğu halklarının desteğini kazanmak için Filistin sorununu gündemde tutan, Tunus, Mısır ve Libya gezilerinde bu ek-senli propagandalar yapan Erdoğan, efendisi Obama ile yüz yüze gelince; yeniden gerçek kimliğine döndü. Uşaklık görevlerini birer birer hatırladı. Komşularla sıfır sorun söylemi emperyalistlerin çıkarlarına uygun olarak herkesle sorun haline geldi. Suriye yönetimine karşı Erdoğan'ın "şahin" kesilmesi ABD emperyalizminin Ortadoğu projesinde kendisine yüklemiş olduğu misyonun itirafı niteliğindedir. Bu misyonun Ortadoğu bölgesindeki çatışmalarda bir taşeronluktan ibaret olduğu açıktır.

TC'nin Ortadoğu'da Osmanlı dönemine duyduğu özlem gerçekleşmesi mümkün olmayan bir rüyadır. Özal döneminden beri Pan-Türkist politikalar geliştirmeye çalışan Türk egemen sınıfları "Adriyatik'ten Çin denizine kadar Türk coğrafyası" söylemelerini dönem dönem dillendirmeye devam ettiler. Erdoğan dinci kimliğine Türkçülük kimliğini de ekleyerek bu politikayı sürdürüyor. Koşullara uygun olarak vurgular yer değiştiriyor. Değişmeyen tek şey emperyalizme uşaklıktır. İçerde sürdürülen ırkçı ve inkarcı politikalarıdır.

Bu karşı devrimci politikaların teşhirini içeren propaganda-ajitasyon araçlarının kullanılmasının yanı sıra, somut duruma uygun olarak pratik bir tutum da geliştir-meli-

Oysa defalarca kez kanıtlanmıştır ki; bedel ödemededen, bedeli ağır olan bir kavgaya tutuşmadan hiçbir haklı talep gündemleştirilemez. Kürt halkının pratik mücadelesi bu bakımdan oldukça zengin bir deneyimdir.

TC devleti dış politikada emperyalizme uşaklık siyasetinde ısrar ederken, içerde başta Kürt ulusu olmak üzere devrimcilere, emekçilere karşı her türlü terörü uygulamaya devam ediyor. Kürt siyasetçilerine dönük operasyonlar, tutuklamalar tüm hızıyla sürüyor. Bazı BDP milletvekilleri hakkında onlarca yılı kapsayan yeni davalar açıldı. Tam da böylesi bir süreçte Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku milletvekilleri yemin ederek parlamento çalışmalarına katıldılar. Vekillerin haklı taleplerine kulak tıkayanlar, onların yeniden parlamentoya dönüşlerini oluamlamaktan da geri kalmadı. Her zaman olduğu gibi "sorunların çözüm yeri parlamentodur" yalanlarını tekrarlamaya devam ettiler.

Oysa defalarca kez kanıtlanmıştır ki; bedel ödemededen, bedeli ağır olan bir kavgaya tutuşmadan hiçbir haklı talep gündemleştirilemez. Kürt halkının pratik mücadelesi bu bakımdan oldukça zengin bir deneyimdir. Son Gemlik yürüyüşünde bir kez daha görüldü ki; bu topraklarda tutsaklara dönük uygulanan tecrit politikalarının kırılmasından, tüm demokratik hakların özgürce kullanılmasından söz eden herkesin dişe diş dövüşmesi gerekir. Egemen sınıfların uykusunu kaçıran, karşı devrimci politikalarının teşhirini sağlayan, umutsuzluk ve çaresizlik içinde olan yığınlara umut aşıl原因 bu feda ruhudur. Bu feda ruhuyla girilen her muharebede başarı elde edilmeyebilir. Ama başarı elde etmek için mutlaka ama mutlaka can bedeli bir kavgaya tutuşmak gerekir. Dövüşerek yenilmek, dövüşerek geri çekilmek yalnız tarihe kahramanlıklarla dolu bir dipnot düşmez. Aynı zamanda ezilenlerin haklı ve meşru mücadeleleri için bir **umut** yaratır. Yeni büyük muharebelere kapıyı aralar. Halka güven, kazanma bilinci bu eksenli devrimci hamlelerin eseridir.

Hiç şüphesiz bugün Kürt hareketinin dışında, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçiler cephesinde faşist diktatörlüğü sarsan, üzerinde baskı kuran güçlü bir kitle hareketinden söz edilemez. Ama derin bir hoşnutsuzluktan söz etmek mümkündür. Ankara'daki on binlerce emekçinin gösterisi, çeşitli iş kollarında lokal dü-

cadeyle mümkün olabilir. Bu mücadele mutlaka geniş emekçi kesimleri kapsayacak bir perspektife sahip olmalıdır. Bunu sağlamak için de pratik olarak faaliyet yürüttüğümüz her alanda baskı altında olan, emeği gasp edilen her kesimle sorunlarını tartışacak ve çözüm yöntemlerini geliştirecek tartışma ortamlarını yaratmalıyız. Ve esnek platformlar oluşturmalıyız. Diğer bir anlatımla, üstte kararlar alıp dayatan değil, kararların alımı için ortak tartışmalar yaratan bir pratik hat izlemeliyiz. Egemen sınıflara karşı hoşnutsuz olanı, zayıf da olsa gelişen mücadeleyi izleyen hareketi geçirmenin yolu, onu şu veya bu şekilde çözümün bir parçası haline getirmekle mümkün olabilir. Burada pratiğin önemi oldukça büyüktür.

Çünkü pratik hareket demektir. Hareketin olduğu her yerde değişim için koşullar daha elverişlidir. Sözelimi Füze Kalkanı Projesine veya HES'lere karşı yürütülen pratik faaliyetlerin anti-emperyalist bilincin yeniden gelişmesine ve çevre sorunlarına karşı var olan duyarsızlığın aşılmasına vesile olduğunu yaşıyoruz. Bu hareketlerin kitlesel ayağındaki zayıflık veya süreklilik taşımamasının en önemli nedenlerinden biri de devrimci müdahaledeki, militan çizgideki zayıflıklardır. Bu yönde atılacak her olumlu adım zayıflayan devrimci otoritenin yeniden

yiz. Gerçekleri kitlelere taşımak, eğitmek ve harekete geçmelerini sağlamak için bu yönlü pratiklere daha bir derinlik kazandırmalıyız.

Yine kapitalist-emperyalist sistemin içine girmiş olduğu ekonomik ve mali kriz bu köhnemiş sistemin gerçekliğini bir kez daha açığa çıkardı. Artan yoksulluk ve işsizliğin, budanan sosyal hakların, düşürülen ücretlerin başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerin yaşamı üzerinde nasıl tahribat yarattığını yaşayarak, tanıklık ederek görüyoruz.

Tanıklık ettiğimiz diğer bir gerçek ise, işçi ve emekçilerin bu acı faturalara karşı dünyanın farklı coğrafyalarında giderek seslerini yükselttiğidir. Yunanistan'daki grev ve sokak eylemleri, Paris sokaklarında yankısını buluyor. ABD sokaklarında emeği gasp edilen, yoksullaştırılan emekçiler soygunculardan, dünyayı felakete sürüklemeye çalışan tekelci burjuvalardan hesap soruyor. Bu gelişmeler, uluslar arası işçi sınıfının emperyalist-kapitalist sisteme karşı tarihsel rolüne yeniden soyunacağını işaretlerini içeriyor.

Dünyadaki bu gelişmelerin bölgemizde ve yaşadığımız topraklarda etkilerinin olduğunu-olacağını görmemiz gerekir. Tüm baskılara, tutuklamalara, katletmelere rağmen Kürt halkı direnmeye devam ediyor. Artan saldırılar Kürt halkına direnmekten başka hiçbir seçenek bırakmıyor. Bu anlamıyla önümüzdeki süreçte bu çatışmalar inişli-çıkışlı bir rota izleyerek devam edecektir.

İşçi sınıfı ve diğer emekçiler cephesinde yaşanan durgunluk dönemi yeniden bir hareketliliğin işaretlerini veriyor. Kıdem tazminatı saldırısına karşı sokakta artan tepkiler, Ankara'da buluşan on binler içinden geçmekte olduğumuz sürecin nesnel tablosunu sunmaktadır. Bu tablodan çıkarılması gereken öncelikli görev, sürece daha çok müdahalede bulunmaktır. Kitlelere siyasal bilinç taşıyarak örgütlenme çabalarına daha bir hız vermektir.

Mücadelenin kalıcılığı, kalıcı örgütlenmeler yaratmakla mümkün olabilir. Küçük kuvvetlerden büyük fırtınalar yaratmak için **örgüt** ve **örgütlülük** şarttır. Burada sözünü ettiğimiz örgüt, geniş yığınları kucaklama perspektifiyle hareket eden, militan bir çizgiye sahip olan bir örgüttür. Her türlü burjuva ve küçük burjuva anlayışa karşı mücadele etmek, parlamentarist hayalleri yıkmak için proleter bir kimliğe sahip olmak zorunludur. Dolayısıyla başta Kürt ulusal sorunu olmak üzere tüm gelişmeleri proleter bir bakış açısıyla analiz etmek ve ona uygun olarak tutum almak bizim varlık gerekçemizdir. Haklı ve meşru olanı sahiplenerek savunduğumuz kadar yanlış olanı eleştirme, olası tehlikelere karşı kitleleri uyarma görevimizi unutmamalıyız. İttifaklar, dostluklar doğru devrimci eleştirileri içermekle anlam kazanır.

HUKUK KÖŞESİ

Fazla Çalışma ve Ücretlendirilmesi

İş Yasası'nda belirtilen haftalık 45 saatlik çalışma süresini aşan çalışmalara "fazla çalışma" denir. İşçiye günde en fazla üç(3) saat fazla çalışma yatırılabilir.

Fazla çalışmaların toplamı bir yılda 270 saatten fazla olamaz. Ancak işçi, yine de bu sürelerden fazla çalıştırılmışsa, fazla çalışma ücretlerinin ödenmesi gerekir. Bu sürelerden fazla çalışma yaptıran işverenlere şikayet halinde Bölge Çalışma Müdürlüğü tarafından idari para cezası verilir.

Gece çalışmaları 7.5 saati geçemeyeceğinden gece çalışmalarında fazla çalışma yaptırılmaz. Bazı işlerde örneğin kurşun, cıva, çinko, arsenik, karpit, asitle ilgili bazı işler ve kaynak işleri ile gürtütünün belli bir düzeyin üstünde olan işlerde fazla çalışma yaptırılmaz. Yine yer altında ve yer üstünde çalışanlar, 18 yaşını doldurmayanlar, raporlular ile doğum yapmış kadınlara fazla çalışma yaptırılmaz.

İşverenin fazla çalışma için işçinin onayını alması gerekir. Yani fazla çalışma karşılıklı anlaşmaya bağlıdır.

İşçiye fazla çalışma yaptığı her saat için ücretinin % 50 yükseltilmesi yoluyla hesaplanarak ödenen ücret fazla çalışma ücretidir.

Parça başı ücretle çalışan işçilerin de fazla çalışma ücreti alma hakkı vardır. Parça başı veya yüzde usulü gibi farklı ücret türleri ile çalışan işçiler için de haftalık çalışma süresi 45 saattir. 45 saati aşan çalışmalar ise fazla çalışma sayılarak % 50 zamlı ödenir. Taraflar, aralarında yapacakları bireysel ya da toplu iş sözleşmeleri ile fazla çalışma için % 50'den daha yüksek oranlar belirleyebilirler.

Haftalık çalışma süresi sözleşmeyle kırkbeş saatin altında belirlenmişse, belirlenen çalışma süresini aşan ve 45 saate kadar yapılan çalışmalar fazla sürelerle çalışmadır. 45 saate kadar olan fazla süreli çalışma % 25 zamlı ödenir. Çalışma 45 saati aşarsa, aşan kısım ise % 50 zamlı ödenir.

İşçi, fazla sürelerle çalışmaları veya fazla çalışmalarını için işverenden zamlı ücretini isteyebileceği gibi, bu çalışmalarına karşılık olarak serbest zaman da kullanabilir. Buna göre, işçi her bir fazla çalışma saati için bir saat otuz dakikayı, her bir fazla sürelerle çalışma saati için de bir saat on beş dakikayı serbest zaman olarak kullanabilir. İşveren işçiye fazla çalışmalarını karşılığında ücret almayıp serbest zaman kullanmaya zorlanamaz. İşçi bu hak ettiği serbest zamanı 6 aylık sürede, ücretinden herhangi bir kesinti olmaksızın kullanabilir. İşçi serbest zaman kullanacağını işverene önceden bildirmesi gerekir. İşçiye hak ettiği zamanı 6 ay içinde kullandırmayan işverene idari para cezası verilir.

Bedaş işçileri ve zafere kadar direniş!

BEDAŞ (Boğaziçi Elektrik Dağıtım Anonim Şirketi) tarafından işten çıkartılan Enerji-Sen üyesi 123 işçi 10 Ekim günü Beyoğlu'ndaki BEDAŞ Genel Müdürlüğü önüne direniş çadırı kurarak direnişe geçti.

Süreç BEDAŞ işçilerinin çalıştıkları bölgelerde sendika çalışması başlatması ile başladı. BEDAŞ işçilerinin Enerji-Sen'de örgütlendikten hemen sonra ilk mücadelesi maaş sisteminin değiştirilmesine yönelik oldu. Sendikali olmadan önce yaptıkları açma ve kesme işleminin sayısına göre prim usulü çalışan BEDAŞ işçileri, düzenli maaş alabilmek için direniş başlattı. Her hafta Cuma günü yaptıkları eylemlerle 15 Haziran'da direniş 6. haftasında kazanımla sonuçlandı.

Bu mücadelenin ardından patron "tehlikenin" farkına vardı ve maaş sisteminin düzeltilmesinde ve sendika çalışmalarının yürütülmesinde etkin rol oynayan 12 işçiyi işten çıkardı. Patron gerekçeyi "işverene hakaret, eylemlere katılma" olarak gösterdi.

Oysa bahsedilen eylemlere işçilerin tamamı katılmıştı.

İşçiler ikinci sınavlarını atılan arkadaşlarının geri alınması için başlattıkları mücadele ile verdiler. Atılan arkadaşlarının tamamı geri işe alınmaya kadar direnişlerini devam ettirdiler ve sonunda atılan 12 arkadaşları işlerine geri alındı.

Son olarak BEDAŞ'ta çalışan 123 sendikali işçinin tamamı 31 Ağustos günü patron tarafından "tekrar işe alınacaksınız" sözü ile beraber işten çıkarıldı. Gerekçe ise "İhale bitti yeni firmalarla yeni sözleşme yapana kadar beklemeniz gerekmektedir". 31 Ağustos'tan bugüne kadar geçen süre içinde işçiler defalarca patronla görüşüp defalarca aynı cevapla karşılaştılar. "İhale yapılmadı, bekleyin, işe alınacaksınız." En sonunda ağızındaki baklayı çıkaran patron, işçilere şu cevabı verdi; "Yeni gelen taşeron firma sendikali işçilerle çalışmak istemiyor." BEDAŞ işçileri buna karşı "bizim taşeron firmada çalıştırılmamız suç, bu kanunlara aykırı, biz taşeron firmada çalışmayacağız, işimize asıl işverenin altında devam edeceğiz" diyerek tepki gösterdi.

Çalışma Bakanlığının BEDAŞ işçile-

rinin bölgelerine gönderdiği müfettişlerin raporları sonucunda muvazaa kararı almıştı. Muvazaa kararı şöyle idi: "BEDAŞ' da çalışan işçiler alt işverene verilemez yani taşeron firmada çalıştırılmaz, bu işçiler kadrolu işçiler olmak zorunda."

Çalışma Bakanlığının aldığı bu karara rağmen işçiler taşeron firmada çalıştırılmaktalar, bunun da ötesinde taşeron firma istemiyor diye işlerinden çıkarıldılar.

Bu duruma karşı Enerji-Sen üyesi işten atılan 123 işçi aldıkları toplantı ile direniş kararı aldılar. BEDAŞ işçileri muvazaa kararının uygulanması için işveren aleyhine mahkemeye dava açtılar. Direniş kararının ardından ilk olarak 10

Ekim Pazartesi günü Taksim Meydanı'ndan BEDAŞ Genel Müdürlüğü önüne yürüdüler. Burada işçileri polis barikatı bekliyordu. İşçiler yasadışı olanın, suç işleyen patron olduğunu, kendilerinin anayasal haklarını kullandığını belirterek polis barikatına karşı tepkilerini dile getirdiler. Daha sonra polis barikatının açılması ile beraber BEDAŞ Genel Müdürlüğü'nün karşısına direniş çadırını kuran işçiler her işgünü saat 8.00 ile 17.30 arası direniş çadırında olacıklarını, işlerine geri alınana ve taşeron firma gidene kadar eylemlerinin değişerek ve kuvvetlenerek devam edeceğini belirttiler. İşveren ise sessizliğini hala korumakta BEDAŞ binası bahçesini polislerle doldurup işçilere gözdağı vermeye çalışmakta. İşçilerin buna karşı cevabı "Zafere kadar direniş" sloganını daha güür atmak oldu.

Özgür Gelecek olarak bu süreci işçilerin ağzından dinlemek istedik.

- Yaşanan süreci anlatır mısınız?

- **Mustafa Bozali (Elektrik Teknikeri-BEDAŞ işçisi):** Biz bölgelerde sendikali olaya başladık, sendikali olmadan önce prim usulü çalışıyorduk. Ne kadar açma kesme yaparsak ona göre maaş alıyorduk. Sendikali olduktan sonra her hafta Cuma günü BEDAŞ binası önünde eylem yaparak altı hafta sonunda sabit maaş alma isteğimizi kazandık. Ondan sonra 12 arkadaşımız işten çıkarıldı. Gerekçe ise işverene hakaret ve eylemlere katılmak. Eylemlere katılan 120 işçi vardı. Atılan 12 arkadaşımız o sürecin örgütçüleri idi.

Daha sonra biz atılan arkadaşlarımızın geri dönmesi için BEDAŞ binası önüne direniş çadırı kurduk. İki saat sonra 15-16 Haziran'ın yıldönümünde

kazandık. Bunlar bize imzalı bir kâğıt verdiler sizi işe geri aldık diye. 16 Haziran'da bizi kendi bölgelerimizde değil farklı bölgelerde işe başlattılar. Yedi bölge olarak kendi bölgelerimize geçmek için iş bıraktık. Daha sonra kendi bölgelerimize verildik. En son 31 Ağustos'ta bizi işten çıkardılar. "İhale bitti. Sizi geri işe alacağız, yeni şirkette işe başlayacaksınız" dediler. Bugün görüştüğümüzde "burada eylem yapmayın eylem yaparsanız görürsünüz" dediler. "Biz eylemlerimize devam edince yeni gelen şirketler sendikali işçilerle çalışmak istemiyor" dediler. Kurban bayramından sonra işe alacağız diyorlar, şu anda belli değil.

- BEDAŞ'ı dava etmeniz neredenidir?

- Çalışma Bakanlığının bölgelere gönderdiği müfettişlerin denetimi sonucunda şöyle bir karara vardı. Burası için muvazaa kararı verdi; yani bunlar hileli çalışıyorlar, bu işçiler taşeronda çalıştırılmaz, işçilerin kadrolu işçi olması gerekiyor. BEDAŞ'la görüştüğümüzde devlet bize kadro vermiyor, keşke "kadro alabilsek" diyor, ama alamıyoruz, biz de hizmet satın almak zorunda kalıyoruz. Bir de çalışmadığımız için bu işyerlerinde açma kesme işlemini yapıyor gibi gösteriyorlar ama yapmıyorlar. Faturasını ödeyemeyen abonelerden yapıldıkları işlem için 18 TL açma kesme ücreti alıyorlar. Birçok yolsuzluk bulunmakta. Bunları bir dosya yaptık hepsini mahkemeye verdik.

Kıdem tazminatına dokunma!

Kartal

5 Ekim günü akşam saatlerinde Genel-İş'in çağrısıyla bir araya gelen emekçiler geleceğine sahip çıktı. Kartal Köprüsü'nde toplanan kitle, E-5'e doğru yürüyüşe geçti. Ancak polis, köprüyü keserek işçilerin yürütmesine izin vermedi. Yürümekte ısrar eden işçilerle polis arasında arbede yaşandı. Kitleye saldıran polis, Genel-İş Anadolu Yakası Bölge Başkanı **Veysel Demir**'i kafasından yaraladı.

İşçilerin Demir'i polislin elinden almasıyla polis geri çekilmek zorunda kaldı. İşçi ve emekçiler buradan Kartal'a yürüme kararı aldı. Yaklaşık iki saat süren eyleme Kartal halkı alkışlarla destek verdi. Eylemde Maltepe Belediyesi taşeron işçileri de "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni" yazılı bir pankart açtı.

İzmir

Kıdem tazminatının kaldırılması için hazırlıklar yapan AKP hükümeti, İzmir'de yapılan bir eylemle protesto edildi. 6 Ekim günü DİSK binası önünde toplanan işçiler "Kıdem tazminatına

dokunma" yazılı pankart açarak AKP İzmir İl Binasına kadar yürüdü. Yol boyunca sık sık "Direne direne kazanacağız", "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek", "Birleşe birleşe kazanacağız" sloganlarını haykıran yaklaşık 5 bin işçi yoğun polis ablukası altında yürüdü. İl binası önünde kitle adına konuşan DİSK Ege Bölge Temsilcisi **Ali Çeltek**, AKP'nin 2002'den bu yana çalışanların haklarını geri alarak düzenlemelerin altına imza attığını dile getirerek kıdem tazminatının kaldırılmak istenmesine karşı kitlesel eylemlere hazırlandıklarını söyledi.

Emekçinin gündemi

Yeni, genç, dinamik devrimci bir sınıf hareketi için

Emperyalist-kapitalist sistemin ciddi bir kriz içinde olduğu ve şimdiden mevcut krize Büyük Durgunluk isminin verildiği bir dönemde sermaye çok çeşitli yöntemlerle krizi aşmaya çalışmaktadır. Bunun önemli bir parçası dünya genelinde estirilen işçi sınıfının mevcut haklarına yönelik ekonomik-politik saldırılardan savaş politikaları, silahlanma çabaları, provokasyonlar da yoğunlaşmaktadır. Ancak gelinen aşamada anlaşılmaktadır ki sistem mevcut krizi aşmada başarı kazanamamakta, bu da onu daha da saldırgan hale getirmektedir.

Mevcut sistemin krizi çözüm olma yoluna girmediyse de sistemin muhaliflerinin, özellikle de devrimci hareketin de kendi içinde kriz yaşadığı ve bu krizi çözümlenip aşmada yetersiz kaldığı açıktır. Bu bir yandan devrimci proleter hareketler açısından diğer yandan sınıfın ekonomik-demokratik hareketlerinin-sendikaların krizi açısından geçerli bir durumdur.

Bu durum bugüne has bir sorun değildir. Tarihte de sistemin içine girdiği derin krizlere paralel işçi sınıfı ve devrimci hareket de süreci yorumlamada ve doğru yolu bulmada tıkanıklıklar yaşamıştır. Ancak şu da bir gerçek ki, mevcut kriz dönemindeki sancılı doğru yorumlayabilen, ölenle doğanı, gerileyenle yeşereni ayırt edebilen ve en ilerici devrimci sınıf olan proletaryayla bütünleşebilen hareketler süreci devrimci bir çıkış yaparak aşabilmiştir. Böylesi dönemlerde arayışların, tıkanıklıkların ve yetersizliklerin yaşandığı dönemlerde devrimci bir odak-devrimci bir merkez gelecek on yılları etkileyen dev adımları kısa sürede atabilir.

Bugün nasıl ki uluslararası işçi örgütlenmeleri arasında süreci aşma amacıyla birleşme çabaları (özellikle metal, kimya ve tekstil işkollarının bir çatı altında birleşme sürecinde olduğu gibi) varsa, nasıl güvencesiz çalışmaya dair mevcut durumu kabullenip "kurallı hale getirme" adı altında saldırıları kabullenen teslimiyetçi düşüncelerle temel hak ve özgürlüklerimizi koruma amaçlı mücadeleci çizgi arasındaki gerilim artıyorsa ülkemizde de işçilerin mücadeleleri ve sendikaların bu mücadeledeki konumu konusunda saflaşma belirginleşmeye başlamaktadır.

Ancak sendikal hareketin krizini aşma doğrultusunda beyanlarda bulunan, harekete geçmeye çalışan ve sorumlu oldukları alanlarda çıkış için çeşitli yöntemler deneyen, gücünü örgütlenme çalışmalarına ayıran sendikal hareket de geçmişin ölü yükünün, yıpranmışlığının, bünyesine sirayet eden **bürokratism** ve **tasfiyeciliğin** etkisiyle tabanın gerisinde kalmakta, gerekli cüreti açığa çıkaramamaktadır.

Bu nedenledir ki anın ihtiyacı ülkemizde sınıf içindeki çalışmalarda devrimci bir odak olabilmektir. Canlı, genç, dinamik, yüzünü sınıfa dönen, sınıfa güvenen özcesi sınıf devrimcisi olma niteliğini hak eden bir hareket, bu harekete yön gösterecek doğru bir politik çizgi ve yoğun, militan bir pratik hat.

Direnen işçilerin yanında, yeni direniş kıvılcıklarını açığa çıkarmada, mevcut muhalif sendikalar üzerinde etkili olabilen, sendikaları ekonomizmden sıyrılmaya çalışan, sınıfın ekonomik-demokratik talepleri ile Kürt ulusal sorunu başta olmak üzere demokratik devrimin gündemlerini birleştirebilen bir hareketi kurmaktır en önemli ihtiyacımız.

Dışarıda durup eleştiren değil, mevcut direniş ve mücadelelerin peşinden sürüklenen değil, lafta sert pratikte hareketsiz değil; tam tersine değiştiren, dönüştüren, mücadele eden, sabırlı-ısrarlı ve kararlı bir sınıf hareketidir mevcut tabandaki dalganın enerjisini açığa çıkartıp yönlendirebilecek olan.

Çekim merkezi olabilen, sözü dinlenen ve saygı gören, geniş kitlelere seslenmenin her türlü yolunu deneyen ve örgütlü duruşuyla örnek ve bir bütün hareket edebilen bir sınıf örgütü yaratmaya olan ihtiyacı doldurmaya aday DDSB'dir. DDSB, tarihsel birikimini doğru sentezleyerek, sınıfla bağlarını sürekli geliştirerek, yeni, genç, dinamik bir devrimci sınıf hareketinin temellerini atacak potansiyele sahiptir. Bu potansiyelin hayat bulması ise ancak faaliyetçilerinin bu misyona uygun şekilde büyük bir özveriyle hareket etmesine bağlıdır.

Kampana-Savranoglu işçileri sınıfın gururu

Deri-İş Sendikası'nda örgütlenen aynı patrona ait İzmir Menemen'deki Savranoglu ile Tuzla'daki Kampana Deri'de patronun tüm oyunlarını boşa çıkaran işçiler, direnişlerini büyük bir özveriyle sürdürüyorlar.

Tuzla'da Mart ayında 16 işçiyi Kampana Deri'de işten çıkaran ve sendikadan kurtulmak için üretimi İzmir'e taşıyacağını söyleyen patron İzmir fabrikası da örgütlenince bu kez İzmir'deki fabrikayı kapatıp İstanbul'a geleceğini ilan etti. Düşüncesi İzmirli işçilerin ailelerini bırakıp İstanbul'a gelececeğiydi. Bunu daha da zorlaştırmak için işçilere İstanbul'da ev bulacak zaman dahi tanımadı. Ancak işçiler bu oyunu da boşa çıkartarak İstanbul'a geldiler. Bu esnada Menemen'de fabrika önünde bekleyen 3 işçi direnişle-

sine yol açmaktadır. Halkın ve esnafın desteği ile 38 işçinin tüm ihtiyaçları, perde ve yorgandan yemeğe kadar imece usulü çözülmektedir.

İşçiler İstanbul'da sürgünlerinin ikinci günü Aydın köyünün içine yürümüşler, eylemlerini çeşitli biçimlerde sürdürme kararı almışlardır. Gündüz çalışan ve eylemler yapan işçiler akşamları da eğitim ve değerlendirme toplantıları ile morallerini yüksek tutmaktadır.

13 Ekim günü sabah işe giden işçiler fabrika önünde çevik kuvvetin yığıldığını görünce yeni bir durumla karşı karşıya kaldıklarını anlamışlardı. Zaten kısa süre sonra patronun avukatı gelmiş ve ilk gün fabrikada kalan 36 işçinin fabrikayı işgalden işten çıkarıldığını protestolar eşliğinde okumuştur. İlk gün raporlu olan

sürgündeki 2 işçi ise patron henüz bahane bulamadığı için çalışmayı sürdürmektedir.

Patronun oyun ve zorbalığının sürmesi üzerine Savranoglu'ndan işten atılan 36 işçi ve direnişteki Kampana işçileri sloganlarla patronu protesto etmeyi sürdürmüşlerdir.

Aynı gün saat 12'de Savranoglu-Kampana işçilerini ziyaret eden Sendikal Güçbirliği bileşenleri işte böyle sıcak bir tabloyla karşılaşmışlar ve işçiler nezdinde ciddi bir moral kaynağı olmuşlardır. Hava-İş, TÜMTİS, Kristal-İş, Petrol-İş Genel Başkanları, genel merkez ve şube yöneticileri

ile üyeleri, Belediye-İş ve Tek Gıda-İş genel merkez yöneticileri, şube yöneticileri ve üyeleri ile emekten yana güçler eyleme katılmıştır.

12.30'a doğru fabrikalardan çıkan deri işçileri kortej oluşturarak farklı yönlerden yürüyüş yapıp Kampana önüne sloganlarla gelmiştir. Hala çeken işçiler sloganlarla kararlılıklarını dile getirmişlerdir.

Kitlenin toplanmasıyla beraber söz alan Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi patronun oyunlarının nasıl boşa çıkarıldığını anlatmış, zaferi kesinlikle elde edeceklerini belirtmiş, suskun kalan Türk-İş yönetimini eleştirmiş ve Sendikal Güçbirliği'nin önemini vurgulamış, ardından söz alan Sendikal Güçbirliği adına Hava-İş Genel Başkanı Ayçin de bu mücadelenin Platformundaki tüm sendikaların ortak mücadelesi olduğunu belirtmiş, direniş çadırlarında büyüyen 2-3 yaşındaki işçi çocuklarına değinmiş, patronun hiçbir yere kaçamayacağını dile getirmiştir. Konuşmalar sık sık sloganlarla kesilmiştir.

Eylemde eğer bu sorun çözülmezse tüm havzada üretimin durdurulacağı ilan edilmiş ve patronun son saldırısını protesto etmek için deri işçileri 2 saat iş bırakmışlardır.

Savranoglu-Kampana işçileri direnişlerini sürdürmektedir. Zaferleri yakındır. Bu direniş Türkiye işçi sınıfının onuru ve gururu olmayı sürdürecektir.

(Tuzla DDSB)

rini sürdürmekte ve patronun fabrikada üretim yapmaması için Kampana direnişçilerinden 5'i de İzmir'e giderek İzmir'deki direnişi güçlendirmiştir.

3 Ekim sabahı İstanbul'a gelen işçileri Tuzla OSB'nin kapısında deri işçileri kitlesel şekilde karşıladı. Coşkulu, davullu, halaylı bir yürüyüşle Savranoglu işçileri yeni işyerlerine geldiler ve üretime başladılar. Bir önceki cuma günü de çalışan ve pazartesi otobüsten indikleri gibi çalışmaya başlayan işçiler patronun kendilerine kalacak yer bulmaları için izin vermemesi üzerine bir geceyi fabrikada geçirme kararı aldılar. Patronsuz işçilerin işyerini işgal ettiğini öne sürerek çevik kuvvetin fabrikaya girmesi için provokasyon yaratmaya çalıştı. Gece saat 2'ye kadar olası polis müdahalesine karşı sendika yöneticileri ve temsilciler kapı önünde ve işçiler içeride beklediler. Müdahale durumunda tüm sanayiye üretimin duracağını söylemesi üzerine polis geri çekildi.

Ertesi gün işçiler kendi istekleri ile fabrikadan çıktılar ve bir süre sendika üyelerinin evlerinde misafir edildikten sonra sendikanın hazırladığı misafirhaneye taşındılar.

Tuzla'da deri işçilerinin ve halkın örnek bir dayanışmasının yaşandığı direniş, örgütlülüklerini korumak için ailelerinden ayrılmayı göze alan işçilerin kararlılığı ile ülkemizde işçi sınıfının onuru ve gururu bir direnişin örgütlenme-

Hatay'da işten atılan güvenlikçiler isyan etti

H. Merkezi: Gübre Fabrikaları Türk Anonim Şirketi'nin (GÜBRETAS) Hatay tesislerinde güvenlik görevlisi olarak çalışan 4 işçi işten atılınca iş yerinde bulunan antreponun çatısına çıkarak eylem yaptı. Yaklaşık 2 saat süren eylemde işçiler kitleye yaklaşık 6 ay önce çalışmaya başladıklarını belirterek, "İşimizi geri istiyoruz. Ailelerimizin geçimini sağlamak zorundayız" dediler. Eylem sırasında şirket yetkilileri işçilerle uzun bir görüşme gerçekleştirdi. Görüşmelerin ardından işçiler eylemi sonlandırırken işçilerin neden işten atıldıkları sorusunu şirket yetkilileri güvenlik firmasının değiştiği ve ihaleyi alan taşeron şirketin kendi kadrosunu çalıştıracığı şeklinde yanıtladılar.

DERSİM'DE 1 GÜNLÜK İŞ BIRAKMA EYLEMİ

Dersim: Devletin muhalif güçlere ve onların temsilcilerine yaptığı bir politikada sendika "tecritidir". AKP hükümetinin sendikal çalışma yürütenlere saldırılarından biri de sürgünlerdir. KESK Dersim Şubeler Platformu Pertek ilçesinde bir öğretmenin kız öğrenciyi taciz etmesine tepki gösterdikleri için SES üyesi üç kişinin il dışına sürgün edilmeleriyle, Eğitim-Sen üyesi 1 kişinin il dışına 2 kişinin de ilçelere sürgün edilmesine tepki amacıyla iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

KESK Dersim Şube Platformunun düzenlediği, ayrıca **Partizan**'ın da aralarında bulunduğu birçok siyasi kurumun katıldığı 1 gün iş bırakma eylemi Tunceli Devlet Hastanesi'nden başladı. "**Sürgüne ve tacize hayır- Sürgün edilenler onurumuzdur**" pankartıyla yürüyüşe geçen kitle "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Sürgünler onurumuzdur", "AKP şaşırma sabrımızı taşıma" sloganlarıyla Cumhuriyet Caddesi'ne geldi. Kitle burada oturma eylemi yaparak yolu trafiğe kapattı.

Oturma eyleminin ardından Yeraltı Çarşısı'na gelindi. Basın açıklamasını okuyan **Gürbüz Solmaz** yapılan sürgünlerin keyfi ve siyasi olduğunu belirterek "**Sürgünlerin durdurulması için ildeki yöneticiler ve bakanlık düzeyinde yapılan tüm girişimler yamıtsız kaldı**" dedi.

Ayrıca aynı gün gerçekleşecek olan Liseli Öğrenci Birliği okulları boykot eylemi de KESK eylemi ile birleştirildi.

İMPO MOTOR'DA DİRENİŞ VAR!

Yıllık 25 milyon dolar ciroya sahip olan ve kölelik koşullarının hakim olduğu İmpo Motor'da, işçiler asgari ücretle çalışıyor. Daha önce zam talebinde bulduklarında müdür tarafından "size aldığınız para yeter, siz para harcamayı bilmiyorsunuz" gibi yaklaşımlarla karşılaşmışlar.

İzmir: ABD firması Franklin Electric'e bağlı İmpo Motor Pompa'da işten atılan işçiler direnişte.

Daha önce tamamı yerli sermaye olan fabrikanın; 24 Mart 2011 tarihinde Franklin Electric, % 80'ini satın aldığını duyurdu. İşçilerin iş güvencesine yönelik kaygıları sonucunda iş güvencesinin örgütlenmekten geçtiğini anlamasıyla birlikte, tam karşısındaki **Form Mukavva** işçilerinin sendikal mücadele ve direnişlerinden etkilenecek sendikalaşmaya başladı işçiler ve DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş'te örgütlendiler. Ağustos ayından beri sürdürülen çalışmaların sonunda; üye çoğunluğunu sağlayarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yetki tespit başvurusunda bulunan sendika, 30 Eylül 2011 tarihinde işten atma saldırısıyla karşılaştı. İşten atma saldırısına karşı atılan 6 işçi ise fabrika önünde direnişe geçti. Her gün fabrika kapısında

saat 8.00-17.30 saatleri arasında oturan işçiler, burada direnişlerini sürdürüyorlar.

Yıllık 25 milyon dolar ciroya sahip olan ve kölelik koşullarının hakim olduğu İmpo Motor'da, işçiler asgari ücretle çalışıyor. Daha önce zam talebinde bulduklarında müdür tarafından "size aldığınız para yeter, siz para harcamayı bilmiyorsunuz" gibi yaklaşımlarla karşılaşmışlar.

232 işçinin çalıştığı fabrikada 150 işçi sendikali. Bu haliyle fabrikada toplu sözleşme için yetki talep eden sendikaya karşı, işçilerin sendikadan istifa etmeleri için patron tarafından baskı uygulanıyor ve yine gözdağı olması amacıyla da; fabrikanın örgütlenmesine öncülük eden 6 işçi işten çıkartılıyor.

8 Ekim Ankara mitingine de katılan işçiler direnişi ve sendikal mücadeleyi sürdürmekte kararlılar. 15'li günleri geride bırakan direnişteki işçileri, öğlen

aralarında içerde çalışan işçiler ziyaret ediyor. Aynı zamanda; mahkeme süreci hala devam eden Form Mukavva ve Schieder Elektrik işçileri de destek ziyaretinde bulundu.

Son dönemde artan işçi direnişleri; kıdem tazminatı, torba yasa vb. yasalarla işçileri emeğine, geleceğine sahip çıkmasını engelleyen, örgütsüz ve hak arama bilincinden yoksun bir işçi kitlesi yaratmayı amaçlayan egemenlerin saldırılarının yoğunlaştığının bir göstergesi durumunda.

Dünya genelinde 3500'den fazla işçi çalıştıran ve İrlanda, Almanya, Fransa, Çekoslovakya, İtalya, Hindistan vb. birçok yerde üretim tesisleri bulunan Franklin Electric'in bu durumu; bir yanıyla da emperyalistlerin ve ülkemiz egemenlerinin (uşaklarının) Türkiye gibi ülkeleri ucuz emek cenneti ve insanları da kul-köle olarak gören zihniyetini de gözler önüne seriyor.

"Grev hakkı, yasal güvenceye alınsın"

Eğitim-Sen yaptığı bir eylemle hükümetin çalışma yaşamına ve sendikalara yönelik tutumunu protesto etti.

Malatya'da 12 Ekim günü saat 18.00'de Eğitim-Sen önünde toplanan kitle KESK öncülüğünde Merkez Postanesi önüne meşaleli yürüyüş yaptı.

Yürüyüş sırasında "**Grev bizim hakkımız, söke söke alır**", "Grevsiz toplu sözleşme, toplu sözleşmesiz sendika olmaz", "**Devlet tekelinde sendika istemiyoruz**" vb. sloganlar atıldı. Postane önüne gelindiğinde KESK Dönem Sözcüsü BTS Malatya Şube

Başkanı **Kasım Otur**, hükümetle konfederasyonlar arasındaki görüşmelerin 4 Ekim'de bittiğini hatırlatarak, 24 maddenin görüşmelerin esasını teşkil etmediğini, esas olanın özgür bir toplu sözleşme ve grev hakkının yasal güvenceye alınması olduğunu dile getirdi. Basın açıklamasının ardından 10 dakikalık oturma eylemi yapıldı.

Oturma eylemi sırasında yine sloganlar atıldı ve konuşmalar yapıldı. Sonrasında tekrar Eğitim-Sen'in önüne kadar meşaleli yürüyüş devam etti. Eğitim-Sen dönüştüğü yürüyüşte Kürecik'te kurulacak olan füze kalkanına da tepki gösterildi. "**İsrail'in savaş kalkanı olmayacağız**", "**Füze kalkanı kurma boşuna yıkacağız başına**" sloganları atılarak Kürecik'teki füze kalkanına olan tepki de bir kez daha dile getirilmiş oldu.

Eğitim-Sen önünde meşaleler söndürüldü ve eylem sona erdi.

(Malatya ÖG okurları)

EPTA işçileri Birleşik Metal'de örgütlendi

H. Merkezi: Avrupa Serbest Bölgesi'nde kurulu olan yabancı sermayeli **EPTA İstanbul Soğutma Sistemleri**'nde çalışan yaklaşık 70 işçi uzun süredir zam almamakla beraber birçok sosyal haktan da yoksun çalışıyorlar. İşçilerin hak gasplarına karşı Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenmesiyle çoğunluk sağlanarak işyerinde yetki tespiti gerçekleştirildi. Yetki tespitinin gelmesiyle EPTA patronu öncü bir işçiyi de işten attı. Patronun temsilcileri işçilerle tek tek ve toplu görüşmeler gerçekleştirerek işçileri sendikal örgütlenmeden vazgeçirmeye çalışıyor. Ancak işçiler sendikal örgütlenmelerine kararlılıkla sahip çıkıyor.

Varlık içinde yokluk! Hayvan üreticilerini yine iflas bekliyor...

Yaklaşan kurban bayramının da etkisi ile hastalıklı hayvan tartışmalarının yine gündem olacağı kaçınılmaz gibi. Özellikle bu işin kurtları yine pusu kurmuş uygun anı beklemekte. Büyük şirketler için "av mevsimi" başladı. Hastalıklı hayvan tartışmaları içinde büyük ve küçükbaş hayvan oranı 2010 yılında sadece Trakya bölgesi ile sınırlı tutuldu. Diğer bölgelerde ülke içi hayvan ithalatı engellendi. Besicilerin iflası birbirini izledi. Hemen her gün televizyonlarda hayvanlarını Trakya'ya geçirmeye çalışan besiciler göze çarptı. Trakya ile sınırlı tutulan oran Türkiye genelinin çok çok altında olunca fiyatlardaki artış beraberinde ithalata kapıları açtı. Bu dönemde nasıl bir tablo ile karşılaşılacağı, yaşanan tartışmalar ve açıklamalarla belirginleşmeye başladı.

Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı **Mehdi Eker** her fırsatta yeterli sayıda kurbanlık olduğunu ve bu yıl sorun yaşanmayacağını söylüyor. Eker, İstanbul'da düzenlenen 19. Uluslararası Gıda Ürünleri ve Teknolojileri Fuarı'nın açılışında, bir adım daha ileriye giderek, Türkiye'nin ihtiyacından fazla hayvan olduğunu söyledi. Bu açıklama üzerine "Türkiye'nin ihtiyacından fazla hayvan varsa neden milyonlarca dolar ödenerek karkas et, kasaplık canlı hayvan ve kurbanlık hayvan ithalatı yapıyor?"

sorusu geliyor aklımıza. Eker, bakanlığın internet sitesinde de yer alan habere göre şunları söylüyor: "Eskiden Kurban Bayramı gelmeden önce 'kolera' lafi çıkardı, şimdi de kurbanlıkla ilgili problem söylendi. Hiçbir problem yok(...) herkese yetecek kadar kurban var(...) Trakya'nın durumu özel. Biz Trakya'yı şap hastalığından ari hale getirdik.. Bizim Doğu sınırlarımızı kontrol etme imkanımız olmadığı için Anadolu'dan Trakya'ya biz geçiş yapmıyoruz, daha doğrusu bunu özel şartlara bağlıyoruz. Ama Trakya'daki vatandaşlarımız, İstanbul'un Avrupa yakası bundan mağdur olmasın, fiyat dezavantajı ile karşı karşıya kalmamasın diye Trakya'ya lazım olduğunda ölçülüyor, biçiliyor, sayıya bakılıyor, bir problem olmaması için oraya bir miktar ithalat yapıyor."

Türkiye'nin 11.5 milyon sığır varlığının yüzde 30'unun kasaplık olduğu, koyun varlığının da 30 milyon civarında bulunduğu gün gibi ortadayken hayvan ithalatı yapımının anlamsızlığı

ğını Eker şu şekilde savunuyor; "Trakya Bölgesi şap hastalığından ari olması nedeniyle bu bölgeye şap hastalığının bulaşmaması için Avustralya'dan, Uruguay'dan ve diğer ülkelerden hayvan ithal ediyor. Bu ülkelerden hayvan ithal edilirken devletin veteriner hekimleri o ülkeye giderek hayvanları tek tek seçiyor. Belli testlerden geçiriyor ve sağlıklı olduğuna karar verdikten sonra ithalata izin veriliyor." 11.5 milyon sığır varlığının yüzde 30'u yani 3 milyondan fazla kasaplık hayvan var. Yurtdışına gönderilen veteriner hekimler aynı titizlikle

yurt içindeki 3 milyon hayvandan 16 binini sağlık kontrolünden geçirerek Trakya'ya geçişini sağlayamaz mı? Elbette sağlayabilir. Ondandır ki ithalatın nedeninin Trakya'da şap hastalığının olmaması şeklinde açıklamak komiktir. Et ve Balık Kurumu ithal edeceği kurbanlık hayvanların kilosuna 5 dolar 7 sent ödeyecek. Dolardaki artışa

bağlı olarak fatura her geçen gün büyüyor. Aynı Et ve Balık Kurumu yerli besiciden Lüleburgaz'a teslim etmeleri şartıyla kilosu 9 liradan kurbanlık alacağını açıkladı. Fiyat bakımından da yerli hayvan daha avantajlı. O zaman içerde yeterli hayvan varsa ve fiyatı da daha uygunsa, bu ithalat sevdası nereden geliyor? Az önce bahsetmiştik piyasa kurtları için "av mevsimi" başladı diye. Emperyalist tekelere peşkeş namına "varlık içinde yokluk-yoksulluk" yaratma çabasında olan egemenlerin kendilerini var etmede harcadıkları enerjinin bir parçası olarak ithalatı görebiliriz. İthal etmenin mantığı yoklukla açıklanabilir. Ancak büyük bir çoğunlu Türkiye Kürdistanı'nda olan büyük ve küçükbaş besiciliği bir bakıma inkar edilmekte ve varlığı yok sayılarak üretici iflasa sürülmekte.

Avukatlar Gerze halkıyla dayanışma içinde

H. Merkezi: Sinop'un Gerze ilçesi Yaykıl Köyü'nde kurulmak istenen termik santrale karşı direnişi sürdüren köylülere destek sunuyor. 10 Ekim günü Gerze'de bir toplantı yapan çevre ve ekoloji avukatlarının toplantısına, Gerze ve Yaykıl halkı geniş katılım gösterdi. Yaşam alanlarının savunulması konusunda faaliyet yürüten 18 avukatın katılımıyla gerçekleştirilen toplantıda köylüler sorularıyla sürece dair bilgi edindiler. Toplantıda Yeşil Gerze Çevre Platformu (YEGEP) avukatı **Emre Baturay Altınok** bir konuşma yaptı. Gerze'deki termik karşıtı mücadelesinin hukuki sürecine ilişkin bilgilendirmede bulunan Altınok, Anadolu Holding'in Çevresel Etki Değerlendirme (ÇED) öncesi sondaj çalışmalarına karşı direnişin tüm Türkiye'ye örnek olduğunu söyledi ve Erzurum Tortum gibi başka yerlerde de nöbet çadırlarının kurularak mücadelenin yükseldiğini vurguladı.

Alliano ile birlikte hukuk da gömülecek

H. Merkezi: Yortanlı Barajı'nın suları altına gömülen 2000 yıllık antik sağlık yurdu **Alilanoi** ile ilgili davalar devam ediyor. İzmir 2 No'lu Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu'nun (KTVKK) Alliano'nin kumla örtülerek "korunması" kararının iptali ile ilgili açtığı dava 30 Eylül günü İzmir İdare Mahkemesi'nde devam etti. Mahkemede herhangi bir farklı karar çıkmadı. Aksine mahkeme heyeti Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından hayata geçirilecek projeyi destekler mahiyette hareket ve tavırlarda bulundu. Mahkeme sonunda konu ile ilgili açıklama yapan avukat **Hilal Küey** "Yortanlı barajı ve sonrasında Alliano'nin ortaya çıkarılması ile bölge 1. Derece SİT alanı ilan edildi. Ancak gelinen aşamada hukuk kendi aldığı kararı gayet rahat bir şekilde çiğniyor. Bu dava ile birlikte hukukun da gömülüp gömülmemesi düşüncesini tartışacağız" dedi.

H. Merkezi: Kota uygulamaları, maliyet ve rekolte bazlı fiyat belirlenmemesi nedeniyle her yıl üretimde hüsrana uğrayan üreticinin bu yıl da "istikrar" (devletin tarım politikaları) programı ile yine hüsrana uğrayacağı

Çay üreticisi sıkıntılı

görünüyor. Tarımsal ürün noktasında önemli bir yere sahip ve her yıl belirlenen fiyatları ile gündem olan çay, bu yıl rekolte azlığı nedeniyle sadece üreticiyi değil tüketiciyi de tehdit ediyor.

Rize Ticaret

Borsası yaptığı açıklama ile 2011 yılı çay rekoltesinin 2010 yılına nazaran daha az olduğunu belirtti. Üretim ve tüketim maliyetleri arasında derin uçurumlara neden olacak bu

duruma devlet nezdinde ise ciddi bir müdahale yok. İç pazara dahi yetmeyecek olan çay beraberinde büyük çapta ithalatın da kapısını aralayacağı benziyor.

Geçen yıl 240 bin ton civarında üretilen kuru çay bu yıl en fazla 210 bin ton civarında. Ancak üreticiyi tedirgin eden konuyu yaş çay alım fiyatı oluşturuyor. Kapasitesi günden güne daralan **ÇAY-KUR** bu yıl çay alımını 1,10 TL'den gerçekleştirecek. Özellikle Rize genelinde yaş çay alımı yapan 214 özel sektör yaş çay fabrikası bulunmasına rağmen 120 civarındaki fabrika yaş çay alımı yapıyor.

Halkların Demokratik Kongresi Kuruluşunu İlan Etti

15-16 Ekim Ankara'da Kongre Girişimi adıyla bir araya gelen çok sayıda siyasi parti ve örgütler, demokratik kitle örgütleri ve bireysel katılımcılar **Halkların Demokratik Kongresi**'ni ilan etti.

İki gün süren kongrenin gündemleri şöyle şekillendi: Açılış konuşması, konuşmacılar, konuk kurumların temsilcileri, Tüzük ve Program üzerine görüşler.

Kongreyi yönetecek divanın seçilmesinden sonra Ertuğrul Kürkçü coşku dolu, ajitatif bir açılış konuşması yaptı. Tüm kongre bileşenlerini oldukça etkileyen Kürkçü konuşmasında "heyecanlı, umutlu ve tedirgin" olduğunu, "hayatın içinde var olan, birbirine benzemeyen, mevcut hâkimiyet rejimine karşı yeni hayatı savunan mücadele dinamiklerini" birleştirmeyi amaçladıklarını, "bunun yolunu keşfetmeye" çabaladıklarını, "mutlak, kesin ifadelerle" konuşmadıklarını "mücadelenin esintisini" arkalarına aldıklarını, "Kürt özgürlük mücadelesinin verdiği ilhamla hareket" ettiklerini, "bütün halklarla kendimizin efendisi olmak için mücadele" edeceklerini vurguladı.

Kürkçü'nün konuşmasının ardından Gülten Kışanak, Levent Tüzel ve Sırrı Süreyya Önder konuşma yaptılar. Konuşmalarından tüzük ve program komisyonları seçildi. Bu seçimlerin ardından konuklar konuşma yaptı. Konuşma yapan konuklar arasında DTK Eş başkanı Ahmet Türk, KESK Genel Başkanı Lami Özgen, İHD'den Öztürk Türkoğlu, Alevi Bektaş Dernekleri Federasyonu Genel Başkan Yardımcısı Kemal Bülbül, Demir Küçükaydın ile Köz gazetesi yer aldı.

Konuşmalarından tüzük komisyonu, tüzük taslağını kongreye sundu. Yanlış anlaşılma mahal vermemek için tüzüğün ilk 4 maddesi okundu. Diğer maddeler özetlenerek okundu. Oluşturulan örgütlenme modeli şöyle: 825 kişiden oluşturulan Genel Kurul, içinden seçilen 101 (kongre sonunda 121 oldu) kişiden oluşan yürütme organı olarak Genel Meclis, Genel Meclis'in çalışmalarını koordine etmek için 25 kişilik bir yürütme kurulu hedefleniyor. Ayrıca Genel Kurul'un altında Bölge Meclisleri, İl Meclisleri ve İlçe Meclisleri hedefleniyor. Kongre ayrıca mahalle ve köy meclislerini de önüne örgütlenme hedefi olarak koydu. Kurucu kongrenin oluşturulması amacıyla **yüzde 60'ı kurumlardan, yüzde 40'ı bağımsız bireylerden** oluşan Genel Kurul'un oluşmasında, ayrıca yüzde 50 kadın kotası ve en az yüzde 10 gençlik kotası uygulanması hedeflendi. Tüzüğün içeriğini açıkla-

yan tüzük komisyonu kongrenin örgütlenme temelini meclis, omurgasını ise delege sisteminin oluşturduğunu söyledi. Tüzük üzerine çok ciddi tartışmaların döndüğü ilk gün ve ikinci günde sorunların tamamen çözüldüğünden bahsetmek pek mümkün değil. Her ne kadar hiyerarşik bir örgütlenme olmadığının altı çizilse de kongre örgütlenmesinin bir hiyerarşisi var. Yanlış anlaşılmasın hiyerarşinin gerekliliğine karşı çıkma gibi bir düşüncemiz yok. Ancak kongreyi oluşturan kesimlerden önemli bir kısmı hiyerarşiyle sorunları olan bir bileşen. Ayrıca kongrenin delegelik konusu da, legal siyasi partilerde aşına olduğumuz bir delegelik sistemi değil. Kongre delegelerden aktif bir faaliyet, organlarda çalışma yürütmesini beklemektedir. Bu anlamda Lenin'in parti öğretisinde yer alan, üyelerin organlarda çalışma zorunluluğunu andırıyor. Ancak kongre Leninist bir örgüt perspektifine de sahip değil. Tam da burada bağımsız olan delegelerin aktif organlarda yer almasının, bu mantıkla ne kadar gerçekçi olduğu bir soru işareti. Ama önemli bir hemfikirliğin olduğunu söyleyemeyiz. Tüzüğün ve programın kongre sabahı delegelere dağıtılması verimli tartışmaları da engellemiş oldu. Var olan tüzüğün tamamen değiştirilmesinin gereken anlayışlar da kongrede kendisini gösterdi. Ancak tüzük önerileri kongrede tartışılmamış

Elbette söylenecek çok söz var. Sisteme muhalif olan, sistem tarafından dışlanan tüm kesimleri bir bayrak altında toplamak elbette olumlu bir hedef. Ancak reel olarak bunun ne kadar gerçekleşebileceği ayrı bir sorun. Bu kongrenin aynı şekilde toplumda ne kadar karşılık bulacağı da farklı bir yerde duruyor.

oldu.

Kongrede amaçlardan birisinin de **yerel temsiliyet** meselesi olduğu vurgulandı. Özellikle yerelden merkeze örgütlenme savunusu kendisini önemli oranda gösterdi. Ancak hazırlanan tüzük yukarıdan aşağıya bir mantıkla ele alınmış durumda. Farklı toplumsal

gruplardan ve siyasal oluşumlardan bir birliklik yaratmanın zorluğu ortada.

Bir başka net olmayan nokta olarak kurumlar ve bireylerin kongrede örgütsel kimliklerini koruyabilecekleri söylendi. Ancak anlaşılmayan bir politika da, bu kurumlar ve bireylerin, bu politikayı yaşama geçirmeme hakkı var mı yok mu? Bu konuda kongrede pek bir şey söylenmedi. Ancak delegelerin söylediklerinden anlaşıldığı kadarıyla bu konuda da mutabakat yok. Mesela siyasi parti ve örgütlerin bu kongrede yüzde 60 oranındaki temsiliyet geçici maddelerde var, sonrasında ise olup olmayacağı muallakta. Bu sorun delegelerin seçilmesi üzerine hazırlanacak bir yönetmelikle belirleneceği kabul edildi. Burada kongrenin bileşenleri iyi niyetle tüm kesimlerin birliğini sağlamayı hedefliyor. Ancak iyi niyetin tek başına yetmeyeceği açık. Örgütlü siyasi yapılarla, tüm çevrelerin birliğini sağlamak oldukça zor görünüyor. Aralarındaki çelişkilerin çözülmesi de bu anlamda sıkıntılı bir durum. Bu sorunların çözülmesi durumunda, toplumsal muhalefet anlamında önemli bir odak noktası olabilecektir. Ancak tam da bu çelişkilerin varlığı, bu oluşumun geleceğini de zora sokabilir. Bunu önümüzdeki günler daha net gösterecek. Bugünden net bir şeyler söylemek zor.

İkinci gün de önemli tartışmalarla geçti. Kongrenin önemli bir handikapı, tüzük ve program üzerine daha detaylı tartışmaya ihtiyacı olduğudur. Nitekim kongrede yaşananlar da bunu göstermiştir. Nitekim program ve tüzük meselesinin bir sonraki oturumda netleştirilmesi hedeflendi. Ancak iki gün boyunca sabah oturumlarının konuşma ve temennilerle geçmesi, doğallığında tüzük ve program tartışmalarına ayrılan zamanı kısalttı.

Bütün program ve tüzük maddeleri siyasi grupların ortaklığı üzerinden geçti. Doğallığında da eklektik, birbirine çelişen maddeler aynı yerde kendilerine yer buldu. Örneğin, tüzüğün 3. Maddesi j fıkрасı aynen şöyle yer alıyor: "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, özgür ve demokratik birlikteliği

ilkesi çerçevesinde, demokratik özerklik de dâhil olmak üzere halkların ihtiyaç duyduğu çeşitli yönetim biçimlerinin tartışılması ve hayata geçirilmesi için mücadele vermeyi amaçlar".

İkinci gün tartışılan bir başka konu da "Halklar ve Kimlikler" başlığının içerdiğine dair oldu. Bir Ermeni delege 1915 Ermeni soykırımının tanınmasını ayrı bir madde olarak önermesiyle tartışma açıldı ve oldukça geri tartışmalara sahne oldu. Kongre içerisinde 1915 Ermeni Soykırımı'nın aynı zamanda Süryani soykırımı olduğunu savunanlar, bu maddenin özel bir madde olarak yer almaması gerektiğini savunanlar vb. birçok düşünce kendini gösterdi. Bu konuda mutabakat sağlanamayarak, Halklar Gerçeği Kongresini üç ay içerisinde yapıp, programın ilgili maddesini bu kongrenin sonucuna göre belirleme perspektifi kabul edildi. Bir başka tartışma konusu da taslakta 101 kişilik genel meclis kadın kotası tutturulmadığı için 121 olarak önerildi ve kalan 20 kişinin bağımsız ve kadın delegelerden oluşması benimsendi. Bunun üzerine özellikle kadın delegeler haklı bir tepki gösterdi. Her kurum 101 kişilik listede 1'er kişi, ayrıca her bölge birer delegeyle temsil edilecek, "halklar" da birer delege verilmemesi sonucu zaten seçim yapılacak 20-25 kişilik bir kontenjan kalıyordu. Mevcut örgütlülüklerin yönetim yapısındaki kadın zafiyetinin sonucu zaten 101 kişilik mecliste kadın kotasının tutturulması zordu. Doğallığında ezilen kadınlar açısından incitici bir tarzda 101 kişilik delege sayısı 121 olarak belirlendi.

Elbette söylenecek çok söz var. Sisteme muhalif olan, sistem tarafından dışlanan tüm kesimleri bir bayrak altında toplamak elbette olumlu bir hedef. Ancak reel olarak bunun ne kadar gerçekleşebileceği ayrı bir sorun. Bu kongrenin aynı şekilde toplumda ne kadar karşılık bulacağı da farklı bir yerde duruyor. Tüm bu ve benzeri soru işaretlerinin yanıtını zaman gösterecek.

Dersim'de Yurdal ve Mazlum anısına eylem

Elimize e-mail yoluyla gelen Dersim Bölge Komutanlığı imzalı açıklamaya göre 30 Ağustos 2011 tarihinde Dersim Hozat ilçesi kırsalında bulunan **Amutka Karakolu**'ndan araziye konumlanmak için çıkan düşman gücüne yönelik HPG ve TİKKO gerillaları tarafından gerçekleştirilen ortak eylemde 5 asker ölmüş, 4 asker ise yaralanmıştır.

Eylemin ardından gerilla güçlerinin alanı kayıpsız bir şekilde terk ettiği bilgisinin de verildiği açıklama şöyle devam ediyor; "25 Ağustos itibarıyla daha öncesinden de hareketliliğin yoğun olduğu Amutka Karakolu'nun çevresi başta olmak üzere Zenkirek, Geçüçler ve Taşki-rek köylerinin çevresinde bulunan

hakim tepelere konumlanan düşman güçleri gerillalarımız tarafından denetime alınmıştır. Amacı gerilla hareketliliğini sınırlandırmak ve gerillaya kayıp verdirmek olan düşman, köylüler üzerinde de baskı oluşturmak ve psikolojik üstünlük sağlama hedefini de gütmektedir.

Hareketliliği denetime alan gerilla güçleri durumu değerlendirmiş ve mıntika komutanlığımız ile HPG alan yönetimi tarafından harekete geçirilerek düşmanın zafer bayramı olarak adlandırdığı 30 Ağustos tarihinde eylem gerçekleştirilmiştir. Bu eylem düşmanın uzun süredir uygulamaya çalıştığı alan tutma hareketine ve yine özel birliğlere yönelik olması itibarıyla de özel ordu aldat-

macalarına yönelik bir darbe olarak algılanmalıdır."

Açıklama "Eylemin ardından kayıplarını açıklamaktan kaçınan düşman, acizliğini gizlemek için kendi güçlerinin birbirini vurduğunu belirterek köylülerin eylemden haberdar olmasını engellemeye çalışmıştır.

Bu eylem 29 Haziran 2011 tarihinde Çemizgezek kırsalında şehit düşen Yurdal Yıldırım (Muharrem) yoldaş ve Mazlum Erenci (Yılmaz) arkadaş

anısına gerçekleştirilmiştir.

Ayrıca Haziran ayında Çemizgezek polis lojmanlarına yönelik gerçekleştirdiğimiz eylemin ardından Çemizgezek'e bağlı Akirek Karakolu'nun araziye çıkan güçleri önceden alana yerleştirilmiş olan mayının patlaması sonucu 2 kayıp vermiştir. Halktan alınan bilgiye göre ölen 2 askerin cenazeleri helikopterlerle kaldırılmış ve ardından alana kapsamlı operasyon yapılmıştır" şeklinde sona eriyor.

"Devletsen devletsin, ben de direnişim!"

Bir gerçekliği olduğu gibi tanımadan, ona karşı sağlıklı ve sonuç alıcı bir mücadele yürütülemez. Bu çok açık! Devlet gerçekliğini de olduğu gibi (gerçek yüzünü) tanımak içinse Kürdistan coğrafyasındaki uygulamalarına bakmak gerekiyor. (Gerçi sadece Kürdistan'da değil, Kürt halkının göçe zorlandığı bölgelerde de benzer bir durum geçerli!)

Devlet gerçekliğini anlamak için çok derinlemesine bir araştırma yapmamıza gerek yok. Çok sıkça bunun örneklerini yaşıyoruz. Son olarak geçtiğimiz günlerde BDP milletvekillerinden **İdris Baluken** ile bir TC polisi arasında geçen diyalogu incelemek bile Kürt ulusal sorunu açısından devlet gerçeğini anlamamıza yardımcı olacaktır, emin olun!

TUHAD-FED öncülüğünde 9 Ekim günü Bursa-Gemlik'te Abdullah Öcalan'a yönelik tecrit saldırısını protesto etmek için bir yürüyüş düzenlenmişti. Bu yürüyüşe katılmak için Amed'den yüzlerce araçlık konvoyla yola çıkan Kürt halkının önüne Urfa yolunda jandarma tarafından barikat kurularak, gidişleri engellendi. Bu engellemeyi protesto etmek için bir

Devlet gerçekliğini anlamak için çok derinlemesine bir araştırma yapmamıza gerek yok. Çok sıkça bunun örneklerini yaşıyoruz. Son olarak geçtiğimiz günlerde BDP milletvekillerinden **İdris Baluken** ile bir TC polisi arasında geçen diyalogu incelemek bile Kürt ulusal sorunu açısından devlet gerçeğini anlamamıza yardımcı olacaktır, emin olun!

TOMA aracının önüne çıkan milletvekili Gül-tan Kışanak, son anda panzerin altında kalmaktan kurtuldu.

Kışanak'ı öldürmeye teşebbüs etmekten bile çekinmeyen

bu faşist düzenin temsilcilerinden olan bir polis amiri, milletvekili Baluken'le tartışan bir sivil polisi "*gel, onlarla muhatap olma*" diyerek çağırır. Bu duruma tepki gösteren Baluken ile tartışan polis, "*Sen kimsin?*" diye efelenir ve Baluken de "*ben milletvekiliyim, bu halkın vekiliyim. Asıl sen kimsin?*" diye yanıtlar onu. Polisin verdiği cevap şudur; "*Milletvekiliysen milletvekilsin, ben de devletim, elini çek, yürü!*"

İşte devlet budur! Kürt halkının hakları için mücadelesi önünde barikat kuran, vekillerini itip kalkan, gazla-tazyikli suyla saldırmaktan geri durmayandır!

"Ben devletim" demek ne demek?

Bu coğrafyada "Ben devletim" demek, özellikle de Kürt halkı açısından katliamcılık, asimilasyon uygulamaları, sokakların işkencehaneye çevrilmesi, açıklıkla "terbiye edilmeye" çalışılmak demektir!

"Ben devletim" demek;

Kürt halkına dışkı yedirmek, köyleri yakıp yıkmak, dilini ve kültürünü hiç bilmediği diyarlara göçe zorlamak,

gerilla cesetlerini parçalamak, halkın önderlerini faili meçhul eylemlerle ortadan kaldırmak demektir.

"Ben devletim" demek;

Kürt ulusuna var olmayı yasaklamak, Kürt dilini kesmek, kendi varlığına ve halkına ihanet etmeyi dayatmak demektir.

"Ben devletim" demek;

Her bir Kürde "Kürt doğduğum, Kürt olduğum ve Kürt yaşadığım için pişmanım!" dedirtene kadar kan kusturmak demektir.

"Ben devletim" demek;

Kürt kadın ve çocukların hedef seçilmesi, tecavüze uğraması ve katledilmesi demektir.

"Ben devletim" demek;

Kürtler "demokratik mücadele ve barış" dedikçe, daha fazla Kürt siyasetçiyi tutuklayarak, hapishaneler patlayana kadar zindanlara doldurmak; tüm eylemlere vahşice ve kan dökmek için intikamcı bir hırsla saldırmak demektir.

O fotoğraf devletin fotoğrafıdır!

Geçtiğimiz günlerde Özgür Gündem gazetesinde "İşte faşizmin resmi" başlığıyla bir fotoğraf yayımlandı. İpe bağlanmış iki HPG'linin cenazesi... Birinin cesedi parçalanmış, arkada

BU KEZ HEDEF**KATO DAĞI**

H. Merkezi: Şırnak-Beytüşşebap'ın Kato Dağı kırsalında 29 Eylül günü çıkan çatışmada 2 asker ölürlen, 3 HPG gerillası da şehit düştü. TC, son dönemlerde yoğunlaştırdığı askeri operasyonlarında bu kez Kato Dağı'na yoğunlaştı. Bölgedeki köylerin muhtarlıklarına yazı gönderen asker, köylüler üzerinde yaylaların en kısa zamanda boşaltılması için baskı kuruyor.

Çatışmada 1986 Siirt doğumlu Azad Cudi kod adlı **Fatih Minaz**, Şırnak doğumlu Ruken Cudi kod adlı **Heybet Güngen** ve Hakkari doğumlu Zozan Tolhildan kod adlı **Rabia Kaya** yaşamını yitirirken TC'nin Kato Dağı'na yönelik operasyonu sürüyor.

Gerilla cenazelerine işkence etmeyi gelenek haline getiren TC askeri; gerilla cenazelerini ipe bağlayıp sürükleyerek Alay Komutanlığı'na götürürken; aynı zamanda şehitlerini sahiplenen Kürt halkına da hem cenazelerde hem de taziye çadırlarına saldırdı.

SIYASI**OPERASYONLARA SON**

Amed: KCK operasyonları adı altında yürütülen saldırılar, Dicle Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencileri tarafından örgülenen bir yürüyüşle protesto edildi. Yürüyüş, Dicle Üniversitesi Hukuk Fakültesi önünde bitirilip, fakülte önünde basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasında hukuk öğrencileri, son yıllarda öğrenci ve demokratik siyaset yürüten siyasetçiler ve sivil toplum çalışanları üzerindeki baskılara ve tutuklamalara ayrıca KCK adı altında sivil siyaset yürüten kişilerin tutuklanması ve Dicle Üniversitesi'nde birçok öğrencinin tutuklu bulunması, insanların haklarına tecavüzde ısrarcı olduğuna değinerek, bunun rahatsızlık verici olduğunu belirtti. Basın açıklamasına YDG, DGH, SGD, DYG ve Emek Gençliği de destek verdi.

TUTUKLAMA TERÖRÜ

KCK operasyonu denilerek Kürt siyasetçi, insan hakları savunucuları ve gazetecilere yönelik gerçekleştirilen gözaltı furçası sonucunda tutuklananların sayısı artıyor. İki gün içerisinde İstanbul'da gözaltına alınan 99 kişiden 86'sı tutuklandı. Amed'de düzenlenen operasyonlarda gözaltına alınan 38 kişiden 18'i "örgüte üye olmak" iddiasıyla tutuklandı.

Sınırlar aşılacak, bütün dertler bitecek mi?

Meclisin yeni "yasama yılındaki" ilk kararı, süresi 17 Ekim'de dolacak olan sınır ötesi operasyon yetkisini bir yıl uzatmak oldu.

Devletin bütün organlarıyla pervasızlığının vücut bulduğu sınır ötesi operasyonlar, Kürt ulusunun demokratik taleplerini ve bir bütün özgürlük mücadelesini devletin nasıl algıladığını göstermektedir. Kürt ulusu, bu yönlü tüm saldırılara, yaşadığı tüm toplumsal soykırıma rağmen meşru savunma yöntemleriyle, demokratik taleplerini dile getirmekten geri durmuyor. 3 ay önce de Türk ordusu katliam birlikleriyle Medya Savunma Alanlarına yönelik iki hava saldırısı düzenlemişti. Kandil'in yoğun olarak hedeflendiği saldırıda Zap, Xiner, Xakurke ve Metina alanları da bombalanmıştı. İran hava sahasının kullanıldığı iddia edilen saldırıda ağırlıklı olarak Kandil'in çevresi hedeflenmişti. Bu saldırılarda bazı sivil yerleşim yerleri de hedef olmuştu. Bir bütün devlet olgusu etrafında şekillenen olaylar TC faşizminin, Kürt halkının mücadelesi karşısında her şeyi yapabileceğinin göstergesidir.

Esasen biz bu gerçekliği bugün TC faşizminin birçok pratiğiyle açıkça görmekteyiz.

Kürt ulusunun haklı taleplerini meşru mücadele alanlarına taşınması ve siyasetine bu yönlü işlev kazandırması karşısında KCK operasyonları adı altında son iki yılda 3 bini bulan BDP yönetici ve üyelerinin, belediye başkanlarının tutuklanması, milletvekillerine 150 yıllara varan hapis cezalarının istenmesi devletin yaklaşımının yansımasıdır. Elbette ki somut ve bir o kadar insani değerlerini yitirmiş bir olgudan söz ediyoruz. Bu olgu Kürt halkı nezdinde meşruluğunu yitirmiş, Kürt halkının varlık sahalalarına kuduz bir itin tavrıyla yaklaşarak her şeyi parçalıyor. Solin bebeğin ve onun aile bireylerinin TC faşizminin bombardımanıyla katledilişi bunun en çarpıcı örneğidir. Parçalanmış bedenlerin inkârı, TC faşizminin temsiliyetini yapan devlet görevlilerinin katliama susamışlıklarının göstergesidir.

Söz konusu Kürt halkı ise ötesi teferruat!

Sınır ötesi operasyon yetkisinin bu bağlamda ele alınması gerekiyor. Bir yandan BDP'nin mecliste siyaset yapması gerektiğini ve bu bağlamda "talep ve itiraz yerinin meclis olduğu(!)"nu dile getiren devlet yetkilileri, tam da bunu icra etmeye çalışan, demokratik mücadele alanını bu sebepten kullanan BDP'yi susturmak için elinden geleni ardına koymuyor. Tam bir iki yüzlülükle savaş paradigmaları yaratan egemenler, bulduğu her fırsatta emperyalistlerle dirsek teması kurarak diğer işbirlikçi-üşaklarla işbirliğine başvuruyor. Sınır ötesi operasyon yetkisinin güncelliğini koruduğu şu günlerde Irak Başbakanı

Nuri El Maliki'nin "**PKK'nin lojistik desteğini kesmek için Irak askerlerinin kuzeye çekilmesi gerektiği**" söylemleri tasfiye etme girişimlerinin uluslararası işbirliği zemininde sürdürdüğünü gösteriyor.

Devletin yine bu bağlamda güç odağı oluşturma girişimleri bununla sınırlı kalmıyor. Egemenlerin Irak Kürt bölgesel yönetimini de ikna etmesi gerekecek. Fransa ile olan ilişkilerini de bu konu özgülünde değerlendiriyor. Fransa ile yapılan son güvenlik anlaşması buna örnektir. Kürt ulusal hareketinin, gerillanın tasfiyesinin amaçlandığı güvenlik anlaşmalarına; "uyuşturucu ticaretine, kaçakçılığa, mali suçlara karşı işbirliği" vb. kılıflar giydirilmiştir. Böylelikle tüm hazırlıklar operasyonun, toplumu "yozlaştıran ve kan döken" bu harekete karşı yapılacağı imajı güçlendirilmeye, beslenmeye çalışılmaktadır.

Devlet, bu bağlamda aynı zamanda geçmişteki benzer örneklerden de dersler çıkarıyor. Tamil Kaplanları modelinin gündemleştirilmesi böylesi bir girişimin sonucudur. PKK içinde muhalif bir anlayış yaratmaya çalışıyor. "**KCK yürütme konseyi başkanı Murat Karayilan yakalandı, PKK içinde**" söylemleriyle ve bazen de meseleye gerçeklik kazandırmak adına kişiler kullandıkları yapıyor. Kimyasal silahların kullanımını ve kitlesel katliamlar da dâhil olmak üzere her senaryo üzerinde kafa patlatılıyor.

Balığı yakalamak için denizi kurutmak!

Sınır ötesi operasyon tezkeresine BDP dışında hiçbir partinin karşı çıkmaması ve basının tutumu sağlanan muhtabakata da işaret ediyor. Egemenler, anlaşılan o ki, gözaltı ve tutuklama furçasının en azından kısa vadede finalini gerillaya dönük ağır bir darbe ile yapmayı hedefliyor. Somut bir askeri başarı sağlayamasa bile bu durum Erdoğan'ın ifade ettiği "**Terörü yok edeceğimizi sanmıyorum ama minimize edebiliriz**" yaklaşımına da denk düşüyor. Egemenler bir yandan kentlerde gözaltı ve tutuklama terörü ile adeta Kürt siyasetçi avına çıkarken kuşku yok ki "denizi kurutup balığı yakalamayı" istiyor. Kürt hareketinin kentlerdeki omurgasını kırmayı ve örgütlülüklerini minimize etmeyi hedef-

leyen egemenler, böylelikle gerillaya daha etkili darbeler vurmaya, değilse de etki alanını sınırlamaya planlıyor.

12 Haziran seçimlerinden bugüne değin giderek artan bir ivme ile gelişim gösteren saldırı dalgasının bu ekseninde yoluna devam edeceği anlaşılıyor. Kurulan Özel Ordu ve Erdoğan'ın Kürtlere dönük PKK'ye karşı çıkma çağrısı; kapsamlı siyasi operasyonlara Hizbullah'ın da dâhil edilebileceği daha kanlı ve askeri yöntemlerin izleyebileceğini düşündürüyor. Egemenlerin uzak vadeli hedeflerinden biri olan Ortadoğu'da daha etkin bir oyun kurucu olma esprisinin gerçekleşebilmesinin temel parametresinin "önce kendi bahçesini temizlemek" felsefesi üzerine kurulacağına şüphe yok. Türk egemenleri bu sevdalarında kararlı olduğuna ve bunun için hiçbir insani ve ahlaki kaygı gözetmeyeceğine göre, Kürt ulusal hareketi ve devrimci ve demokratik muhalefete yönelik saldırıların önümüzdeki günlerde bu dinamiğin de gelişmesine paralel daha da gelişeceğini öngörmek mümkün.

Kürt halkının, işçi sınıfı ve emekçilerin temel talepleri uğruna zengin bir mücadele deneyimine sahip olduğu ülkemizde, egemenlerin tüm bu heveslerinin baskılara, gözaltı, tutuklama ve katliamlara karşın kalacağı da açık!

Kürtler mümkünse mezar, değilse hapishaneye!

Kürt sorununda çözüm tartışmalarının daha önce hiç yapılmadığı kadar çok yapıldığı bu dönemin çözüm hususuna tezat devlet terörüne bu derece bulanacağı devletin niteliğinde tereddüte düşenler için şaşırtıcı olduğu kesin. Restorasyon sürecini resmi ideolojiyi aşma olarak nitelendirenler devlet aygıtının daha da saldırganlaşabileceği alanları genişletmek için işlevsel kılındığını göz ardı ettikleri için bu halye kapıldılar.

AKP'nin değişim vaatlerine onun kitleler nezdinde kazandığı popülerlikle inandırıcı kılmaya çalışmaya devam edenlerin sığındığı argümanların başında restorasyon sürecinin orduyu da kapsamı gelmektedir. Oysa 11 Eylül konseptinin bir ürünü olarak sahne alan AKP, ekonomide sınırsız neoliberal politikalarda usta bir tefeci tüccar ve bu konseptin en önemli vechesi olan anti-terör yasaları, terörizmle her yerde savaş anlayışının sadık bir uygulayıcısı olarak Türkiye halkının başına bela olarak servis edilmiştir.

11 Eylül sonrası emperyalist ülkelerin "terörizmle savaş" naraları atıyor olması, Türk devletinin Kürtlere yönelik şiddetli baskısını zaman zaman sahate de olsa kınayan bir Batı Avrupa ger-

çeğini geride bıraktı. Kürtlere yönelik saldırılar, bugün Batı Avrupa devletlerinin gündeminden çıkmış, kınamalar daha çok devlet dışı kurumlar tarafından yapılır hale gelmiştir.

Şüphesiz pervasız boyutlara aniden yükselebilen devlet zulmünün dayandığı zemin esasen devletin niteliğinden ötürüdür. Krizi, şiddetle bastırmak dışında öncelikli bir yöntemi ve yetisi olmayan TC faşizminin kaçınılmaz olarak geçeceği pozisyon gereğidir. Tarihsel varlığını dahi Kürtleri imha üzerine şekillendiren bir devletten başkaca bir yöntemin beklenemeyeceği açıktır.

Dönemsel olarak bu kadar yoğun saldırı dalgalarının diğer iç şartının AKP'nin her seçim dönemi daha büyük oranda oy olarak hükümet olmasıyla ilgisi vardır. Bir hesap sorulamazlık edası, tek adam iktidarına olan özlemin yansımaları, hatta haddini aşarak "neo" öncelli bir Osmanlılık bunun göstergeleridir sadece.

Ortadoğu ve Kuzey Afrika pazarının yeniden paylaşıldığı bu surette dünyadaki dengelerin yeniden şekillendirildiği koşullarda uşaklıktan kıdemli-ımtiyazlı uşaklığa geçmeyen isteyen Türk devleti iç sorunlarını halletmenin aciliyetiyle karşı karşıyadır. Güvenli petrol

nakliyatının, ucuz işgücünün, güven ortamında yürütülebilecek ticaretin garantisini vermeye çalışırken ülkede gelişecek sosyal muhalefeti engellemeye ötelemeye çalışmaktadır. Bu muhalefet içerisinde ulusal hareketin tabiri caizse "büyük balık" olması nedeniyle en kapsamlı saldırıyı ona yöneltmektedir.

Ülkedeki muhalefet odakları arasında en dinamik ve etkili olmasının dışında Türkiye Kürtleri, Kürdistan'ın Irak sınırları dahilinde kalan parçasındaki Kürtlerin somut statü sahibi oldukları, Suriye'deki parçada ise bunun muhtemel aşamaya geldiği ve Türk devletinin boyunduruğuna daha fazla tahammül edilemeyeceği koşullarda demokratik özerklik olarak formüle edilen statü için daha talepkâr hale gelmiştir.

Kürt Ulusal Hareketi'nin gerilla savaşıyla birlikte şehirlerde kurumsallaşmanın daha güçlü adımlarını attığı, etkisi henüz çok hissedilmese de özerkliğin inşa edildiği bugünkü koşullar Türk devletinin faşist şiddete daha yoğun bir şekilde başvurmasının başlıca nedenlerinden biri olmuştur. Seçimlerle parlamenterlik, yerel yönetimlerde yöneticilik kazanmış Kürtleri ayırmadan zindanlara tıkmaları, iğrenç bir tüccar mantığıyla tıka basa dolu hapishaneleri ra-

hatlatmak için af çıkarmak yerine hapishane inşaat etmesi, çatışma alanlarından çok değil on beş yıl öncesine ait toplu mezarların çıkmasına rağmen öldürme andı içmişçesine katletmeye devam etmesi Kürtlerin kazanacağı bir statüyü engellemeye dönüktür.

Kuruluş kodlarında Kürt ulusunu inkar ve imhanın istisna bir yere sahip olduğu Türk devleti için bastırarak yıldırma daimi bir politik hat olmasına rağmen bu süreç özgün hususlar içermektedir. Türk devleti, Kürt meselesinde bir yol dönümünde olduğunun farkındalığıyla çok yönlü saldırmaktadır. En önemlisi de Kürtlerin haklı davalarının ülkenin Batı yakasında meşru görülmemesi için özen gösterilmektedir.

Ne yazık ki gözle görülür bir değişim olsa da batı yakası, kendisine aşılınmış şoven zehrin etkisinden daha uzun süre kurtulamayacak gibidir. Devletin eli, güçlü manipülasyon araçlarıyla dolu olduktan sonra bu durum kaçınılmaz görünmektedir. Ne var ki, aşılamayacak değildir. Faşizm kendisini ele vermiştir, ele vermeye de devam edecektir. Ama onu alt etmek için şüphesiz bu yetmeyecek, onu sarsacak ve alt edecek bir muhalefetin örgütlenmesi şarttır.

Peri Suyu Özgür Köylü Hareketi'nin direnişi

Dersim'in Nazmiye ilçesinde bir sene önce yapılmaya başlanan Pembelik Barajı doğayı katletmeye devam ediyor. Köylüler de baraja karşı direnişlerini sürdürüyorlar. Bir süredir çeşitli eylemler geliştiren Peri Suyu Özgür Köylü Hareketi baraja karşı yürüttüğü mücadelesini

şantiye ve karakolun karşısına çadır kurarak biraz daha güçlendirmiştir. Eylemlerin yanı sıra köy toplantıları ve paneller de yapılmaktadır.

Pembelik Baraj yerinde bulunan evlerdeki ve şantiyede çalışan köylülerle konuşulması, çeşitli eylemler düzenlenmesi ve son olarak da direniş çadırı kurulması vb. pratikler devam etmektedir. Direniş çadırının kurulduğunu duyurmak isteyen köylüler Karakoçan'da siyasi partilerin, köy derneklerinin ve çevre illerdeki köylerin de bulunduğu bir toplantı gerçekleştirilmiş ve burada geniş katılımlı bir miting düzenleyerek direniş çadırında iki gün kalınması kararı alınmıştır.

Son olarak aralarında Partizan ve Munzur Çevre Derneği'nin de olduğu çeşitli kurumların bulunduğu toplantıdan sonra harekete geçen köylüler 9 Ekim günü saat 11.00'de Paş Köprüsü üzerinde biraraya geldiler. Araçlarla Kum Ocağı'na kadar gelen kitle "Baraj yapma boşuna,

yıkacağız başına", "Peri özgür olacak", "Peri'de baraj istemiyoruz" gibi sloganlarla şantiyenin önüne kadar yürüdü. Birkaç köylünün konuşmasından sonra baraj şantiyesinin boşaltılmasını isteyen kitle, biraz aşağı indikten sonra ise şantiyeyi taşıyarak boşaltılmasını istedi. Buna karşı kolluk güçleri havaya ateş açtı ve çatışma başladı. Eylemde kolluk güçlerinden de yaralananlar oldu.

Kitle buradan sonra beton şantiyesine doğru yürüyerek konteynırları ve kulübeleri ateşe verdi. Araçlarla direniş çadırına geçen kitle, eylemlerin devam edeceğini söyledi.

Eylemden önce biz Partizan okurları olarak çadır mücadelesine destek amacıyla bir hafta boyunca çadırda kaldık. Bu süre içinde çadıra gelen köylülerin sıcak yaklaşımlarıyla karşılaştık. Onların yanında olacağımızı ve onlarla beraber direneceğimizi ilettik.

(Dersim Partizan)

Peri Suyu sonsuza dek özgür aksın

Peri Suyu Koruma Platformu Dersim, Elazığ, Bingöl illeri arasında uzanan Peri Vadisi içerisindeki Peri Suyu nehri üzerine HES yapımlarını protesto etti.

9 Ekim günü 12.00'de Galatasaray Lisesi önünden Taksim Tramvay Durağına bir yürüyüş gerçekleştiren Platform üyeleri yol boyunca sık sık "Peri Suyu özgür olacak", "Munzur Özgür olacak", "Baraj yapma boşuna yıkacağız başına" sloganlarını haykırdı.

Peri Suyu üzerinde yapımı devam eden barajı eleştiren dövizler taşıyan kitle, barajın bölge insanı ve coğrafyasını olumsuz etkileyeceğini dile getirdi.

Yürüyüşün ardından basın açıklaması gerçekleştirdiler. Basın açıklamasında "sermayenin, sularımızı, vadilerimizi, ormanlarımızı, tarım alanlarımızı, kültürümüzü ve bir bütün olarak yaşamımızı ele geçirme tehditlerine karşı yaşam alanlarına sahip çıkan Peri Suyunda, Pembelik Barajı şantiyesinin hemen karşısında bir aydan beri direniş çadırı kurarak tüm baskılara rağmen direnen gençlerimizi buradan selamlıyoruz. Köylerimizden sürülme, kültürümüzün ve tarihimizin silinmesini, çocuklarımızın ata topraklarını hiç görmemesini sineye çekmeyeceğiz. Bu mücadele, bizim kurtuluş savaşımızdır. İnsanların, tüm

canlıların yaşamı için sulara siper olma savaşıdır. Bu savaştan dönmeyeceğiz" denildi.

Şu anda Peri Suyu üzerinde inşaatı devam eden altı baraj yapımı var. Pembelik Barajı için kurulan şantiye ve taş ocağı yüzünden köylüler tarlalarını ekemez hale gelmiş, ürünlerinin verimi azalmıştır. Baraja bakan tepelere uzun menzilli silahlarıyla özel "güvenlik" görevlileri yerleştirilerek şantiye korunmaya çalışılmakta.

Yoldan geçenleri özel "güvenlik" görevlileri tüfeklerini doğrultarak taciz ve tehdit etmekte. Baraj yapımı için kurulan şantiye ve iş araçlarının güvenliğini sağlamak için barajı yapan şirket olan BİLGİN-LİMAK (Darenhes Elektrik Üretim Anonim Şirketi) şirketi tarafından "güvenlik" karakolu kurulmuştur.

Direniş çadırı etrafındaki ormanlar Eylül ayında yakılarak direniş kırılmak istenmiştir. Pembelik baraj şantiyesinin he-

men karşısında bir aydan fazla bir süredir baskı ve tehditlere rağmen direniş çadırında direnen köylüler başta Dersimliler olmak üzere tüm ilerici ve demokrat kamuoyuna duyarlılık çağrısı yapıyor. Eyleme Munzur Çevre Derneği ile Munzur Kültür Derneği de katılarak destek verdi.

Göğün yarısı

Cinsel yabancılaşma ve kadına yönelik şiddet

Özel mülkiyetin gelişmesinin bir getirisi olan insanın insana yabancılaşması olgusu, cinsleri de karşı karşıya getirmiştir. Kadın ve erkeği birbirine yabancılaştırmış, cinsler arasında toplumsal ve psikolojik olarak iki ayrı dünya yaratmıştır. Ayrılan dünyalar arasındaki çelişkinin derinliği, dinsel inanışlara, soysö-ekonomik yapıya, sınıfsal konuma vs. göre değişkendir. Ancak kadının toplumsal yaşama en fazla katıldığı kapitalist ülkelerde bile cinsiyetler arası eşitlik sağlanamamıştır. Çünkü o, erkek egemen kapitalist sistem, doğası gereği eşitlik durumunun karşısındadır. Şüphesiz bu gerçeği tarihsel süreçten kopuk ele alamayız. Özel mülkiyete dayalı ekonomik sistemin ilerleyen her aşamasındaki değişim üst yapı kurumlarında hemen kendisini göstermiş, aynı zamanda erkek ve kadının toplumsal rollerini yeniden düzenlemiştir. Bu yeniden düzenlemede esasa (erkek egemenliği) dokunulmamış sistemin ihtiyacına göre kadının boğazındaki el sıkılıp gevşetilmiştir. Bu noktada akıllara gelen sorulardan biri sistemin bunu nasıl sağladığı sorunudur. Bu sorunun kısa ve net yanıtı baskı ve şiddettir. Kadına yönelik şiddet erkeğin kadını mülk olarak görmesinin en çıplak halidir. Cinsler arası yabancılaşmanın en üst boyutu ve kopma noktasıdır. Devlet bunu kurumlarıyla, oluşturduğu değer yargılarıyla besler, büyütür; yasalarıyla güvence altına alır. Toplumsal kabullenışı sağlar.

Erkek cinsi kadına şiddet uygulayarak insancıl yabancılaşmanın da en derinlerinden birini yaşar. Sınıfsal olarak ezilenlere dahil olsa bile kadın karşısında ezen sınıfın erkekleriyle ortaklaşır. İşbirliğine girer. Bu yanıyla ezilenin **ezenidir**. Kadın karşısında efendi, sermayedar karşısında ise modern bir köledir. Bu yanıyla parçalanmış bir kişilik çatışması içinde kaybolur.

Kadın ise, ona biçilen ikinci cins rolü köleleştirilme haliyle insan olma olgusundan uzaklaştırılır. Ekonomik, fiziksel, psikolojik kuşatma ve şiddet sarmalında yürür. Kadın bedeni fiziksel şiddet ile karşı karşıya kalırken aynı zamanda çalışma, ekonomik özgürlüğünü elde etme hakkı gasp edilir, emeği görmezden gelinir ya da değersizleştirilip ucuz işgücü olarak kullanılır. Kadın toplumsal cinsiyetin öğretilmiş davranışlarıyla birlikte şiddeti erkeğin hakkı olarak görür, bilinci dumura uğrattırılır, sakatlanır. Erkek egemen düşüncenin etkisi altında erkeğin beğenileri, ölçüleri, onun beğeni ve ölçüleri olmuştur. Eteğinin boyu, saçının rengi, oturuşu, kalkışı erkeğin belirlediği sınırlar çerçevesindedir. Kadın bu durumun aslında kendi iradesi dışında dayatılan bir gerçek olduğunun farkında bile değildir. Kendi bedenine yabancılaştırılmış erkeğe ait bir metadır. Erkek egemen sistem tarafından **cins olarak** nesneleştirilmiştir.

Kadına yönelik şiddet kadının erkek egemen sermaye düzeninin kadın için çizdiği sınırlar dışına çıkması, çıkma çabası, hatta ihtimaline karşı erkek tarafından sistematik olarak uygulanır. Yaşamının bir parçası haline getirilir. Kadına had-dini bildirme, cezalandırma araçlarından birisidir. Kadın "ikinci cins" olduğunu unutmamalı ve itaat etmelidir!

Şiddet bir hareketin bir gücün derecesini tanımlar, çatışma ve zıtların olduğu her yerde şiddet vardır. Dolayısıyla ezilen cins olan kadın ve ezen cins olarak erkek arasındaki çelişki çözülmedikçe kadına yönelik şiddet varlığını koruyacaktır. Bugün kadınların örgütlenmesi erkek egemen sisteme karşı ortak bir mücadele hattı oluşturması kadına yönelik şiddeti geriletebilir. Ancak cinslerin "barışması", birbirine yabancılaşmasının ortadan kalkması için en başta kadını erkeğin mülkü haline getiren sistemin ortadan kalkması gerekmektedir. Buna devrimsel bir zihin değişikliği, doğaya, insana, hayata yepyeni bir bakış açısını içeren bir kültür de eşlik edecektir. Bu noktada **cinslerin devrimleşmesi** bir ihtiyacı ortadan kaldırmaktır. Zorunluluğun kavranması farkındalığın artmasıyla mümkündür. Kadın kendi farkındalığını, kadınlar arası dayanışmayı arttırdıkça erkek egemen sisteme karşı örgütlü mücadelesinde daha aktif ve etkin olacaktır. Erkek egemen sisteme karşı mücadele aynı zamanda cinsler arası eşitliği de sağlayacak, erkeği ve kadını dönüştürme mücadelesidir de. Tavizsiz ve tereddütsüz bir karşı koyuşu içerir.

TEFARRUAT MI? SOMUT ADIM MI?

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı "kadını şiddetten koruma" yasasını tamamladı. AKP hükümeti döneminde % 1400 artan kadına yönelik şiddet, tüm kulvarlarda mutlak bir "başarı" elde eden erkek egemen yönetimin handikaplarından biri.

Seçimler sonrası saldırganlığın ve pervasızlığın tavan yaptığı dönemin başlamasıyla bakanlıklara yeni yüzler taşınmış, yeni vizyon oluşturulmuş, cafcıflı sözler edilmeye başlanmıştı. Bunların başında da imaj yenilemenin kaçınılmaz olduğu Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı geliyor. Fatma Şahin'in bakanlığa getirilmesiyle birlikte tek icraatının "**hem hiçbir şey yapmayıp hem çok şey yapıyor görünmek**" olduğunu anlamayan kalmamıştır.

Fatma Şahin'in 30 maddelik temel bir kanunla anlattığı "kadını şiddetten koruma" yasası bizi yine dönüp dolaşıp aynı noktaya götürmekte. Açılması gereken sığınma evleri için hala belediyelere yasal yaptırım uygulanmazken, kadınlar korunma talebinde buldukları halde eşleri tarafından öldürülürken, yasalar kadın lehine düzenlense dahi uygulamada sıkıntılar yaşandığı müddetçe bunun bariz bir samimiyetsizlik, yalan ve kandırmaca olduğunu anlamak o kadar zor olmuyor.

Kadın örgütleri, ısrarla tutuklamaların hâkimin keyfi yet-

kisine bırakılmaması için cebelleşirken, yine kanunda erkeğin **gerekirse** tutuklanabileceği kararı çıkıyor. "Gerekli" kararını verecek olanların "**yargıda işleyişi hızlandırmak, iş yükünü azaltmak**" için getirdikleri korkunç öneriyi hatırlayınca, çıkacak karar noktasında kadının yararına bir şey bekleme gafletine düşmemek gerek. Vele ki bu kadının lehine oldu, bu aşamaya gelene kadar kadının can güvenliği kimden sorumlu olacak?

Ve sonunda kadın cinayetlerini engellemek için bilgi ve teknolojiyi kullanıma açıyorlar güya. Şiddet uygulayan erkeğe takılacak olan elektronik kelepçe ile erkeğin kadına yaklaşması engellenecekmiş! Panik butonu da kadının elinde olacak, kendini tehlikede hissedip butona bastığında kolluk kuvvetleri imdadına yetişecek!

Bu hangi kolluk kuvvetleri? Karakola sığınan kadını "**aile içinde olur böyle şeyler**" diyerek eve gönderen, karı-koca arasında arabuluculuk yapan kolluk kuvvetleri mi? Buna inanmayı beklemeyin. Ki o kolluk kuvvetleri şiddete müdahale edene kadar kadın şiddeti uygulayan karşısında savunmasız kalacak. Bakanlığın arabuluculuk mekanizmasını tamamen kaldırması, aksi durumda görev ihlalden cezai işlem başlatılması alınacak önlemlerden biri olmalıydı.

Bakanlığın yasayla ilgili açıklamalarını incelerken dillerinden düşürmedikleri, yanlışlıkla göz ardı etmekten korktukları şey **ailenin korunması** oluyor. Fatma Şahin ısrarla her yeni cümleye başlar-ken aynı eril dili kuruyor "koruma işlemini çift taraflı" yaptıklarını, şiddet uygulayanın da öfke kontrolü, stresle baş etme ve psikolojik sorunlarını çözüme yükümlülükleri olduğunu dile getiriyor. Bu, kadına yönelik şiddeti münferit vakalar olarak görmek anlamına gelmekte. Bununla da yetinmiyor erkeği özne alarak "**şiddet uygulayan erkeğe terapi kadını biraz rahatlatacaktır**" tümevarımına gidiyor. Mağdur karşısında suçluyu kayıran ve ona öncelik veren bu anlayış fazlasıyla eşitsiz. Bundan sonra çözüm önerilerini bu kurgu üzerinden üretirse vay halimize!

Sözün bittiği yerde tüm gerçekliğiyle tam da önümüzde duran, sesimiz kısılana kadar haykırmayı gerektiren bir gerçek var ki, günde 5 kadın yakın akrabaları, eşi tarafından öldürülmekte. Çıkan yasalar ise öncelikli temel önlemleri almaktan yoksun, yetersiz. Başka türlü olması da beklene-mez, zira kadın ve erkeğin eşit olamayacağını savunan bir düzen partisi, ısrarla onu eve kapatan, ailenin içinde tanımlayan ve birey olarak görmeyen hükümetin kendisiyle çelişmesi olurdu.

Kadının adını bakanlıktan çıkarırken gelen tepkilere, bunların teferruat olduğunu söyleyen ve pratiğe işaret eden yalan cambazları kağıt üzerindeki yasalarla toplumu kandırmaya çalışıyorlar. "Gerekirse, uygun görülürse" ifadeleriyle kişinin inisiyatifine terk etmek yerine daha ciddi, caydırıcı yasal zorunluluklar getirilmeli. Teferrutta boğulmak istemeyen bakanlık somut adım atsın.

Her türlü şiddete maruz kalan, ötekileştirilen, her daim edilgenlik tohumları aşılan kadınlar "korunmak için" artık 110 lira ödemek zorunda. Bugüne kadar şiddetle karşı karşıya kalan, öldürülen kadınları göz ardı eden devlet hukuk mahkemelerinde açılacak tüm davalarda masrafları artık peşin alıyor. Dolayısıyla bu uygu-

Paran yoksa korunamazsın!

lama aile mahkemelerinde boşanma ve nafaka davası açmış, korunma taleptmiş çok sayıda kadının daha zor durumda kalacağını gösteriyor. 1 Ekim' de yürürlüğe giren uygulamadan ilk olarak, gördüğü şiddet sonucu

korunma talep eden bir kadın nasibini alacak. Konu ile ilgili bir açıklama yapan Avukat **Habibe Yılmaz Kayar** şiddetle karşı karşıya kalan, zor koşullar altında yaşam mücadelesi

veren bütün kadınların adalete başvurma haklarının elinden alındığını belirtiyor.

Kadına yönelik şiddetle ilgili yasa tasarısı hazırlığı içerisinde olan hükümet "Aile" ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin aracılığıyla "kadına yönelik şiddetin önüne geçeceğiz" naraları atıyor. Diğer taraftan da bu tür uygulamalarla kadının şiddet karşısında elini kolunu bağlıyor.

KADIN CİNAYETLERİNE KARŞI TEK SES

Kadınların emek sektörü içerisinde en çok görünür olduğu alanlardan biri de sağlık. Kadına yönelik ayrımcılığa ve eşitsizliğe işyerinde tanık olan, çoğu zaman şiddetin karşısında mağdur koltuğunda bulunan SES'li kadınlar öldürülen hemcinsleri için bir aradaydı.

SES Manisa Şubesi Kadın Komisyonu bir açıklama yaparak kadın cinayetlerine tepki gösterdi.

Sendika binasında düzenlenen basın toplantısında yetkililerin kadınların sesini duymamakta ısrar ettiği üzerinde duruldu. Sendika adına konuşan **Başak Özen** "Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu etkisiz hale getirildi. Kadın sığınma evleri yaygınlaştırılıp üretime katılması gerekiyordu. Belediyelerin kadın sığınma evleri bunca şiddete rağmen hala daha yetersiz ve hatta kadınlarımız yer yok diye kapı önüne bırakılmaktadır. Bu o kadını katilinin eline teslim etmek demektir. Biz hayatımız, geleceğimiz ve her türlü cinsel, sınıfsal sömürüye karşı mücadelemize devam edeceğiz" diye konuştu.

"BİZİM İŞİMİZ RAHATSIZ ETMEK!"

Habertürk gazetesinin genel yayın yönetmeni **Fatih Altaylı** 8 Ekim 2011 tarihli köşe yazısında böyle diyordu. Günlerce tartışılan "**Kadına şiddetle son nokta**" başlıklı sürmanşette yayımladığı resim ile ilgili eleştirilere yanıt verirken.

Hemen hatırlatalım söz konusu resmi (unutabilen var mı?): Manisa'da yaşayan **Şefika Etik** isimli kadın, şiddet nedeniyle eşinden kaçarak sığınmaevine yerleşmişti. Bir süre sonra sığınmaevini öğrenen ve ellerinde çiçeklerle sığınmaevinin kapısına dayanan **İbrahim Etik**, sözler vererek Şefika'yı eve geri dönmeye ikna eder. İki çocuğunun geleceği için eşini affeden Şefika her şeyden habersiz ve oradaki şiddet mağduru diğer kadınları uyarılarına rağmen evine geri döner. Ancak erkeğin niyeti evinden çıkıp giden ve "erkekliliğini çiğneyen" Şefika'dan "hesap sormaktır." Çok açık biçimde önceden tasarlanmış bir ölüm senaryosu ile Şefika'yı sırtından bıçaklayarak katleder.

Ne kadar tanıdık değil mi? Ne yazık ki ne kadar tanıdık!!! Gazetemizin bu sayfasında ne kadar sıklıkla yer verdiğimiz bir haber değil mi? Alıştığımızdan değil ama artık "sıradanlaşan/sıradanlaştırılan" bir ölüm çemberinin hikayesi bu! Resim; gözlerini artık ölüme aralamış olan Şefika'nın aklımızda kalan/ne yazık ki kalacak olan son görüntüsüydü!

Evet, resim çok **çarpıcıydı**. İlk baktığımızda elinizi, ayağınızı koyacak yer bulamıyorsunuz. Ama tek kelime ile **korkunç** ve kadını şiddet karşısında **savunmasız** bırakan/kendini **korunmasız** hissettiren bir resimdi aynı zamanda. Şiddeti porno haline getiren ve buram buram **reyting** kokan bir resimdi. Şiddet, şiddete uğramış bir kadın bedenini teşhir ederek reyting amacıyla kullanımın "erkek zevkini" yansıtıyordu.

Evet, resim çok **çarpıcıydı**. Kadın cinayetini iliklerinize kadar hissettiriyordu. Ancak sonrasında "böyle şeylerin de yaşanabileceğine" dair bir kanıksama yaratıyordu. Artık böyle resimler bizi sarsmaz ve daha "korkunç" bir fotoğraf çekilene kadar kadınların erkekler tarafından böyle katledilmesine şaşırılmaz

olacaktır! Şiddet alışıldık/sıradan bir hal alacaktır. En korkuncu, en vahşisi bile!

Hatırlarsanız parçalanmış cesedi, Etiler'de bir çöp konteynirinde bulunan Münevver Karabulut cinayeti adeta infial yaratmıştı. Tüm ayrıntılar, cinayette kullanılan tüm aletler; habercilik maskesi altında tek tek sergilenmişti. Peki, burjuva-feodal medyanın bir "maymun iştahı" ile Karabulut cinayetinin üzerine atlamasının ardından ne oldu? Benzer cinayetlerde inanılmaz bir artış (hatta patlama) yaşanmadı mı? Her hafta bir yerde bir kadının bir parçası bulunur hale gelmedi mi? Peki, bu haberlerden kaçınılmaz yarattı yine? Resmen alıştırdık!

Evet, resim çok **çarpıcıydı**. Ama bizi şiddetin en korkuncuna dahi alıştırmamızın dışında aynı zamanda kadın cinayetlerini teşvik eden ve katile "ilham" verecek ayrıntılar içeren bir haberdirdi. Hazırlıklı olalım kadınlar, yakında hepimiz bu kez Şefika gibi katledilebiliriz!

Aynı gazetenin yazarlarından olan Ece Temelkuran'a kulak verelim:

"Yine de 'görsünler ve sarsılsınlar' diye gazeteye bir şey fotoğraf koymak isteyebilirsiniz. Canınıza tak eder çünkü. Ama son kertede bakıyorum, biz bu fotoğrafları gösterince millet ayağa kalkıp Başbakanlık binasının önüne dikilip 'Durdurun bu cinayetleri!' mi diyecek? Demeyecek. Sadece şiddetin normalleşme çantası biraz daha yükselmiş oldu. Artık hepimizin zihninde ölü bir kadını sırtında bıçakla görmek 'olabilecek' bir şey, 'olmayacak şey' değil. Bu da bizim

ruhumuz için kötü bir şey, nereden bakarsanız bakın. Böyle şeyler 'olmayacak şeyler' olmalı bizim için, düşünmesi bile imkânsız şeyler olmalı."

Burjuva-feodal medya kadına yönelik şiddeti teşvik ediyor!

Fatih Altaylı, o "sürvahşet"ten sonra ne kadar doğru bir iş yaptığını (!) kanıtlamak için yazdığı yazılarda kendisine tepki gösterenleri "sözde kadın hakları savunucuları, sözde..." olarak nitelendiriyor. Kendi yaptığı işi ise gazetecilik adına bugüne kadar kadın cinayetlerine karşı en çarpıcı iş olarak görüyor. Ancak o resmin çarpıcılığının etkisiyle gazeteyi katladığımızda arka sayfada bir başka kadının dans ederkenki yarı çıplak resmi ile karşılaşıyorsunuz!

"Sistemin en erkek" kalemşörü olduğu zaten kanıtlanmış olan Altaylı elbette ki şunun farkındadır: Aynı anda hem kadın cinayetlerine ön sayfadan dikkat çekip(!) hem de arka sayfadan kadın bedenini pazarlamak bir şiddettir.

Burjuva-feodal medya kadına karşı suçludur ve kadına yönelik şiddeti tırmandırmaktan sorumludur. Altaylı'nın dediği gibi medyanın işi "rahatsız etmek"! Kadının kendisini korunmasız hissetmesini sağlayarak, kadını cinsel meta şekline getirerek yapıyor bunu... Ve sonuç olarak erkek egemen sistemin kurumlarını ve erkeği rahatsız etmek yerine kadını rahatsız etmeyi tercih ediyor!

BİR NEFRET SUÇU DAHA

Kadına yönelik şiddetin artışı şu günlerde LGBTT bireyleri de bundan nasibini alıyor. Her türlü aşağılanma, şiddet vb. tutumlara maruz kalan LBTT bireyleri burjuva medya tarafından da nefret ve yozlaştırma politikalarının öznesi durumuna getiriliyor. Bunun bir örneğini de "İstanbul'da travesti dehşeti!" başlığı ile haber yapan **Doğan Haber Ajansı** veriyor. 21 yaşındaki Didem isimli LGBTT bireyi gece yarısı Bahçelievler E-5 karayolu Yeni-bosna havaalanı dönüşünde "kimliği belirsiz" kişilerin saldırısına uğradı. Bacağından bıçaklandığını gören sürücüler Didem'e yardım ederek polis ve sağlık ekiplerine haber verdi. Bu olayı haberleştiren DHA muhabirleri, "İstanbul da travesti dehşeti" başlığı ile Didem'i saldırgan pozisyonuna soktular.

KADIN YİNE EN "İĞRENÇ" OLDU!

Geçtiğimiz günlerde bakan danışmanı **Nusret Çiçek** Vatan Gazetesi'nde bir yazı yazıyor. Kadın milletvekillerinin mecliste pantolon giymesiyle ilgili yazı aynen şu: "Bu ne hal yahu? Bu ne dalalet? Sokaklar, dar pantolon giyen kadın popoları ile iğrenç bir manzara

sergilerken benzer manzaraları meclis çatısı altına taşımamızın ne işe yarayacağını bu millete anlattınız mı?"

Ne kadar tanıdık sözler ve kadına karşı nefretin ne kadar benzer ifadeleri bunlar! Yıllardır süregelen bir gelenek bu. Yani kadının "sinsi", "iğrenç" bir varlık olduğu düşüncesi... Tıpkı hafızalardaki Havva gibi...

Yani "Havva'dan beri" dünyaya gelen biz kadınlar dün nasılsak bugün hala öyleyiz! Hala "şeytan" pozisyonunda ve hala "erkeği yoldan çıkararak" Havva rolünde! Ne "aşağılık" varlıklarımız biz...

İçinizden "**bu kadarına da pes**" mi diyorsunuz? Böylesine pervasızca, böylesine soğukkanlılıkla bunları diyebilmek...

Gerçekten pes! Burada çok açık bir kadın düşmanlığı/kadın cinsine nefret, çok açık bir kadın bedenini aşağılama var. Özellikle bu söylemler üzerinden kadın bedeninin kötülenmesi, kadının kendi bedenine ve yaşamına yabancılaştırılması söz konusu. Pantolon giymenin cinsel teşhir olarak görüleceği algısının yaratılması (ki hali hazırda böyle bir algı var) bunun bir göstergesi!

(İstanbul'dan bir YDK'lı)

ŞİDDETE YENİLMEMEYECEĞİZ, ŞİDDETI YENECEĞİZ!

Yeni Demokrat Kadınlar olarak kadına yönelik şiddete dair yoğunlaşmış bir çalışma, yani bir kampanya düzenlemeye karar verdik. “**Şiddete yenilmeyeceğiz, şiddeti yeneceğiz**” sloganıyla yola çıktık ve İstanbul’da kampanyanın ayağını örmeye başladık.

İlk olarak genel bir toplantı olarak; kadına yönelik şiddetin kökeni, çeşitleri ve yaşamımızdaki şiddet örneklerini konuştuk/tartıştık. Ardından kampanya dahilinde İstanbul’da neler yapabiliriz, onun üzerine kafa yorduk. İlk olarak şiddete dair bir anket çalışması ile başlama kararı aldık.

Çalışmalar öncelikle hem Avrupa hem de Anadolu yakasında bulunan kadınların kendi aralarında aldıkları toplantı ile başladı. Anadolu yakasında Dudullu-1 Mayıs Mahallesi ile Sarıgazi’de; Avrupa yakasında ise Gazi, Esenyurt ve Altınşehir bölgelerinde yoğunlaşma kararı aldık.

Toplantıların ardından bir hafta boyunca belirlenen günlerde bu bölgelerde kapı kapı gezerek anket çalışması yaptık. kimi zaman kadınlarla güldük kimi zaman üzüldük kimi zaman endişelendik beraber kimi zaman da şiddetin olmadığı günlerin hayali ile sınırsızca gülümsedik birbirimize...

Yeni Demokrat Kadınlar anket çalışması sırasında yaşadıkları deneyimleri bizlerle paylaşıyor:

Gazi Mahallesi

Açıkçası ankete başlamadan önce bir korku vardı içimde. Elimde bir kalem-bir kağıt ile çalışacağım kapılardan ne gibi tepkiler alacaktım, o biraz korku veriyordu. Ama daha sonra çaldığım her kapıda korkumu biraz daha yendiğimi ve bu kez daha çok kadınlara ve daha rahat iletişim kurabildiğimi fark ettim.

En çok dikkatimi çeken kapıyı açan her kadının bizi görünce yüzünde hemen temkinli bir ifade oluşması ve ardından “nasılsınız” diye sorduğumuzda yüzlerindeki o temkinli ifadenin yerini yavaş yavaş güvene terk etmesi oldu. Bir de bir kadının kurumundan geldiğimizi ve şiddetle ilgili konuşmak istediğimizi duyduklarında birden sohbet öylesine koyulaşıyor ki,

iki saatte 10 anketi zor bitiriyoruz.

Gazi Mahallesi’nde gittiğimiz bölgedeki kadınların çoğu Alevi ve onlardan “Hiç şiddete maruz kaldınız mı?” sorusuna aldığımız cevapsa genel olarak “Kesinlikle hayır! Benim kocam/babam/kardeşim kesinlikle bana bir tokat bile vurmaz” oluyordu. Oysa şiddeti yalnızca fiziksel şiddet olarak algılandığını, şiddet türlerini

Bu çalışma beklediğimden çok iyi geçti ama önemli olan bunun devamının gelmesi. Bence anket sadece bir araç. Önemli olan bu yolla kadınlara ulaşabilmek, onlarla şiddeti konuşabilmek...

konuştuğumuzda anlıyorduk. “Dövmez ama evden çıkmama da izin vermez” gibi cevaplar verdiklerinde şiddetin kapsamını tartışmaya başlıyorduk artık. Sohbet ilerlediğinde ise birçok kadının aslında fiziksel şiddete de maruz kaldığını öğreniyorduk çoğunlukla!

Sarıgazi

Yeni Demokrat Kadın olarak kadına yönelik şiddet üzerine, kadın yoldaşlarımızla birlikte Sarıgazi’de yaptığımız anket çalışmasına ilk defa katıldım. Kadın yoldaşlarım bana, “mahallelerde kapı kapı dolaşıp, kadınlarla konuşup sohbet edip, onlara kadına yönelik şiddeti anlatıp bu anketimize katılmasını isteyelim” dediler. Ben açıkçası bu çalışmanın bir sonuç vereceğinden çok şüpheliydim. Hiçbir kadına bize kapısını açıp bizi dinlemez diye düşündüm ve hatta bunu dile getirdim.

“Kapıları yüzümüze kapatırlar mı?”

diye sordum. Bir kadın yoldaşım da bana “böylesi durumlarla da çok karşılaşacağız” dedi. Ama öyle olmadı. Çok iyi geçti. Gittiğimiz evlerde bizi çok sıcak karşıladılar. Hatta gittiğimiz bir evde kapıda konuşurken kadın “Neden kapıda duruyorsunuz, içeri buyurun sohbet edelim” dedi. Bize baba evinde ne kadar çok şiddet gördüğünü anlattı. Annesinin

de babasından ne kadar çok dayak yediğinden bahsetti. Bize, “Yine gelin, sohbet edelim. Çok güzel bir şey yapıyorsunuz, bunun devamı gelir umarım” dedi.

Gittiğimiz başka bir evde anketimizi yaparken bir kadın, kocası tarafından şiddet gördüğünü kabul etti ama sessiz kaldığını söyledi. Çünkü evlenip boşanmış bir kadın olacaktır ve bu yüzden de “bir daha baba evine dönemem”

diye düşünüyordu. “Dul bir kadını baba evi de kabul etmez, gidecek hiçbir yerim yok” düşüncesindeydi.

Bu çalışmayı yaparken dikkatimi çeken başka bir yön, kadınların yanında kayınvalideleri varken korkup, konuşmamları oldu. Örneğin, kadın yoldaşımın birlikte bir kadına anket yapmak için yaklaştık ve ona kadına yönelik şiddeti anlattık. Ama kayınvalidesinin onu konuşturmayarak, “Bizi böyle şeylere karıştırmayın” dedi ve kayınvalidesinin ona kötü bir şekilde bakmasıyla kadın yanımızdan gitti. Aslında psikolojik şiddetin de toplumda ne kadar yaygın olduğunu görüyoruz.

Gittiğimiz evlerde bazı kadınlar, şiddet görüyor musunuz sorusuna hayır cevabını verdiler. Çünkü onlar şiddeti sadece dayak yani fiziksel olarak biliyorlar. Ama biz onlara şiddetin yalnızca fiziksel değil, sözel (hakaret vs.), psikolojik ve ekonomik de olabileceğini söyleyip şiddeti biraz daha açarak onlara anlattık ve verdikleri hayır sorusunu evet olarak değiştirdiklerini gördük.

Sonuç olarak bu çalışma beklediğimden çok iyi geçti ama önemli olan bunun devamının gelmesi. Bence anket sadece bir araç. Önemli olan bu yolla kadınlara ulaşabilmek, onlarla şiddeti konuşabilmek...

(İstanbul YDK)

Fethiye’deki tecavüz davasında yine erteleme

Muğla’nın Fethiye İlçesi’nde 2007 yılında bir kadının aralarında ressamların, öğretmenlerin ve milli eğitim müfettişlerinin de bulunduğu çok sayıda kişinin tecavüzüne uğraması ile ilgili davanın 5. duruşması görüldü. Hala tutuksuz yargılanan 8 sanık, mağdur kadın ile avukatlarının katıldığı duruşmada, avukatların “sanıklar tutuklu yargılsın” talebi reddedildi!

Sanık avukatların kadının daha önce çalıştığı işyerindeki arkadaşlarının tanık olarak dinlenmesi talebi ise mahkeme heyeti tarafından kabul edildi. Savunmaların ardından sanık avukatlarının talebini kabul eden mahkeme heyeti, duruşmayı 16 Aralık 2011 tarihine erteledi.

Duruşmadan sonra adliye önünde açıklama yapan **Avukat Meriç Eyüpoğlu**, diğer duruşmalarda olduğu gibi bu duruşmada da kadının geçmişinin sorgulandığını ve geçmişinin “çok temiz olmadığını” mahkeme heyetine ima edildiğini belirtti! Duruma tepki gösteren Eyüpoğlu, bunun hukuk kurallarına aykırı olduğunu söyledi.

Karabulut davasında müebbet istemi

Münevver Karabulut cinayeti davasında yargılanan kadın katili **Cem Garipoğlu** hakkında açılan davanın duruşması Bakırköy Adliyesi İstanbul 4. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülmeye devam etti. Davanın 14 Ekim günü görülen duruşmasında mütalaasını veren savcı, Cem Garipoğlu hakkında artırılmış müebbet hapis cezası istedi. Ancak hemen sonrasında da Savcı, 18 yaşından küçük olduğu için cezanın 24 yıla düşürülmesini talep etti.

PAMEKS PATRONUNA 5 YIL HAPİS

İstanbul Küçükçekmece’de servis minibüsü içinde boğularak ölen 8 kadın tekstil işçisinin davasında Pameks patronuna 5 yıl hapis kararı verildi.

9 Eylül 2009’da yaşanan selde, insanlık dışı koşullarda bir minibüs kasasında işe giderken sulara gömülen servis aracında 8 kadın işçi hayatını kaybetmişti.

Kadınların yaşamını kaybettiği servis; camı ve çift kapısı olmayan, kapalı kasalı bir yük aracıydı. İşyeri sahibi Mehmet

Cevdet Karahasanoğlu ve İdare Müdürü Ferit Göncü’nün olayda kusurlu bulunduğu belirtilen iddianamede ise “Taksirle birden fazla kişinin ölümüne neden olmak” suçundan 3 yıldan 15 yıla kadar hapis cezasına çarptırılmaları istenmişti.

Pameks Tekstil firmasının yetkilisi Ahmet Alkan, işçilerin ölümünün ardından yaptığı açıklamada ölenlerden bir tek çaycısı Naciye Karadeniz’e üzülüğünü söylemiş, “**köpek bile kendini kurtarırdı**” diyerek işçileri suçlamıştı

“Genç-Sen haykır, sendika haktır!”

Öğrenci Gençlik Sendikası İstanbul Valiliği'nin başvurusu üzerine İstanbul 3. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde görülen dava sonucu kapatıldı. Kapatma gerekçesi olarak 2821 sayılı kanunu gösterilerek sendikanın işçiler tarafından değil, öğrenciler tarafından kurulduğu belirtildi.

DİSK ise konu ile ilgili alınan kararın siyasi ve uluslararası hukuka aykırı olduğunu açıkladı. Türkiye'nin 12 Eylül'den kalma yasalarla hareket ettiğini belirten DİSK İnsan Hakları Evrensel Beyanamesi'nin “Herkesin çıkarını korumak için sendika kurma ve sendikaya üye olma hakkı vardır” maddesini hatırlattı.

Genç-Sen ise alınan kararı temyiz edeceğini, sonuç alınmazsa Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvuracağını açıkladı. Genç-Sen kapatma kararını protesto etmek için Yıldız Teknik Üniversitesi'nden Beşiktaş Başbakanlık Çalışma Ofisi önüne kadar yürüyüş kararı aldı. Yaklaşık 80 kişinin katıldığı yürüyüşte “Öğrenciler kurdu mahkemeler kapatamaz-Sendikama dokunma” yazılı pankart açıldı.

Zaman zaman polisin engellemeleriyle karşı karşıya kalan Genç-Sen'liler “Genç-Sen haykır, sendika haktır”, “Yaşasın Genç-Sen mücadelemiz”, “Sendika hakkı engellenemez” sloganlarıyla İskele Meydanı'nda basın açıklamasını gerçekleştirdi. Basın metninde kapatma kararının Anayasanın 90. maddesine ve hukuka aykırı olduğu belirtildi.

(İstanbul'dan bir YDG'li)

Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için 6 Kasım'da alanlara

6 Kasım süreci hızla yaklaşırken, egemenlerin yeniden yapılandırma projesi ve bunun üniversitelerdeki yansımaları olan öğrenci

gençliğin hayatına yön verme çabaları devam etmektedir. Seçimlerde birinci parti olur olmaz “ileri demokrasi” sevdalı AKP hükümeti, yeni Anayasa hazırlıklarına başlamıştır. Daha seçimler öncesi tüm çıplaklığıyla açığa çıkan gerçeklerin de gösterdiği gibi bu yeni denilen demokrasi, özgürlük söylemlerinin ardına gizlenen süreç, halk gençliğine daha katmerli bir geleceksizlikten başka bir şey getirmemiştir/getirmeyecektir.

Bir süredir YÖK'ü reforme etmeyi tartışan hükümet yetkilileri, bizlere daha demokratik, özerk, özgürlükçü bir üniversite öğrenimi vaad etmektedir.

Bu vaad dile geldikçe artan, okullarımızdaki kameralar, özel güvenlikler olmuş, “demokratikleştirilmesi” tartışılan YÖK eliyle okullarımıza polisin girişi meşrulaştırılmıştır. Anadil talebiyle sokaklara dökülen Kürt gençleri Kürdoloji Enstitüleri gibi kandırmacalarla ikna olmadığı için hapisanelere doldurulmuştur.

O halde şunu sormak gerekmektedir; egemenlerin hep bir ağızdan koro halinde dile getirdiği özgürlük, özerklik, demokrasi kimin içindir? Üniversitelerimizin her yanının piyasaya açılmış olması, özel üniversitelere her gün bir yenisinin eklenmesi, gizli ya da açıktan harç fiyatlarının her yıl biraz daha artırılması, özel şirketlerin yetki sahibi olacağı “mütevelli heyeti” denilen kurullara okullarımızın yönetiminin devredilecek olması... Bütün bu uygulamalar sorumuzun cevabını ortaya koymaktadır. **Bahsedilen özerklik, özgürlük sermayedarlar içindir.** Üniversitelerde yeniden yapılandırılma dedikleri de sermayenin üniversitelerimize daha fazla girmesinin önündeki tüm engelleri kaldırmanın adıdır.

Askeri Faşist Cunta ürünü YÖK zihniyetini üniversitelerde yok etmek egemen sınıflar ve onların sözcüleri açısından kimsenin derdi değildir. Değişen sermayedarların ihtiyaçlarıdır ve bu ihtiyaca en uygun üniversite modeli yaratılmak istenmektedir. Öğrencilere dayatılan ise özgürlük maskesinin ardında gizlenmiş geleceksizlikten başka bir şey değildir. “Geleceksizlik saldırılarına karşı çıkacak her güç ise elbette bastırılmalıdır. Kimse bu projeye ket vurmamalıdır.” Tam da bu yüzden son süreçte demokratik değil baskıcı uygulamalar artmıştır. Okullarımız hızla

yarı açık cezaevlerine dönüştürülmektedir. Örgütlenme hakkımızın önüne türlü türlü setler çıkarılmaktadır. İşte Genç-Sen'in kapatılması bunun en önde gelen örneklerinden birisidir.

Tüm bu saldırılar silsilesinden, anti-demokratik uygulamalardan iki kat etkilenenler ise Kürt gençleridir. Bizlere ekonomik, demokratik anlamda türlü türlü saldırılar dayatanlar anadilimizde eğitim talep ettiğimiz zaman daha da pervasızlaşmaktadır. Sokak ortasında polis kurşunuyla katledilmemiz, hiçbir delile gerek duyulmadan “yasadışı örgüt üyesi” olarak tutuklanmamız anadilimiz için yürüttüğümüz mücadelenin karşısında gördüğümüz faşist uygulamaların sadece en bariz örnekleridir. Kürt ulusuna yönelik sürdürülen topyekün savaş politikasında Kürt halk gençliğinin anadil talebine yönelik saldırılar önemli bir yer tutmaktadır. TC'nin hapisaneleri “KCK üyesi” olduğu, PKK propagandası yaptığı iddia edilen Kürt öğrencilerle doludur.

Bizzat hepimizin hayatını etkileyen bu süreç bizi isyanı büyütme çağırmaktadır. Eğitim hakkımız, iş bulma şansımız, ekmeğimiz elimizden alınmaktadır. Bir de Kürt olunca bütün bunların üzerine kimliğimize yönelik saldırılar eklenmektedir. Artık bu düzende bize yürüyecek yol, besleyecek umut, yaşayacak bir gelecek kalmamıştır. Bu bilinçle sokaklara dökülmenin, 6 Kasım'da YÖK'ün kuruluş yıldönümünde YÖK'ü, YÖK'ü açığa çıkartan zihniyeti daha güçlü bir şekilde protesto etmenin zamanı gelmiştir. Kimliğimize, onurumuza sahip çıkmanın, bizden çalınan geleceğimizi kendi ellerimizle yaratmanın yolu buradan geçmektedir.

Sarıgazi'de polis baskıları protesto edildi

28 Eylül Çarşamba gününde okulumuz Mehmetçik Lisesi'nde YDG tarafından “Eğitim Haktır Satılmaz” yazılı pankart okul binasından asılırken aynı dakikalarda “Sistemin Yeni Eğitim Yılında Yeni Demokrat Gençlik Saflarına” yazılı kuşlamalar da okul bahçesine yapıldı.

Ve bundan iki saat sonra okul önünde duran Mehmetçik Lisesi öğrencilerine kimlik sorma bahanesiyle gelen sivil polisler, öğrencilere hem sözlü hem de fiziksel şiddet girişiminde bulundu. Ardından öğrencileri kameraya çekip, isim vb. bilgileri not alarak çıkış ziline çalmasıyla okuldan uzaklaştılar.

Ertesi gün yurtsever arkadaşlar Öcalan'a yönelik tecriti protesto etme amacıyla toplanırken sivil

polislerin sözlü ve fiziksel şiddetine maruz kaldılar.

Bu olaylara sessiz kalmayan Mehmetçik Lisesi öğrencileri 5 Ekim günü “Polis terörüne son-Mehmetçik Lisesi öğrencileri” imzalı pankart altında kitlesel bir şekilde lise önünden Demokrasi Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş esnasında sık sık “Katil

polis, liselerden defol”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim” vb. sloganları atılarak polis şiddeti kınandı. Yürüyüş esnasında sivil polisler yürüyüşe katılan öğrencileri kameraya çekerek psikolojik baskı uygulamaya çalıştı. Demokrasi Caddesi'ne gelen öğrenciler panzer ve kolluk güçleri ile karşılaştı. Öğrenciler Demokrasi Caddesi'nde basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasında son dönemlerde okulumuzda öğrencilere yönelik polis terörüne değinildi. Sarıgazi halkına ve Mehmetçik Lisesi öğrencilerine polis şiddetine karşı birlik ve mücadele çağrısı yapıldı. Kitle basın açıklamasının bitmesiyle alkış ve zılgıtlarla dağıldı. Eyleme Partizan, Halk Cephesi, Mücadele Birliği ve DHF de destek verdi. (Sarıgazi YDG)

"Gerçekler ZAMAN'la anlaşılır!"

Zaman gazetesi "ses getiren" haber ve yorumları ile gündemi meşgul etmeyi dahası gündem oluşturmayı başaran "nadide" gazetelerdendir. Zaman'ın bu üne ulaşmasında kuşku yok ki ele aldığı, polemik yürüttüğü ya da haber yaptığı konu başlıklarının büyük bir etkisi var. Zaman toplumun "kırmızı çizgileri" üzerinde adeta bıçak sırtında bir gazetecilik yaparak bugünlere geldi. Bu "zorlu yolculuk" üstelik de son derece tehlikeli konularda cereyan eden bu gerilimli gazetecilik serüveni incelenmeye değer. Zira Zaman her vesile ile yaşamımızın içindeki büyük etkisini hatırlatmakta.

1986 yılında Fehmi Kuru'nun yönetiminde, A. Turan Alkan, Ali Bulaç, Hüseyin Hatemi, Mehmet Şevket Eygi ile yayın hayatına başlayan Zaman, bugün Amerika, Avrupa, Azerbaycan, Bulgaristan, Kazakistan, Kırgızistan ve Romanya'da yayımlanmaktadır. Türkiye ile birlikte 11 ülkede basılmakta ve 35 ülkede dağıtılmakta, 10 farklı dilde ve 2 farklı alfabede kitlelere ulaşmaktadır. Gazete siyasi yönelimini Muhafazakâr Demokrat (ne kadar da tanıdık!) olarak ifade etmektedir.

Aynı zamanda, Konsensus Araştırma Şirketi'nin yaptığı "Türkiye Gündemi-Ocak 2011" başlıklı anket çalışmasında "Sizce en tarafsız gazete hangisidir?" sorusuna verilen cevaplara göre % 10.8 ile Türkiye'de en tarafsız gazetedir. Zaman'ın kime yakın olduğunu söylemeye gerek var mı?

"Kendinize Zaman ayırın!"

Arayı çok açmadan hayatımıza zuhur eden gazete, özellikle son dönemlerde yazdıkları ile adından çokça

söz ettirdi. Fakat bunu sakın yanlış anlamayın! Zira çokça anılmak her zaman iyi olmayabilir. Gazetenin yayın çizgisinin toplumun sinir uçlarına en yakın mesafe üzerinden şekillendiğini söylemek mümkün. Toplumun gelişmesi, eşitsizliklerin, sömürü ve baskının ortadan kaldırılması için yürütülen mücadele, Zaman'ın her daim ilgi alanına girmiştir. Gazete, emeğini talep eden işçi ve emekçiler, kültürü yok edilmeye çalışılan ve asimilasyona maruz kalan Aleviler, imha ve inkâra başkaldıran, dili ve değerleri ile yaşamak isteyen Kürt ulusu ve diğer ezilen milliyetler; evlerine sahip çıkarak gecekonduların yaşadıklarıyla "yakından" ilgilenmiştir.

Denilebilir ki, Zaman düzenden hoşnutsuz kesimleri "baş tacı" etmiştir. Bu kesimlerin yaralarına dokunmasını bilmiş ve yazdıkları belli bir kamuoyu yaratmıştır. Haksızlık etmeyelim, doğrusu öyle yapmıştır. Ne ki buna, sözünü ettiğimiz toplumsal kesimlerin sevinmediği de bir gerçektir. Çünkü, Zaman bu alana girdiğinde züccaciye dükkanına girmiş bir fil etkisi yaratmaktadır. Haberini yaptığı kitleye düşmandır. Onlardan kurulu düzene muhalefetleri nedeniyle nefret eder, saldırmak için hiçbir fırsatı kaçırmaz. Efendinin başkaldıran köleye duyduğu derin kını hissedersiniz sözcüklerinden. Köle de kim oluyormuş? Elbet boyun eğecek, iktidara itaat edecek, yalvarıp yakaracaktır! Aksi Zaman'ı çileden çıkarır!

Zaman'ın bu sayfalarına konuk ettiği toplumsal kesimler için hiç de hayırlı olmayan yayın çizgisi kabul etmek gerekir ki hep aynı da değildir. Kimi dönem öfke nöbetine tutulur Zaman, psikolojik savaşın zirvesindedir. Kimisinde ise bir peygamber şefkatiyle dokunur haber konularına. Zaman'ın reflekslerini belirleyen, düzene yükseltile sesin desibeli ve her şeye kadir konjonktürün ihtiyaçlarıdır. Görünen o ki Zaman, bu sıralar istemesek de artık aşına olduğumuz ama asla alışmak istemediğimiz histerilerine gömülmüş durumda. Erdoğan'ın "Kusura bakmasınlar, bizden iyi niyet beklemesinler" sözü, Zaman'ı bu psikolojiye sokmuş olmasın?

Zaman'ın gerçeği mi gerçeklerin zamanı mı?

Zaman gazetesi onca fedakârlığına, çilesine karşın konu ettiği yığınların ondan haz etmemesinin "duygusal" bir nedeni olmalı değil mi? 12 Haziran seçimlerinden bu yana özellikle de Kürt halkını gündem etmekte büyük "ısrar" gösteren gazetenin yazdıklarının içeriğinde sorunun cevabı saklı olabilir! Belki, 8 Ekim günü yayımlanan Zaman gazetesi haberini bize ipucu verebilir. Gazetenin ilgi alanına girmekten bir türlü yakasını kurtaramayan Kürt siyasetçiler yine bu aşırı "sevgi seli" içinde kalverdi. Gazete

"İşte Baydemir'i sorgulayan KCK'lı belediye işçisi" başlığıyla Osman Baydemir'in Amed'de KCK mahkemesi olarak kullanıldığı iddia edilen bir binadan çıkarken "yakalandığı" bir haberi yayımladı. Ne var ki polis kayıtlarından alındığı iddia edilen konuşmalardan, binanın nerede olduğundan ve ayrıntılardan söz etmiyor gazete. Fotoğrafta görünenin belediye işçisi değil Baydemir'in koruması olması Zaman'ı çok da ilgilendirmiyor. Haberin KCK adı altında yaşanan tutuklama ve gözaltı terörünün hemen ertesine gelmesi ise tamamen "tesadüf" olmalı!

Yayımlanan haber ve yorumlardan gazetenin sayfalarına konuk edeceği kesimlerle çok yakından ilgilendiğini anlıyoruz. Öyle ki 6 Ekim günü Zaman İstanbul'da gözaltına ve henüz Adliyede işlemleri devam eden BDP'liler için internet sitesinden "KCK'ya büyük darbe: 41 kişi tutuklandı" haberini manşetten servis etti. Anlayacağımız Zaman gazeteciliği öyle iyi yapıyor ki zamanın ötesine uzanıyor, bugünden gelişmelerin yarınki seyrini okuyabiliyor! Tüm bunlara karşın Zaman'ın öldüren sevgisi konusunda ikna olmayanlar için birkaç örnek daha verelim:

5 Ekim günü gazete "38 gün Kandil'de değil, Silvan dağlarında do-laştık" başlıklı haberi manşetten vererek yine çok konuşulacak bir gazetecilik başarısı gösterdi. Haberde HPG tarafından 12 Ağustos'ta alıkonulan ve 37 gün sonra serbest kalan Er Aykut Çelik'le yapıldığı söylenen röportaja yer verildi. Gazeteye göre, askerin yaşadıkları film senaryolarını aratmıyor. Asker, kamp isimlerini, gidilen köyleri, gerillaların kod adlarıyla birlikte gerçek isimlerini söylüyor. Sanki 20 yıldır bölgede faaliyet yürüten bir gerilla gibi tüm detayları aktarıyor. Ne kadar ilginç değil mi? Ama durun, daha da enteresan olan tüm bu yazılanlardan Aykut Çelik'in haberinin olmaması ve hiçbir "Zaman" böyle bir buluşma gerçekleşmemesi.

Eğer Zaman gazetesi "kahreden haber sevgisi" sizi ikna etmediyse devam edelim! 2 Haziran günü BDP tarafından Şırnak-Cizre'de düzenlenen Demokratik Özerklik şölenine polis saldırdı, çatışmalar yaşandı. Artık tahmin edebileceğimiz gibi Zaman'ın haberi biraz farklıydı: "PKK'liler medrese ve türbeye saldırdı." Gazetenin Kürt halkına yönelik yaklaşımına dair vereceğimiz örnekler için sanırız bir sayfadan fazlası gerekecek!

Zaman'ın da sloganı olarak sahiplendiği şekliyle "Gerçekler Zamanla anlaşılır"! Fethullah Gülen Cemaatinin ve onun yavrusu AKP'nin; işçi sınıfına, emekçilere, ezilen Kürt ulusu ve diğer milliyetlerin mücadelesine duyduğu düşmanlık tabii ki "zamanla" anlaşılır!

Zaman gazetesi onca fedakârlığına, çilesine karşın konu ettiği yığınların ondan haz etmemesinin "duygusal" bir nedeni olmalı değil mi? 12 Haziran seçimlerinden bu yana özellikle de Kürt halkını gündem etmekte büyük "ısrar" gösteren gazetenin yazdıklarının içeriğinde sorunun cevabı saklı olabilir! Belki, 8 Ekim günü yayımlanan Zaman gazetesi haberini bize ipucu verebilir.

Suriye'ye müdahale "ihalesinde" Türkiye!

Müslüman Kardeşler'in Suriye kolunun Baas rejimine yönelik zigzaglı savaşımı, ama daha da önemlisi 11 Eylül sonrası ABD emperyalizminin şer eksenine (Irak, İran, Kuzey Kore) eklenen dördüncü ülkenin Suriye olması bugünkü koşulları doğuran parametrelerin başında gelmektedir.

Suriye'yi Arap Baharı'na son halka olarak ekleyen sürecin başlangıcı, şüphesiz Tunus'tan başlayan isyanın domino etkisi olmamıştır. Müslüman Kardeşler'in Suriye kolunun Baas rejimine yönelik zigzaglı savaşımı, ama daha da önemlisi 11 Eylül sonrası ABD emperyalizminin şer eksenine (Irak, İran, Kuzey Kore) eklenen dördüncü ülkenin Suriye olması bugünkü koşulları doğuran parametrelerin başında gelmektedir. Kitlelerin protesto eylemine girişerek rejimin restorasyonundan öte yıkılmasını talep etmesi anlaşılır olmakla birlikte bu gerçeklerden bağımsız değildir. Protestocu kitlelerin ne istediklerine dair sorulan sorulara neredeyse sadece "serbest seçimler" demesi, Yerel Koordinasyon Komiteleri adıyla örgütlenen ama koordinasyon birimlerinin kimlerden oluştuğunun belli olmaması protesto eylemlerinin "başsız" olduğuna kafi derecede delalet getirmemektedir. Aynı şekilde protestocuların yönlendirmeye açık olmaları da meşruluklarını zedelememektedir.

17 Mart'ta Dera kentinde başlayan gösterilerin dengeleri henüz değiştirmeye yaklaşmadığı koşullarda bugün uluslararası kamuoyu "Esad gitmeli" demenin ötesinde bir söylemle "insani müdahale-koruma sorumluluğu" söylemiyle askeri bir müdahaleye alıştırmaya başlandı bile. Bizzat emperyalizmin hizmetindeki medya organlarıyla başından beri protestocuları silahsız sivillerden ibaret göstermeye çalışan medya organları bu alıştırmaya en başından dahil olmuşlardı zaten.

ABD emperyalizmine stratejik meselelerde fikir üretmekle yükümlü strateji enstitüleri (misal Brookings Enstitüsü) artık müdahale vaktinin gelip çatıldığını, daha fazla beklemenin manasız olduğunu, müdahale için Türk devletinin etkin bir şekilde kullanılabileceğini salık vermektedirler. Kuşkusuz bunu söylerken Neo Osmanlı Yavuzcuk Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nu tekzip etmiş oluyorlar. Zira Davutoğlu, (uşaklığı içselleştirmenin rahatlığıyla) "Kamuoyunda bazı provoka-

tif yaklaşımlar var. Sanki Türkiye Batı bloku adına Suriye'ye bir gündemin parçasıymış gibi davranılıyor. İhale bize kaldı demek doğru olmaz. Çünkü bölgenin ihalesi zaten bizimdir. Kimseden bu konuda nasihat almayız. Bizim için bir güvenlik sorunu olduğunda Suriye ile gerektiği takdirde 'savaş' dahil her türlü senaryoya hazırız" demekteydi (32. Gün)

Davutoğlu'nun söyleminde en çok dikkat çeken şey tercih ettiği kelimelerdir. Birincisi esasen ticari bir kavram olarak kullanılan ihale kelimesinin bir savaş tehdidi içerisinde ifade edilmesidir. İkincisi, olası bir savaşa dahil olmanın gerçekten de ticari ihale fırsatlarıyla olan dolaysız ilgisidir. Üçüncüsü, kimseden nasihat almasına gerek olmayan Türkiye'nin emperyalizme zaten göbekten bağlı oluşu nedeniyle yerini gayet iyi biliyor olmasıdır.

Irak işgalinde kaçan fırsatı en çok karşı çıktığı Federe Kürdistan Devleti üzerinden telafi etmesini bilen fırsatçı Türkiye, Suriye'ye müdahale durumunda oluşacak bir fırsatı tep-

17 Mart'ta Dera kentinde başlayan gösterilerin dengeleri henüz değiştirmeye yaklaşmadığı koşullarda bugün uluslararası kamuoyu "Esad gitmeli" demenin ötesinde bir söylemle "insani müdahale-koruma sorumluluğu" söylemiyle askeri bir müdahaleye alıştırmaya başlandı bile.

meyeceğinin baştan garantisini vermektedir. Ancak Türkiye üzerinden gerçekleştirilecek olası bir müdahalenin "haklı gerekçelerini" belirtmek gibi basit bir sorumluluğu dahi yerine getirmekten uzak bu dini, iman para olan muktedirler, ancak insan hakları ihlallerini gerekçe göstermekle yetineceklerdir. Üstelik hiç dönüp arkalarına bakmadan.

Irak konusundaki tereddütleri Libya konusunda bir hamle aşan TC, Suriye karşısında baştan hazırlığını yapmıştır. Cisir el Şuğur katliamı ön-

cesinde sınıra yakın hazırlanan mülteci kampı ve daha önemlisi muhalefet güçlerine ev sahipliği yapmakla bu role en baştan hazır olduğunun garantisini vermiştir. Şart koşacak bir bağımsızlığa sahip olmasa da huzursuz uşak hallerine girip Kürtlere ilişkin şerhini koymaktadır. Suriye Ulusal Meclisi adıyla Suriye dışından organize olan muhalif gruplara ev sahipliği yaparken Kürtlerin meclise dahil olmasını engellemeye çalışmakta, dahil olsalar bile etkisiz kalmasına uğraşmaktadır.

Bu bağlamda 7 Ekim'de silahlı bir saldırı sonucu Suriye Gelecek (Akımı) Partisi lideri Meşal Temo'nun öldürülmesinde bile olağan şüphelilerden birinin Türkiye olması anlaşılır durmaktadır. Zira İran resmi haber ajansı İRNA'nın Suriye kaynaklarına dayanarak yaptığı bir ha-

nı'ndan farklı olarak Suriye'de kurulacak bir Kürt devletinin varlığına tahammülü şüphesiz daha az olacaktır. Çünkü Suriye'deki en güçlü Kürt partisi olan Demokratik Birlik Partisi (PYD) ile PKK'nin yakınlığı bunun için yeterli bir sebep. Irak'tan sonra, Suriye'de de bir devlete sahip olan Kürtlerin en kalabalık nüfusu Kürdistan'ın Türk devletince işgal edilen parçasında yaşıyor. Bu durum şimdilik devlet değil özerklik isteyen Kürtlerin bu statü taleplerinde daha kararlı hale gelmelerini teşvik edebilir.

ABD bayrağını öperek başa gelmiş Türkiye için yegane şartın Kürtlerle ilgili olacağı o yüzden kaçınılmazdır. Davutoğlu, belki de ihalede daha fazla teminata bulunan taraf olmalarından kaynaklı bir savaş-işgal senaryosunda asli rolün kendilerinde olduğunu söylüyor. Uluslararası kamuoyu önünde İsrail'le horoz dövüşü oyununa soyunan Türkiye'nin, İsrail'in "ulusal" çıkarları kapsamındaki hedeflerinden biri (aynı zamanda Genişletilmiş Ortadoğu Projesi'nin de bir parçası) olan Suriye'nin parçalanmasında gerçekten asli bir rol oynayacağı yeterince açıktır.

İran'a yönelik füze kalkanına ev sahipliği yapacak olan Türkiye'nin nasıl da can ve başla emperyalizme hizmet ettiği her zamankinden daha pervasız bir boyuta ulaşmıştır. Suriye'nin "düşürülmesi" halinde Filistin-Lübnan-Suriye-İran hattında önemli bir gedik açılacak emperyalist-siyonist sistem "Müslüman" ama "Laik" Türkiye'nin sürece daha etkin dahil edilmesiyle kendisini konsolide etmiş olacaktır.

Bugün nasıl olursa olsun yerli egemenlere başkaldırmasını bilen dünya halkları şu anda yarattığı birikimle kazanacağı politik uyanıklığı sayesinde tüm düşmanlarını hedef tahtasına alacaktır. O yüzden, sanmasınlar ki, milyonlarca insanın hayatını ihaleye çıkaran bu köhne düzenleri payidar kalacaktır.

bere göre saldırı iddiasıyla yakalanan on bir kişiden dördü Türk'tür. Yine de bu veri tek başına TC'nin olduğunu ispata yetmemektedir. Temo'nun oğlu Fidel Temo, Dicle Haber Ajansı'na (DİHA) verdiği röportajda babasının ölümünden Esad Hükümetini sorumlu tutmaktadır. Kısa bir süre sonra yurt dışına çıkacağı bilinen Temo'nun çıkmadan öldürülmek istenmiş olabileceği şüphelerin şimdilik Suriye devleti üzerine yoğunlaşmasına neden olmaktadır.

Türk devletinin, Irak Federe Kürdista-

8 Ekim, Sınıf Hareketinde Nerede Duruyor?

İşçi sınıfına ve ezilen kesimlere yönelik saldırılar yoğunlaşırken "Eşit, Özgür, Demokratik Türkiye" şiarıyla Ankara'da bir miting düzenlendi. DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla örgütlenen mitinge demokratik siyasal ve sendikal yelpazenin önemli bir kesimi katılım gösterdi. **Somut bir hedeften yoksun olmasına ve ön sürecinin yeterince örülmemiş olmasına karşın on binler mitinge katılarak taleplerini dillendirdiler.** Özellikle Eğitim-Sen, üstlendiği sorumluluklar ve kitle katılımı ile mitingin örgütlenmesinde önemli bir yer işgal etti. DİSK'e bağlı bazı sendikalar dışında işçi sendikalarının mitinge katılımı yok denecek kadar azdı. Devlet nezdinde bir sorunla karşılaşmadan miting gerçekleştirildi ve akşam dönüş yolunda klasik bir Ankara mitinginin yorgunluğu vardı. Genel yaklaşım özetle "katılım iyiydi" şeklindeydi. Daha da ötesinde "nasıl bir sonuca ulaştık" ve "şimdi ne yapacağız" soruları kafaları kurcalıyordu. Bu nedenle 8 Ekim mitinginin sınıf hareketinde ya da ülkedeki demokrasi mücadelesinde nasıl bir sonuca hizmet ettiği sorgulanmalıdır.

Her şeyden önce mitingin somut bir hedeften yoksunluğunu tekrar etmek gerekir. Şiardan da anlaşıldığı gibi "talep" herkesin gönlünden geçen ama miting için somut değeri olmayan "ileri"

bir söylemdir. Güvencesizlik, asgari ücret, emeklilik, açlık, işsizlik, yoksulluk, adaletsizlik, sağlık, HES'ler, kadınlar, gençler, kimlik, savaş, hayat tarzı... gibi geniş bir yelpazeyle "tüm ötekileştirilenlere" bir çağrı vardır.

Kuşkusuz ki sınıf hareketinde böylesi geniş içerikli mitingler yapılmaz değildir. Tersine uygun nesnel koşullarda, öznel süreci de örgütlenerek bu tarz eylemler örgütlenebilir ve örgütlenmelidir. Fakat durumun böyle olmadığı ve henüz hazırlıksız olduğu ortadadır. Bu koşullarda söylemin genişliği sonuç almaktan uzak, hedefsiz bir tabloyu ortaya çıkarmaktadır. **Kıdem tazminatı, esnek çalıştırma, bölgesel asgari ücret ve sendikalar kanunu gibi daha somut gündemler varken, bir veya birkaç hedef etrafında sonuç almaya yönelik bir eylem programı oluşturmak daha doğru bir yerde durmaktadır.** Ülkemiz siyasal ve sendikal hareketine bir yanı sıra Ortadoğu, K. Afrika, Avrupa ve ABD'deki isyan ve eylemler örnek oluşturmaktadır. Ancak özenti ve taklitle bir yere varamayacağımız, kendi ülkemizin gerçekleriyle hareket etmemiz gerektiği açıktır.

Önemli bir başka konu Kürt sorunu ve demokratikleşme sorunudur. Mitingin söylemi bu yönüyle olumludur. Ancak bu da aynı şekilde iktidar nezdinde ciddi bir baskı oluşturmaktan uzak, somut değeri zayıf bir girişimdir. Soruna kitabi bir gözle bakılırsa ülkemiz demokrasi mücadelesinde Kürt sorununu da merkeze alan böylesi ortak yaklaşımlar önemlidir. Fakat bu farklı parçaların hangi aşamalardan geçerek ve hangi bağlamda temas edeceği üzerine yeterince düşünüldüğünü söyleyemeyiz. **Açık ki Kürt sorunu ve Kürt hareketi nezdinde kendini gösteren kitle**

gücü ve politik canlılık sınıf hareketinin bütününe yoktur ve sınıf hareketi kapsamlı bir inşaa sorunuyla yüz yüzedir. Bu koşullarda genel çağrılar havada kalmakta ve temas noktaları durumu kurtarmanın ötesine geçememektedir.

Miting özgülünde belirtilmesi gereken bir diğer nokta, özellikle Kürt sorunu etrafında şekillenen ülkenin politik atmosferidir. Bu atmosferde "barışçıl" olmanın ötesinde "pasif" diyebileceğimiz bir eylem tarzıyla ne kadar baskı oluşturulabilir? Karşılıklı kılıçların çekildiği ve yoğun bir şekilde kullanıldığı bir ortamda, daha da açarsak ölümler, işkenceler, yüzlerce-binlerce tutuklamanın yaşandığı bir süreçte bu tarz eylemler çok daha gölgede kalmaya mahkumdur.

Oysa mitingin örgütlenişine baktığımızda alışlageldik bir tarzın devam ettirildiği, eylemin iktidarı zorlayıcı ciddi bir yönünün bulunmadığı görülecektir. Burjuva basının sansürü bir yönüyle egemenlerin kaygı ve tedbirini göstermektedir. Fakat demokrat basına baktığımızda da ciddi bir beklenti ve coşkuyu göremeyiz. Bunun nedenini hedefsizlikte, pasiflikte ve ülkenin politik atmosferinde aramalıyız.

Çünkü iktidar her alandaki saldırılarında kararlı bir hat çizmekte ve en faşist yöntemlerden geri durmamaktadır. Doğal olarak ona karşı girişilecek mücadelenin de kararlı ve zorlayıcı olması gerekir. Bunun en başında belli bir hedefe yönelik kararlı bir faaliyet programının oluşturulması gelir. Diğer yanı sıra miting anının yollar ve taş binalar arasında yürüyüp dağılmanın ötesine geçmesi gerekir. "Sokak meclisi" gibi popüler söylemler sadece dillendirmekle ha-

yata geçmemektedir. Bunun nasıl gerçekleşeceği TEKEL direnişinde somut olarak gözlemlenmiştir. Oysa 8 Ekim mitinginde oturma, işgal, yol kesme, meclise yürüme, Kızılay'a yürüme vb. gibi eylemin niteliğini geliştirecek bir girişim yoktur.

Her ne kadar mitingin ardı sıra yerellerde yapılacak faaliyetlere yönelik bir program dillendirilse de bu sürecin de özünde aynı zaafı taşıyacağı ortadır. Buna karşı eleştirel olmak ve yerlerde daha nitelikli eylemler için mücadele etmek gereklidir. Fakat şunu unutmamak gerekir ki, gazete sayfalarında kaldığı müddetçe tüm bu eleştiri ve belirlemeleri yapmanın da pratik bir değeri bulunmamaktadır.

Devrimci-demokratik yapılanmaların bugün itibarıyla güçleri sınırlı olsa da yerel direniş ve örgütlenmelerle sınıf hareketine katabilecekleri potansiyeller mevcuttur. Bunun için somut her kanal zorlanarak, yeni örgütlenme ve direniş deneyimleri oluşturmanın yanında var olan bürokratik sendikal yapının zayıflatılarak yeni olanakların yaratılmasında her fırsattan azami olarak yararlanılmalıdır. 8 Ekim Ankara mitingi gerçekleşirken Tuzla'da coşku verici bir direniş örgütleyen Savranoglu deri işçilerinin mücadelesi önümüzdeki sürecin alt ayaklarının ne olması gerektiğini gösteren önemli bir örnek teşkil etmektedir. Sınıf hareketine ihtiyaç duyduğu devrimci ruhu kazandıracak ve ülke çapında örgütlenen eylemleri nitelikli kılacak eylem çizgisi ancak bu yollardan geçilerek oluşturulabilecektir.

Ölmediler, katledildiler

Göçmenlerin göç ettikleri her coğrafyada olduğu gibi burada da yaşadığı zulüm, işkence ve katliam devam ediyor.

İstanbul Sultangazi'de bir gecekonduya yaşayan 7 göçmen hayatını kaybetti. Hayatını kaybetti demek doğru değil!

Öldürüldüler.

Çünkü Afrika'dan, Afganistan'dan, Ortadoğu'dan, insanlık dışı koşullarda başka diyarlara göçmek zorunda kalmışlardı.

Öldürüldüler.

Çünkü kot taşıyarak ölümcül hastalıklara yakalananlar onlardı. Kimi zaman da ten rengi beyaz

değil diye karakollarda katledildiler. En ağır işlerde karın tokluğuna yaşadılar. Devlet onları hiçbir zaman insan yerine koymadı. Onlar kimliksiz birer hayalet gibiydiler. Ve merdivenaltı atölyelerde ölüme koştular. Tek göz bir evde onlarca kişi yaşamak zorundaydılar.

Vahşi düzenin en büyük ihtiyacı olanlardan biriydi "kimliksiz hayaletler". Anlaşılan şimdi onlara "ihtiyaç" kalmamıştı ve bu yüzden önce öldürüldüler, sonra yakılmak istendiler. Çünkü kimliksiz ve kimsesizdiler. Devlet için zaten yoktular.

(İstanbul'dan bir ÖĞ okuru)

"Kalkan yapma boşuna, yıkacağız başına"

Kartal: Malatya- Kürecik'te kurulmak istenen Füze Kalkanı Sistemi de bu sömürü imparatorluğunun koruma kalkanı olacaktır. Başta İsrail'in korunmasını hedefleyen kalkan sistemini protesto etmek için 16

Ekim günü Kadıköy Altyol'da bir araya gelen NATO ve Füze Kalkanı Birlik "NATO ve Füze Kalkanına Hayır! Emperyalizme kalkan olmayacağız" yazılı pankart açarak Kadıköy İskele Meydanı'na

doğru yürüyüşe geçti. Yol boyunca yüzlerce kişi "Kalkan yapma boşuna yıkacağız başına", "Emperyalizme kalkan olmayacağız" vb. slogan attı. Çevre halkı da eyleme alkış ve ışıkları ile destek verdi. Açıklamanın ardından eylem Grup Yorum Korosu'nun ezgileri ile son buldu.

Baz istasyonu halkın eylemiyle kullanılmaz hale getirildi

Baz istasyonuna karşı yürütülen imza kampanyasının ardından mahalle halkı sesini sokağa taşıdı. Yapılacak basın açıklamasının duyurusu için basılan çağrı ilanları mahallede yaygın bir şekilde dağıtılarak mahalle halkı baz istasyonuna karşı eyleme çağırılmıştır.

Kâr hırsı uğruna halkın sağlığıyla oynayan operatör şirketleri devletin kurumlarıyla elbirliği içinde yerleşim alanlarının içine (mahallelere) baz istasyonları kurmakta, halkı da zararsız olduğuna inandırmaya çalışmaktadır. Aldığı ve alacağı paranın cazibesıyla söylenen yalanlara inanarak evinin çatısına baz istasyonu kurduran ev sahipleriyle mahalle halkı çoğu zaman karşı karşıya gelmektedir. Yaklaşık 2 ay önce “eve elektrik döşetiyoruz” denilerek halktan gizli bir şekilde mahallemize baz istasyonu kuruldu. Baz istasyonunun fark edilmesiyle ilk tepkiler evinin çatısına baz istasyonu kurduran bina sahibine gösterilmeye başlandı. Mahalle halkı tepkisini “sen komşularına sordun mu, danıştın mı, hamile kadınlarımız, çocuklarımız var?” diye gösterdi. 6 yıllık sözleşmesi bulunan ev sahibi ise “bana zararsız olduğunu söylediler” diyerek kendisini savunmaya çalıştı.

Bir süredir baz istasyonuna karşı çalışmalarını sürdüren mahalle halkı kaldırılması için belediyeye gittiğinde “telefonlarımız çekiyor, daha ne istiyorsu-

nuz” yanıtını almıştır. Sancaktepe Belediyesi’nin halkın talepleri karşısında gösterdiği kayıtsızlık ve alaycı tutum üzerine baz istasyonu karşıtı çalışma imza kampanyasıyla başlatılmıştır. 600’e yakın imza toplanarak Kaymakamlığa verildi. Kaymakamlıktan en geç 1 ay içerisinde denetime gelineceği söylenmesine ve zaman geçmesine rağmen bir gelişme yaşanmamıştır. Mahalle halkı belediyenin ve kaymakamlığın sessiz, kayıtsız kalmasının oyalama ve alıştırmak amaçlı olduğunu görerek daha fazla zaman kaybetmemek için harekete geçmiş ve çalışmalar başlatılmıştır. Kamuoyu oluşturmaya yönelik yürütülen imza kampanyasının ardından mahalle halkı sesini sokağa taşıdı. Yapılacak basın açıklamasının duyurusu için basılan çağrı ilanları mahallede yaygın bir şekilde dağıtılarak mahalle halkı baz istasyonuna karşı eyleme çağırılmıştır.

2 Ekim Pazar günü **BAKMAR** önünde toplanan kitle “**Mahallemizde baz istasyonu istemiyoruz**” pankartını açarak yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca sık sık “**Mahallemizde baz istas-**

yonu istemiyoruz”, “Yavaş yavaş ölmek istemiyoruz”, “**Baz yapma boşuna yıkacağız başına**” sloganları atıldı. Baz istasyonunun kurulduğu evin önünde yapılan basın açıklamasında halkın sağlığı söz konusu olduğunda devletin kurumlarının gösterdiği kayıtsızlık teşhir edildi.

Mahalle gençliğinin evin çatısına kurulan baz istasyonunu kırarak kullanılmaz hale getirmesi alkışlarla ve ıslıklarla karşılandı. Ev sahibinin engelleme çabası ise sonuçsuz kalmıştır. Tekrar Pazar Sokağına doğru yürüyüşe geçen mahalle halkı “**Baz yaptın boşuna yıktık başına**” sloganını alkışlar eşliğinde coşkulu bir şekilde atmıştır. Pazar sokağında mahalle halkına baz istasyonunun yıkıldığı bir kez daha duyurularak mücadelenin devam edeceği açıklandı.

Basın açıklamasına Munzur Kültür Derneği de katılarak destek sundu.

Mahalle halkının tepkisine ve basın açıklamasıyla yaptığı eylemli uyarıya aldırış etmeyen baz istasyonu kurulan evin sahibi yetmezmiş gibi mahalle gençlerini polis önüne düşerek toplamaya çalışmış, baz istasyonunu kullanılmaz hale getirenleri tespit etmek istemiştir. Mahalleden iki genç ifade için karakola götürülmüş ve ardından serbest bırakılmıştır.

(Sarigazi-Yenidoğan Partizan)

Depremzedelere hapis cezası

Kartal: Kocaeli’de barınma hakları ellerinden alınmak istenen depremzedelerin mücadelesi sürüyor. Kocaeli Valiliği, oturma sürelerini doldurdıkları, ayrıca belirlenen aylık aidatları ödemedikleri iddiasıyla Arızlı sakinleri hakkında dava açmıştı. Kocaeli 1. İcra Hukuk Mahkemesi de 43 ailenin konutları tahliye etmesine karar vermişti.

Karara tepki gösteren Arızlı sakinleri, 12 Nisan 2010’da protesto eylemi düzenleyerek konutlardan çıkmayacaklarını belirtmişti. Eylem nedeniyle haklarında dava açılan **Orçun Demir, Recep Uğur, Recep Or ve Canan Yamak**, “**Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanununa muhalefet**” ve “**görevi yaptırmamak için direnmek**” iddiasıyla yargılandı. 5 Ekim günü Kocaeli 2. Asliye Ceza Mahkemesi’nde görülen davada heyet Recep Uğur, Recep Or ve Canan Yamak’ın 9’ar ay hapis cezasına çarptırılmasına karar verdi. Ceza daha sonra 7 ay 15’er güne indirildi. Hükmün açıklanmasını geri bırakılmasına karar veren hakim, ayrıca depremzedelerin 5 yıl adli denetime tabi tutulmasına hükmetti.

“Vatani” bekleyen cellatlar, Uğur’u katletti!

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyetinde “askerliğini” yaparken içtimaya geç geldiği gerekçesiyle disiplin koğuşuna sevk edilen er **Uğur Kantar** yaşamını yitirdi.

Terhisine 5 gün kala “disko” adını verdikleri disiplin koğuşunda üstleri tarafından gördüğü işkence sonucunda durumu ağırlaşan Uğur Kantar, 2.5 aydır GATA’da yoğun bakımdaydı. 20 yaşına geldiğinde devletin ona mecbur kıldığı “görevini” yerine getirmek için yola çıktı Uğur. Yaşlıları gibi o da bu zorunlu “vatani görevi” yerine getirmeli, ülkeyi “düşmana karşı” savunmalı ve artık bir “erişkin” olduğunu dosta düşmana kanıtlamalıydı. Tam olarak bunları hissetmiyordu belki ama, devletin ondan istediği buydu. Başına bir şey geldiğinde, nasılsa alalecele şehit ilan edilecek, mekânı cennet olacaktı!

Uğur, Malatyalı Kürt bir ailenin çocuğuydu, büyük bir irade gösterip, her dakikası insanı bilincini karanlık dehlizlere çeken, izlerini ömür boyu taşıyacağı kirli, pash birer prangayı andıran günleri sayıyordu. Yada askerin deyimiyle şafak sayıyordu. Beş günü kalmıştı Uğur’un. Ne olduysa o gün oldu. O “büyük günahı”, hayatına mal olacak o “büyük suçu” o gün işledi. Uğur, içtimaya geç kalmıştı! Nasıl yapardı böyle

bir şeyi? Bu birkaç dakikada düşman ülkeyi kuşatabilir, taarruza geçebilir, canım topraklarımız işgal bile edebilirdi! Neyse ki rütbeliler durumun farkındaydı, hemen yapılan disiplinsizliği görüp “müdahale” ettiler. Vatan kıl payı büyük bir yenilgi almaktan böylece kurtulmuş oldu! Uğur’un rütbelileri Hitlerin öve öve bitiremediği, kendisine örnek aldığı bir liderin yolundan yürüyordu. Yapacakları da ondan aşağı kalmazdı. Hemen işe başladılar, Uğur’u işkence odası ayıp kaçtığı ve askeri “çağdışı” gösterdiği için “disko” dedikleri koğuşa koydular. Uğur burada sonradan yalnızca bir kısmını öğrenebildiğimiz ve ölümüne neden olacak, ağır işkencelere maruz kaldı. Rütbelileri vatani düşman saldırısına “terk eden” Uğur’dan hesap soruyordu: Uğur, aç ve susuz bırakıldı, elleri kelepçelenerek güneş altında bırakıldı, üstüne kaynar su dö-küldü, böbrek, ciğer, beyin hücreleri öldü...

Gördüğü işkenceler sonucunda komaya giren Uğur uzunca bir sürede numara yaptığına kanaat getirilerek bu haliyle beklendi. Sonra “başımıza bela almayalım” düşüncesiyle GATA’ya kaldırıldı. Oysa Uğur için artık her şey çok geçti. “Vatani kurtaramaya” and içmiş cellatların son kurbanı olmuştu Uğur. Vatani bekleyen bunlarsa halkı kim bilir ne haldeydi?

Onları aramaktan vazgeçmeyeceğiz!

341. Hafta

Cumartesi anneleri bu hafta 12 Eylül darbesinin ardından 13 Eylül 1980’de Kars-Göle’deki evinden gözaltına alınarak 8 Ekim’de işkenceyle öldürülen ve bedeni kaybedilen Cemil Kırbayır’ın kaybedilişinin 31. yılında adalet peşinde olduklarını tekrarladı. Yapılan açıklamada geçtiğimiz Mayıs ayında, Cemil Kırbayır’ın akabetiyle ilgili raporunu açıklayan Meclis İnsan Hakları Komisyonunun raporuna değinildi. Kırbayır ailesinin avukatı **Eren Keskin** “Yargılamayı uzatarak zaman aşımına uğratmak istiyorlar, bu sonuçla karşı karşıya kalırsak davayı AİHM’e taşıyacağız” dedi.

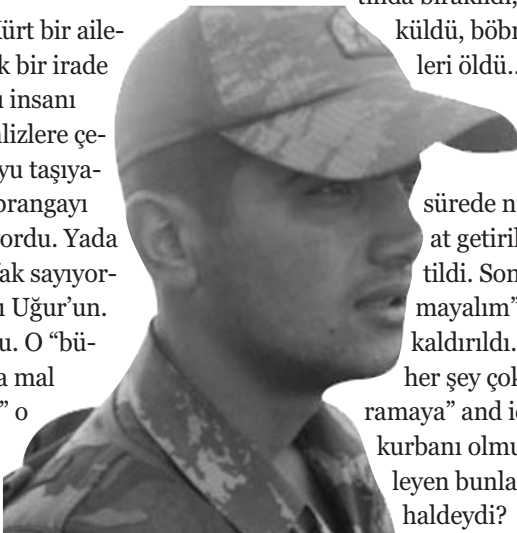
342. Hafta

342. haftadır bekliyorlar Taksim’de, mesken eyledi Cumartesi anneleri Galatasaray Lisesi önünü. Bu haftada soruları vardı hep bir ağızdan haykırıyorlardı; “Nazım Gülmez nerede?” diye.

Gülmez, 14 Ekim 1994 günü Bolu Komando Tugayına bağlı askerler tarafından yapılacak bir ope-

rasyon için arazide kılavuzluk etmesi istenerek, evinden alınmış ve o günden sonra bir daha görülmemiş. Ailesinin ise tüm soruları yanıtız kalmış. Gülmez’in kızı “**Başbakan bize teröre yemek, ekmek veriyorsunuz onlara sorun diyor. Sen gel kapıma sana da vereyim. O dönemde babamı vurucu timler götürdü buna herkes şahit. Bir mezarımız olsun yeter**” dedi.

Ardından sözü 23 Şubat 1995 yılında İzmir’de kaybedilen Murat Yıldız’ın annesi **Hanife Yıldız** aldı. Yıldız; “**Bizi görmek duymak önemli değil, çözüm istiyoruz. 16 yıldır buradayız. Berfo ana 104 yaşında öğlunu bulmaktan vazgeçmedi. Ben de vazgeçmeyeceğim. Şimdi bizi KCK’li olmakla suçluyorlar. Biz burada çocuğumuza mezar istiyoruz! Yüzyıllar geçse de biz aramaktan vazgeçmeyeceğiz**” dedi.

"Kanımızın son damlasına kadar direneceğiz!"

İstanbul: Abdullah Öcalan'ın ailesi ve avukatları ile görüştürülmemesi, KCK operasyonu iddiasıyla onlarca Kürt siyasetçinin tutuklanması ve binlercesinin gözaltına alınması sonucu TUAD-DER (Tutuklu Aileleri ile Dayanışma Derneği) Gemlik'e bir yürüyüş gerçekleştirmek istedi.

Yürüyüş, hemen her yerdeki otobüs şoförlerinin gözaltına alınması, araçların bağlanması, ceza kesilmesi, kitlenin engellenmesi ve yürüyüşe katılım olacak illerin ablukaya alınması ile engellendi. Biz de Özgür Gelecek olarak yaşanan durumu ilk ağızdan dinlemek istedik ve İstanbul **TUAD-DER Başkanı Mahmut Taşdan** ile bir röportaj gerçekleştirdik.

- Abdullah Öcalan'a ve yanındaki tutsaklara uygulanan tecrid ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

Mahmut TAŞDAN- Sayın Abdullah Öcalan Kürt halk önderidir, sıradan bir mahkûm değildir. 13 seneden beri tek başına hücre içerisinde tecrid içerisinde yaşıyor. Daha sonra bazı girişimlerden dolayı beş arkadaşı daha yanına verdiler. Günde zannediyorum 2 saat havalandırması vardır ancak orada öyle bir tecrid uygulanıyor ki o arkadaşlarla bile görüşemiyorlar. Zaten Başkan Apo'nun ailesi de diğer arkadaşların aileleri de 6 aydan beri görüşe gidemiyorlardı. Son olarak sanırım dün bir görüşme yapıldı. Ama görüşme ile ilgili gelişmeler ya da oradaki durumlar nedir, sağlık sorunu var mıdır yok mudur, diğer arkadaşların sağlık durumları nasıldır bununla ilgili bir açıklama yapılmadı, biz de bilmiyoruz.

- Abdullah Öcalan'a uygulanan tecridi protesto etmek için Gemlik'e yürüyüş örgütlediniz. Bu süreçteki gelişmeleri anlatır mısınız?

- Biz TUAD-DER ve ona bağlı tüm tutuklu aileleri dernekleri olarak uzun süre Kürt halk önderi Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması için bir karar aldık, Gemlik'e yürüyecektik. Bizim tutuklu aileleri derneği olarak amacımız hem tutuklularla hem de ailelerle dayanışma içinde olmaktır, bu zaten tüzüğümüzde de yer almaktadır. Tutukluların üzerindeki baskıları, ve benzeri durumları medya aracılığıyla halka ve kamuoyuna duyurmaktır.

Bursa Valisi Hüseyin Demirci ile görüştük. Oyalama taktiği uyguladılar. Biz istedik ki bir basın açıklaması yapalım. Dediler ki bu kanunlara aykırıdır. TC anayasasına göre yasal bir engel yoktu. Fakat karar Bursa'dan verilmiyor karar Ankara'dan veriliyor, zannediyorum ki zaten onların da

Biz bu güne kadar iyi şeyler olacak dediklerinde hiç iyi bir şey görmedik. Hep tasfiyeye yönelik eylemler geliştirdiler.

pacakları fazla bir şey kalmamıştı.

Vali Bursa sınırları içerisinde 3 gün herhangi bir etkinlik yapılmasının yasak olduğuna dair bir açıklama yaptı. Olacak bir maç bile iptal edilmişti, düşünün artık nasıl bir "tedbir". Artık ikinci bir sefer valiye gitmeye gerek duymadık. Mudanya Kaymakamı da yapabileceği hiçbir şeyinin olmadığını dile getirdi. Yani açık açık bu iş beni aşıyor anlamına gelen bir konuşma yaptı. Dernek olarak orada bir basın açıklaması yapacaktık. Siz de ordaydınız, İstanbul'daki il, ilçe bütün kurumlar destek verdiler bize. Saat 12.00'de İstanbul'dan hareket edecektik. Polisler geldi, otobüslerimize el koydular, otobüslerimizin yanına gitmemize bile fırsat vermediler. Biz de orada bir açıklama yaptık.

Ashında biz bu yürüyüşün engelleneceğini Amed'deki yürüyüşte anladık. Çünkü orada Eş Başkanımız Gülten Kışanak'ın üzerine panzer sürüldü, arkadaşlarımız müdahale etmeselerdi ezilebilirlerdi. Bingöl milletvekilimize saldırı gerçekleştirildi. Bir

polis çıkıp "siz kimsiniz ben devletim" dedi. Biz esasen orada 12 Eylül dönemini yaşadık. O zaman da bir asker çıkıp "ben devletim" diyebiliyordu. Kısacası bu yürüyüş hem Kürdistan'da hem de Türkiye'nin genelinde engellendi.

Halen daha bu tecrit sürüyor ve bizim hala endişemiz var. Sayın Abdullah Öcalan Kürt halk önderidir. Ona yapılan en ufak bir haksızlık ve saldırı tüm halkı ilgilendiriyor. Sadece Kürt halkını da değil devrimci, demokrat, aydın her kesimi ilgilendiriyor. Ashında bizden fazla Türk kesimini ilgilendirmesi gerekiyor. Çünkü bu savaşın sürmesi hem bize zarar veriyor hem de tüm Türk halkına. Yani bir an önce bu tecridin kaldırılması, Sayın Abdullah Öcalan'ın en kısa zamanda ev hapsine alınması gerekmektedir. Hani diyorlar ya ovada siyaset yapınlar, hayır! Bugün onun da önünü tıkadılar. 4 bini aşkın Kürt siyasetçisi tutuklu durumdadır.

Bu mücadele 32 senedir devam ediyor ve onun bir öncü kadrosu var. Onlarla görüşülüp bu savaşa bir an evvel son verilmesi gerekmektedir. Bu ne kadar uygulanır bilmiyorum ama şunu söyleyeyim en büyük kaygımız şu anda Sayın Abdullah Öcalan'dır.

- TUAD hapishanelerdeki tutuklularla yakından ilgileniyor, biliyorsunuz ki hapishane koşulları hasta tutsaklar açısından neredeyse ölüm demek. Bizim de yoldaşımız Suzan Zengin iki yıla yakın kaldığı hapishane koşullarının ağırlaştığı sağlık sorunları nedeni ile bugün aramızdan ayrıldı. Hasta tutsakların durumu ile ilgili ne söylemek istersiniz?

- Öncelikle başınız sağ olsun. Bizim de 90'a yakın hasta tutuklu yoldaşımız var, bunların 10'u ağır hasta. Kimisi kanser, vücudunda şarapnel parçaları olanlar da var. Sorunun derinleşmemesi için acil çözüm lazım. Hasta tutsakların cezaevlerinde tedavi olamayacakları açık, kanser olan arkadaşlarımıza baş ağrısı ilacı veriyorlar, çoğu tedaviye bile gidemiyor. Bunların nedenini hepimiz biliyoruz ashında. Tutsakları teslim almak. Ama teslim alamayacaklar. Biz TUAD olarak bu sorunun çözümü için suç duyurularında bulunuyoruz, basın açıklamaları yapıyoruz, kamuoyunun bilgilendirilmesi ve duyarlı hale gelmesi için uğraşıyoruz. Başvurmadığımız yer yok. Devletten bir cevap yok. Kulağı duymuyor, gözü görmüyor, böyle devam ederse bu arkadaşların çoğu yaşamını yitirebilir.

Tutsaklardan ring katliamı ve tecrite karşı eylem

H. Merkezi: Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishane'de tutulan TKP/ML davası tutsağı **Coşkun Akdeniz** gazetemize gönderdiği bir faks ile geçtiğimiz günlerde ring aracında yakılan 5 tutsak ve PKK lideri Abdullah Öcalan'a yönelik tecrid uygulamalarını protesto etmek için hapishanede çeşitli eylemler düzenlendiğini söyledi.

Ring aracında 5 tutsağın yakılarak kat-

ledilmesinin ardından İçişleri Bakanlığı ve ilgililer hakkında suç duyurusunda bulunan tüm siyasi tutsaklar, ardından bu olayı protesto amacıyla slogan atma eylemi yapmışlardır. Tutsaklar aynı zamanda olayın sıradan bir araç yanması olarak lanse edilmesini de kınadılar.

Öcalan'a yönelik tecrid saldırısı ile ilgili olarak "Abdullah Öcalan avukatları ve ai-

lesi ile görüştürülüyor. Bu yaklaşımın ulusal soruna yaklaşımla birebir örtüştüğü ortadadır" diyen tutsaklar "Öcalan nezdinde Kürtlere yönelik bir tutum geliştirildiğini" söylüyorlar. Birçok kurumdan devrimci tutsaklarla birlikte tecrid saldırısına karşı ilk olarak 15 Eylül Perşembe günü slogan atma eylemi gerçekleştirildiğini belirten tutsaklar, görüşmelerin yapılmadığı her hafta Perşembe günleri bu eylemi sürdürmeye devam edeceklerini duyurdular.

Tutsaklar 2 hafta görüşe çıkmadı

H. Merkezi: Hapishanelerde bulunan PKK ve PAJK'lı tutsaklar, Abdullah Öcalan'ın avukatları ile görüştürülmesini protesto etmek amacıyla, 1 Ekim tarihinden itibaren 2 hafta görüşe çıkmama eylemi gerçekleştirdi.. İmralı'ya heyet gönderilmesini talep eden tutsaklar, Kürtlere yönelik politikalara karşı ise, tüm Kürt kurum ve kuruluşlarına birlik çağrısında bulundu.

Kaldığı Bakırköy Kadın Hapishanesi'nden gazetemize ulaşan TKP/ML-TİKKO tutsağı **Hiyam Yolcu Akyol** da İmralı'daki tecridi protesto etmek için görüşe çıkmama eylemine destek verdiğini ifade etti.

Kadın tutsağa işkence

H. Merkezi: 9 Eylül 2011 tarihinde Adana Karataş Hapishanesi'nden, Denizli D Tipi Hapishane'ye sürgün-sevk edilen **Özlem Aydın**, sevk sırasında ve sonrasında gardiyanlardan şiddet gördü. Ailesi aracılığıyla İHD İzmir Şube'ye başvuruda bulunan Aydın, "Burası kelimenin tam anlamıyla toplama kampı gibi" dedi. Sevk edildiği Denizli D Tipi Hapishane'de "insani yaşam koşullarının" olmadığını söyleyen Özlem Aydın, yapılan muameleye tepki göstermek amacıyla slogan attığı için gardiyanlar tarafından dövüldüğünü, sol kolunda "ezik ve çiziklerin" meydana geldiğini belirtti.

Bafra'da tutsaklara işkence

Samsun Bafra T Tipi Hapishane'deki tutsaklardan **Mahsum Oruç**'un DİHA'ya konuşan eşi **Muteber Oruç**, eşinin kendilerini telefonla aradığını ve sesinin çok kötü geldiğini söyleyerek, eşinin, sayım sırasında tutsaklara şiddet uygulandığını söylediğini belirtti. İşkenceye maruz kalan tutsakların hastaneden rapor aldığını ifade eden Oruç, "Göğsünden, kolundan ve kassık bölgesinden yaralandığını söyledi. Bir arkadaşlarının da göz kapağının yırtıldığını belirtti. Gardiyanlar ve hapishane müdürleri hepsi birlikte bunları dövmüşler" şeklinde konuştu.

Bir toplum mühendisliği örneği:

Bundan tam 87 yıl önce, Türkiye ve Yunanistan arasında tarihin gördüğü en acı sürgünlerden biri olan **zorunlu nüfus mübadelesi** gerçekleştirildi. 7 Ekim 1923'te Mübadeleyi örgütlemek üzere kurulan komisyon 19 Ekim 1934'te görevini tamamladı.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı yalnızca milyonlarca insanın ölmesine, sakat kalmasına ve kentlerin yıkılmasına neden olmadı, beraberinde, yüzlerce yıl aynı topraklarda iç içe yaşayan halkların, kültürlerin kökünden sökülüp atılmasına da neden oldu. Lozan Zorunlu Mübadele Sözleşmesi, bu konuda tarihte ilk örnekti ve kısa zamanda uluslararası burjuva hukukun bir parçası haline gelerek emsal teşkil etmeye başlayacaktı.

Kansız Bir Soykırım!

"**Yunan ve Türk Halklarının Mübadelesine İlişkin Sözleşme ve Protokol**", 30 Ocak 1923'te Lozan'da imzalandı. Sözleşmenin üçüncü maddesi 1912'de göç edenlere kadar uzanıyor ve Eylül 1922'de canlı-yaş bir şekilde ülkeyi terk eden bir milyona yakın Rum'un zorunlu mübadil sayıl-

Tarihten kısa kısa...

● **22 Ekim 1993:** Amed'in Lice ilçesinde Jandarma Bölge Komutanı Tuğgeneral Bahtiyar Aydın'ın öldürülmesinin ardından ilçede sokağa çıkma yasağı ilan eden devlet, terör estirdi: 30 ölü, çok sayıda yaralı, 74 gözaltı, 400 ev ve iş yerinde ağır hasar. İlçe bombalandı, yakılıp yıkıldı.

● **25 Ekim 1917:** Lenin önderliğindeki Bolşevikler, Rusya'da iktidarı ele geçirdi. (Julian Takvimi ile 25 Ekim, Gregoryen Takvimi ile 7 Kasım) Bolşevikler Rus çarlığını yıkarak dünyanın ilk işçi devletinin zaferini ilan etti. Ekim Devrimi'nin yarattığı umut dünyanın dört bir yanındaki halkların yüreğine umut ve direnç aşıladı. Ekim devrimi bunu kırmış yolu açmıştı.

● **21 Ekim 1970:** Adana Bossa Fabrikası'nda 4.000 işçi direnişe geçti.

● **22 Ekim 1988:** Diyarbakır Eski Askeri Hapishane İç Güvenlik Komutanı işkenceci Binbaşı Esat Oktay Yıldırım PKK tarafından İstanbul'da cezalandırıldı. Oktay Yıldırım Amed zindanında devrimci, yurtsever tutsaklara uygulanan işkence ve vahşetin sorumlularındandı.

● **25 Ekim 1980:** THKP-C/HDÖ davasından tutuklu bulunan yiğit devrimci **Serdar Soyergin** cunta tarafından Adana'da idam edildi.

ması resmileştiriliyordu. Fakat daha da önemlisi, sözleşmenin birinci maddesiyle göç edenlerin topraklarına dönmesinin önüne geçiliyordu: "*Bu kimselerin hiçbiri, Türk hükümetinin izni olmadıkça Türkiye'ye ya da Yunan hükümetinin izni olmadıkça Yunanistan'a dönerek orada yerleşmeyeceklerdir.*" [1]

Böylece yerini ve yurdunu terk eden Rum ve Müslüman halkın bir daha eski topraklarına dönmesi kesinkes yasaklanıyordu. Zorunlu mübadeleyle toplamda, Türkiye'den Yunanistan'a 1 milyon 200 bin Rum, Yunanistan'dan Türkiye'ye ise 400 bin Müslüman göç ettirildi. İstanbul'daki 100 bin Rum-Ortodoks ile bu sayıya denk düşen -110 bin- Batı Trakya'daki Müslümanlar mübadele dışında tutulmuşlardı. Türk egemenleri açısından yapılan etnik temizlik "muazzamdı". 1914'ten önce Türkiye'nin bugünkü sınırları içinde yaşayan her beş kişiden biri, yani % 20'si Müslüman olmayan milletlendendi; lakin savaştan sonra bu oran kırkta bire, yani % 2,5'a düşmüştü.

Timsah gözyaşları döken emperyalistler, mübadelenin, perde arkasındaki güçleriydi. Lozan'ın mimarlarından **Lord Curzon**'a göre, zorunlu mübadeleyle her iki ülkenin de nüfusu homojenleştirilmiş ve barış sağlanmıştı! Yüzyıllardır birarada yaşayan halkları birbirine düşman eden, paylaşım savaşına giren Türk ve Yunan egemenlerinin barışı! Yüz binlerce Rum ve Müslüman mübadeleyle karşıydı ve katliamdan kaçan Rumlar da evlerine dönmek istiyorlardı.

Örneğin Makedonya, Teselya, Epirus ve Batı Trakya bölgelerinde yaşayan Müslüman halkın liderleri, İstanbul'da görüştükları Milletler Cemiyeti'nin temsilcilerine, mübadeleyle karşı olduklarını iletmişlerdi: "*...lütfen bu mübadele fikrinden vazgeçin. Biz yüzyıllardır Yunanlı kardeşlerimizle birlikte yaşıyoruz. Bizim cami ve okullarımıza karışmıyorlar. Biz de Yunanlılarla eşit statüdeki vatandaşlar olarak yaşıyoruz. Ne olur bizi yerimizden, yurdu-muzdan oynatmayın; komşu ve arkadaşlarımızdan ayırmayın.*" [2]

Yunanistan'daki Müslümanlar gibi, Türkiye'de yaşayan ve Türkçe konuşan Karamanlı Rum-Ortodokslar ve Girit

adasında yaşayan, ama Yunanca konuşan Müslümanlar da mübadeleyle karşıydılar. Sadece Türkçe konuşan Karamanlı Rum-Ortodoksların sayısı 400 bin civarındaydı, Yunanistan ve Girit Adası'nda yaşayan Müslümanlar da eklenince sayı 800 bini geçmekteydi. Ne var ki, emperyalistler ve Türk-Yunan egemen güçleri halkların sesini duymaya niyetli değillerdi.

Asimilasyon, baskı, tradeji...

Türk ve Yunan egemenlerine göre, eğer zorunlu mübadele yapılmıyaydı Rumlar ile Müslümanlar karşılıklı olarak etnik temizliğe girişecek ve kan akmaya devam edecekti. Oysa mübadele için sunulan bu gerekçe, tam da her iki gücün kendi hedeflerine ulaşmak için arzuladığı ve halkları karşı karşıya getirmek amacıyla giriştikleri politikaların itirafından başka bir şey değildi. Halklar birbirine dost, kardeş egemenler ise düşmandı! Türkiye'den giden Rumlar ile Lozan Sözleşmesi sonrasında mübadiller her iki ülkede de büyük sıkıntı ve çile çekmişlerdir. Rum mübadiller Yunanistan'da "**Türk dölü**", "**yoğurtla vaftiz edilenler**", "**Şarklılar**" biçiminde hakarete uğrayıp dışlanırken, Türkiye'ye gelen Müslümanlar ise, en yaygın aşağılama ifadesi olan "gâvur" damgasını yiyorlardı.

Türkçe konuşan Rumlar ile Yunanca konuşan Müslümanların durumu ise daha bir zordu. Köklerinden sökülüp atılan insanlar, Türkiye'de ve Yunanistan'da konuşulan dili anlamıyor, kendi dillerinin dışında, Türkçe ve Yunanca konuşmaya zorlanıyorlardı. Yunanistan'da ve Türkiye'de egemen güçler, toplumu tepeden aşağıya dön-

üstürmeye ve homojenleştirmeye, kendi çıkarları doğrultusunda yekpare bir ulus yaratmaya yeminliyidiler. Her iki ülkenin parlamento kürsülerinden, Türkçe konuşan Rumlar ile Yunanca konuşan Müslümanlardan nefretle söz edilmekteydi;

bunlar, Türk veya Yunan milli kimliğinin oluşmasına büyük zarar veriyorlardı ve gereken yapılmalıydı!

"Rumlar yaşamaya devam etseydi milli devlet olabilir miydi?"

Milli Savunma Bakanı **Vecdi Gönül**'ün "azınlıklar" üzerinden yürütülen bir tartışma sırasında "*Bugün eğer Ege'de Rumlar yaşamaya devam etseydi ve Türkiye'nin pek çok yerinde Ermeniler devam etseydi, bugün acaba Türkiye aynı milli devlet olabilir miydi?*" şeklinde özetlenebilecek konuşması mübadelenin gerçek amacının itirafı niteliği taşıyordu. Türk devletinin harcında kapsamlı bir etnik temizlik zihniyeti bulunduğu resmi bir ağızdan bir kez daha ilan edilmişti.

Vecdi Gönül, mübadele ve tehcirin nasıl hayırlı bir iş olduğu görüşünü desteklemek için, İzmir Valisi iken İzmir Ticaret Odası'nın kurucuları arasında hiçbir Müslümanın olmadığını hatırlatmıştı bize. Mübadele, tehcir, korkutup kaçırma, toplu katliamlar sermayenin bütünüyle el değiştirmesini, Müslüman olmayan toplumsal kesimlerin iktisadi ve sosyal yaşamdan neredeyse bütünüyle silinmelerini amaçlıyordu. Etnik temizlikten geriye kalanların servetlerinin bir kısmına daha sonra Varlık Vergisi ile el kondu.

Tüm tarihsel, kültürel kökleri bu topraklarda olan milyonlarca insanın yok edilmesi, geri kalanının ise ülkelere terk etmeye mecbur bırakılması Türk egemen sınıflarının gerçek karakterinin bir iz düşümüydü. İttihat Terakki ve onun devamcısı olan Kemalistler, Müslüman olmayan nüfusun sürülmesi, sermayenin Türkleştirilmesi, Müslüman-Türk esaslı homojen bir ulus-devletin kurulması yolunda büyük başarı elde etmişlerdi.

[1] *Ayhan Aktar'ın Yeniden Kurulan Yaşamlar: 1923 Türk Yunan Zorunlu Nüfus Mübadelesi derlemesi içindeki makalesi, der: Müfide Pekin, Bilgi Üniversitesi Yay., S.60*

[2] *Ayşe Lahur Kırtunç'un Yeniden Kurulan Yaşamlar derlemesi içindeki makalesi, S.196*

Evrensel Bakış

Mısır'da ihanete uğrayan devrim

"Arap Baharı"nın en simgesel ülkesi Mısır'da kriz devam ediyor. Mısır halkının Tahrir Meydanını zapt ederek Mübarek rejimini devirmesi hiç şüphesiz kendi içerisinde bir devrimi taşıyordu ama bu devrim Mısır halkının beklediği, kendisini özgürlüğe götürecektir bir devrim değildi.

Mısır toplumunun çok dinli bir yapısı olması ve Müslüman halk ile Hıristiyan halk arasındaki tarihsel sorunların varlığı her daim bilinen bir sorundu. Emperyalistlerin özellikle çok dinli toplumlarda laik bir devlet sistemini benimsemesi sonucu, Mısır devletinin ve Mübarek'in "demir yumruğu" nun altında gönülsüz ama görece birlikte yaşayabilmislerdi.

Daha iyi bir yaşam özlemiyle harekete geçen Mısır halkı, geldiğimiz aşamada çok ciddi sorunlar yaşıyor. Öncü bir proleter partinin olmaması, Mısır halkının kazanımlarının gasp edilmesi sonucunu verecek gibi görünüyor. Nitekim eski devlet aygıtının bir parçası olan ordu, tüm komuta kademesiyle yıkılıp yok edilmediği gibi, varlığını koruyarak, Mısır halkının özlemi olan "demokrasiye öncülük etme" görevini devraldı.

Mısır ordusu ilk başlarda göstericilerin emri altında olduğunu söyleyip duruyordu. Nitekim geldiğimiz aşamada ordunun tutumu da göstermektedir ki Mısır halkının yanında değillermiş! Mısır ordusunun görevi demokratik geçişi sağlamak değilmiş, aksine emperyalistlerin istediği bir düzenin kurulmasını ve "kontrol dışı" olan örgütlerin tasfiyesini amaçlıyorlarmış. MLM bilimi perspektifinden bakanlar, tarihte bir kez daha haklı çıktılar. Bu da göstermektedir ki bilimsel sosyalizmin "lügatıyla" süreci tahlil edenler haklı, onları dogmatizmle suçlayanlar haksızmış.

Mısır'da Hıristiyan Kiptiler ile Müslümanlar arasındaki çelişkiyi körüklemeye çalışan gerici örgütler ve Mısır devleti, Hıristiyan Kiptilerin gerçekleştirdiği protesto eylemine azgınca saldırdı. Ordunun Mısır halkının isteklerine yanıt olmaması sonucu her zaman devreye sokulan dinler arası çatışma tekrar devreye sokuldu. Bilinen bir yöntemdir, halkın içerisindeki çelişkileri körükleyerek, düşmanlık yaratmak. Mısır devriminde, Tahrir'in zapt edilmesi sürecinde Kipti Hıristiyanlar bütün toplumsal gösterilere bir elinde Kuran, öteki elinde haçla katılarak Mısır devriminin dinler arası bir çatışma olmadığını, egemenlere karşı ortak bir mücadele olduğunu pratikte gösterdiler. Ancak sistem krize girildiğinde halkın üzerine saldırmakta bir sakınca görmedi.

Askerler protesto gösterisi yapan Kiptilere ateş açarak, onları zırlı araçlarla ezerek kan döktü. Bununla birlikte devlet televizyonu da Mısırlılara "askerleri koruma" çağrısı yaparak, Müslümanları kendi saflarına yedeklemeye çalıştı.

İsrail'le iyi ilişkiler kurma çabasındaki Mısır ordusunun ABD'den aldığı yıllık 1 milyar dolarlık "yardım"ın sonucu olarak Mısır halkının özgürlüğe kavuşması zaten mümkün görünmüyor.

Mısır'da devrim, başta Hıristiyan Kiptilere olmak üzere Mısır halkına ihanet etti. Bir rüyanın sonuna geldik. Zaten başka türlü olması da mümkün görünmüyordu. Mısır'daki devrim, bilimsel sosyalist öğretinin yol göstericiliğinde tamamlanabilir. Yarım kalan devrimi tamamlamanın, emperyalistlerin oyununu bozmanın yolu da buradan geçiyor. Kitlelerin değişim talebinin bir komünist önderlikle bütünleşmedikçe, halklar özgürlüğe kavuşamayacaktır. Tarih bunun sayısız örnekleriyle doludur. Umudumuz içinde bulunduğumuz zaman diliminde ve gelecekte bu deneyimin tekrarlanmamasıdır.

İsrail devleti, kabarcık suç dosyasına yenilerini eklemeye devam ediyor. İsrail hapishanelerinde Filistinli tutsaklar üzerindeki baskı giderek ağırlaşmaya başladı. Baskıların gerekçesi olarak, Hamas'ın elinde bulunan İsraili esir asker Gilad Shalid'in bırakılmasının sağlanması gösteriliyor. Baskıların dayanılmayacak boyutlara ulaşması üzerine, Filistinli tutsaklar 27 Eylül günü 20'den fazla İsrail hapishanesinde açlık grevine başladı. Halen 22 İsrail hapishanesinde 6 bin kadar Filistinli tutsak bulunuyor. Bunların 38'i kadın, 285'i genç, 750'si gözaltında, 22'si milletvekili, 20'si hücre hapsinde, 143'ü müebbet, 219'u da bir suç isnat edilmeden tutuklu.

Baskıların son bulması için Filistinlilerin tüm girişimleri karşılıksız kalmış, tutsaklar öğle yemeklerini yemeyi reddederek açlık grevi direnişini başlattılar. İsrail hapishanelerinde tek tip giysi, tutsakların her gün sayım bahanesiyle saatlerce kıpırdama-dan ayakta bekletilmesi, sağlık hizmetlerinin verilmemesi, avukatlarla görüşme yasağı gibi insan

haklarının ayaklar altına alınması gündelik uygulamaları oluşturuyor. Tutsakların talepleri arasında hapishane yönetiminin rençide edici

baskılarına son verilmesi, yaşam koşullarının iyileştirilmesi, sağlık hizmetlerinin verilmesi, iki yıldır tecrit altında tutulan Filistinli lider Ahmed Saadat üzerindeki tecridin kaldırılması bulunuyor. Açlık grevine katılan tutsakların üzerindeki baskılar daha da ağırlaştırıldı. Filistinli yetkililerin verdiği bilgilere göre, tutsakların birçoğunun yerleri değiştirildi ve kimin nerede olduğu şu anda bilinmiyor.

Filistin sokaklarında ise açlık grevine büyük bir destek var. Gazze, Nablus ve Ramallah'ta binlerce Filistinli tutsakların taleplerinin kabul edilmesi için büyük gösteriler düzenliyor. Ramallah'ta oturma eylemi yapan Filistinlilerle İsrail askerleri arasında çatışma çıktı. Yine Ramallah'ta bir grup Filistinli Yaser Arafat Meydanı'na çadır kurdu.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin askeri kanadı, Şehit Ebu Ali Mustafa Tugayları'nın açıklaması:
"Özgürlük tutsaklarının sesini hiçbir şey bastıramaz"

Süresiz açlık grevine devam eden Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Genel Sekreteri Ahmed Saadat'ın baylıma nöbetleri ve şiddetli halsizlik durumuna dair gelen bilgiler üzerine, Ebu Ali Mustafa Tugayları olarak, tüm sorumluluğu Netanyahu hükümetine yükliyoruz. Aynı zamanda, celladın silahı karşısında boş mideleri ile savaşıyor, tüm yoldaşlarımızın ve en başta Genel Sekreterimizin hayatına dokunmamaları için uyarıyoruz.

Liderimiz Ahmed Saadat ve tüm yoldaşlarımıza, kendileri ile beraber özgürlük mücadelesine devam edeceğimize söz veriyoruz.

Tutsakların iradesi cellatları yenecek!

Zaferimiz mutlaktır!

Ahmed Saadat: "Taleplerimiz gerçekleşene dek süresiz açlık grevine kararlı olarak devam edeceğiz!"

Filistin ulusal lideri, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) genel sekreteri tutsak Ahmed Saadat, Nafha Çölü hapishanesinden meşru talepleri gerçekleşene kadar kendisi ve yoldaşlarının süresiz açlık grevine devam edeceklerini açıkladı. Saadat bu açıklamayı Addameer Kuruluşu avukatı Mahmud Hassan'ın 6 Ekim tarihinde kendisini ve Şeyh Cemal Ebu el-Hayja'yı ziyareti sırasında yaptı. Daha önce, avukatı Sahar Francis'in 3 Ekim tarihindeki ziyareti yasaklanmıştı.

Yunanistan sokakları yine karıştı

Yunanistan'da kemer sıkma politikalarına karşı geçen yıldan bu yana örgütlenen eylemler, bugün büyük bir ivme kazanmış durumda. Ekonomi, Kalkınma, Tarım, Sağlık, Adalet ve Kültür Bakanlıklarının işgali, öğrenci ve işçi eylemleri; hükümetin, özel sektörün elini rahatlatma ve ekonomiyi canlandırma adına uygulamaya koymayı planladığı, maaşların azaltılması ve yeni zamlarla hayatın pahalılaşması ve halkın kazanılmış haklarının gaspı anlamına gelen yeni ekonomi politikalarına yönelen tepkinin somut göstergeleri arasında.

13 Ekim'de Kültür Bakan-

lığı çalışanlarının ve toplu taşıma personelinin başlattığı 48 saatlik grev, 14 Ekim'de taksicilerin de katılımıyla tüm ulaşımı felç etmiş durumda. Yine 14 Ekim'de başlayan, acil durumlar dışında

sınır kapılarından araç geçişine izin vermeyecek olan, 2 ila 10 günlük bir süre zarfında gerçekleştirilmesi planlanan gümrük personelinin grevi yakın zamanda yakıt stoklarının tükenmesine alamet. Bunun yanında, belediye işçilerinin başlattığı çöp toplama eylemi iki haftadır sürmekte ve sokaklarda biriken çöp miktarının 20 bin tonu bulunduğu tahmin ediliyor.

Yunan halkının sokaklara taşan öfkesi önümüzdeki günlerde de dindirilemeyeceği benziyor. Sendikalar ve işçiler, 19 ve 20 Ekim tarihlerinde gerçekleştirilecek olan 48 saatlik genel greve hazırlanıyor.

ATİF, 35. mücadele yılında

Göçün 50. yılı vesilesiyle ATİF'in önüne koymuş olduğu siyasal kampanyanın devamı olan gecelerin sonuncusu Stuttgart'ta yüzlerce göçmenin katılımıyla tamamlandı. Gece açılış ve saygı duruşu ile başladı. Açılış konuşmasında etkinliğin önemine vurgu yapıldı.

Konuşmaların ardından sahneye Uluslararası Kültür Yenturum Derneği içinde faaliyet yürüten **Grup Mozaik** çıktı. Demokratik kurumlardan gelen mesajların okunmasının ardından tek kişilik oyunuyla **Muhsin Omurca** sahnedeki yerini aldı. Güldürürken düşündürürken bizleri geçmişe götüren anlatımlarıyla oyun ilgiyle izlendi.

Verilen aradan sonra ATİF adına yapılan konuşmada üç ana dönemin yaşandığı göç olgusuna ve sorunlara değinilerek gelinen aşamada göçmenlerin sorunlarının hala devam ettiğinin altı çizildi. Konuşmanın ardından sahneye Kardeş Türküler davet edildi. Birbirinden güzel türküleriyle kültürler arası köprü rolünü yerine getirdi grup. Halkların türkülerle birleştiği gece alkışlarla son buldu.

(Stuttgart ÖG okurları)

Emperyalist ülkelerin korkuları her geçen gün büyüyor. Küresel ekonomik krizin derinleşmesi, artık daha somut bir şekilde 1929 buhranıyla karşılaştırılması normal, sıradan haberler haline geldi. Hangi gazeteyi açarsak açalım bu tarz haberlerle karşılaşacağız. Sadece köşe yazarları değil, bakanlar, bürokratlar da bu kervana katılmaya devam ediyor. Kervana en son katılanlardan birisi de İngiltere Merkez Bankası Başkanı **Mervyn King** oldu. King'in en son açıklamasında vurguladığı gibi, bu kriz "gelmiş geçmiş değilse de en azından 1930'lu yıllardan beri gördüğümüz en ciddi ekonomik kriz"dir. Ayrıca King'in küresel ekonomik felaket uyarısında bulunduğunu da belirtmek gerekir.

Borç krizi üzerine en çarpıcı yorumlardan birisini de Düsseldorf merkezli ekonomi gazetesi olan Handelsblatt yaptı. Gazetenin yorumunda 2007-2008 yıllarında yaşanan küresel bankacılık krizinde batmak üzere olan bankaları kurtarmak için hazırlanan kurtarma paketlerinin borç krizine sürüklediğini belirterek, bankaların tekrar krize girmesiyle banka krizinin yeni sürümünün devreye girdiğini belirtiyor. Devletlerin borçlarını ödemekte zorlanması daha atlatılmadan bankaların tekrar krize girmesi kapitalizm açısından bir kısır döngüye dönüşüyor, sistemi de büyük çıkmaza sürüklüyor.

Krizin süreklilik halini alması, emperyalist devletlerin ayakları uçurumun

"Banka Krizi: Yeni Sürüm 2.0"

kıyısında bulunmasının normalleştiği bir dönemden geçiyoruz. Nitekim İngiliz Guardian gazetesinden Larry Elliot da bunu vurguluyor. Londra borsasından her geçen zaman milyar dolarların kaybedilmesi, Fransa-Belçika ortaklığındaki Dexia Bankası'nın çöküşünün eşine gelmesi, bununla birlikte Londra borsasının 2010 Temmuz'undan bu yana ilk kez 5000 puanın altına düşmesi krizin boyutları

hakkında fikir veriyor. Elbette ekonomik krizin 1929'dakine benzer büyük bir buhrana girip girmeyeceği belli değil, ama bütün göstergeler çok hızlı bir şekilde bozuluyor. Bu kıs, emperyalist efendiler ve onların yarıdakıları açısından oldukça soğuk geçecek.

Avrupalı emperyalistler bütün güçleriyle krizden çıkış yollarını arıyorlar ama henüz bu yolu bulamadılar. Öyle ki çaresizlikten ne yapacaklarını da şaşırılmış durumdadır. İngiliz başbakanı ülkesinin resesyondan çıkması için, bütün İngiliz vatandaşların kredi kartı borçlarını ödemesi çağrısında bulunuyor. Zaten sorunlardan birisi de krizin boyutlanmasına paralel İngiliz halkının kredi kartı vb. borçlarını geri ödeyememesi değil mi?

Büyük umut bağlanan Merkel-Sarkozy görüşmesinden de somut bir öneri çıkmadı. Ancak geleceğe dair umut dağıttılar ama krizden çıkacak bir formül bulamadılar. Merkel borç krizinden kurtulmak için devasa adımlara ihtiyaç olmadığını, daha küçük ama istikrarlı adımlara ihtiyaç olduğunu vurguladı. Zaten devasa adımlar

atabilecek kapasitelerin sonuna gelmiş bulunuyorlar. Küreselleşen dünyada herkesin kendi gemisini düşünmesi, ilişkilerin boyutlanması devasa adımların atılmasını engelleyen faktörler. Sorun şu ki, "tıpış tıpış" atılan adımlar da sorunu çözmeye yetmiyor.

Bankaların dayanıklılığının ölçüldüğü stres testlerinin sürekli güncellenmediği ama buna rağmen "doğru" stres testinin yaratılmadığı koşullarda bankalar için tehlike çanları çalıyor. Stres testinin içeriğine dair de bir karmaşa söz konusu. İspanya'nın sağ liberal gazetesi El-Mundo bu testi, bankaların kendilerine borcu olan devletlerin borçlarını ödeyememesine hazırlık olarak yorumluyor. Bununla birlikte İngiliz Financial Times gazetesi stres testinin maliyeti üzerinde duruyor. Emperyalist uzmanların öngörüsü olan bankaların sermaye rezervlerini güven verecek düzeye çekmek için 200 milyar Euro ya da daha üzeri bir ek kaynak gerekiyor. Aynı uzmanların yaklaşık üç ay önceki tespitleri 2.5 milyar euro (yanlış okumadınız 2.5) düzeyindeydi.

Kargaşanın normalleştiği, dünya tarihinin en büyük ekonomik krizlerinden birisinin yaşandığı bir dönemde artık kapitalizm insanlığa umut vermiyor. Bütün umutlar çöpe gitti. Kapitalistlerin gördüğü "tarihin sonu" hülyalarının yerini "kapitalizmin can çekişmesi" kabusunun aldığı bir dönem içerisindeyiz.

"Kapitalizmin kalbi işgal altında..."

Önce 2008 yılında küresel krizin faturasını ödemek istemeyen İtalyan halkı sokağa döküldü. Ardından protestolar Yunanistan, Fransa ve İrlanda'ya sıçradı. Küresel krizin derinleşmesine paralel Ortadoğu'nda "Arap Baharı" fırtınası esmeye başladı. Rüzgâr tüm şiddetiyle devam ederken, dünyanın "en güçlü" ülkelerinde de protesto rüzgarları esmeye başladı: İsrail ve ABD. Almanya'nın ulusal basınından biri olan **Die Welt** bu durumu şöyle betimliyor: "Tel Aviv'den New York'a kadar uzanan protesto dalları artık uluslararası bir boyut kazandı. İsrail'de artan kira fiyatlarından yakından gençler çadır kentler kurup eylem yaparken, Wall Street'teki göstericiler, Batı dünyasının kurduğu mali düzene isyan bayrağını açıyor." Ezilenler yer kürenin hemen her yerinde ayağa kalkmaya başladılar. "Ezilenlerin baharı" ufukta görülmeye başladı. 21. yüzyılın dünya halklarının tarih yazdığı bir yüzyıl

olacağı yönünde güçlü emareler kendisini gösteriyor.

Bunlardan en sonuncusu da ABD'de kapitalist-emperyalist sistemden huzursuz olanların 17 Eylül'den bu yana ABD'nin ve doğallığında da dünyanın finans merkezi **Wall Street**'i işgal etmesi.

Neo-liberalizm çatırdamaya başladı. "Tarihin sonu" sürecinin ömrü yaklaşık 20 yıl sonra miadını doldurdu. Tarih yeniden başlıyor. Neo-liberalizmin en keskin savunucularından **Greenspan**'ın ABD Kongre Komisyonu'na ifade verirken söyledikleri bu anlamda çok çarpıcı. **Greenspan**'ın "gerçeklik, kafamdaki modele uymadı" diyerek kapitalizmin duvara tosladığının en "samimi" itirafını yapıyor.

Wall Street işgalini emperyalist ideologlar ve yazarlar "**Lenin çizgisi**" diyerek, eylemcileri "**ABD düşmanı**" göstererek gerçek niyetlerini göstermesi, bizim açımızdan şaşırtıcı olmamakla birlikte, emperyalistlerin "karın ağrınlarmı" göstermesi bakımından önemli. Nitekim ABD'nin iki büyük partisinden birisi olan Cumhuriyetçilerin başkan aday adayları arasında sayılan eski Massachusetts Valisi Mitt Romney, yapılan eylemleri "**sınıf savaşları**" olarak ifade

ederek gerçekleştirilen eylemlerin "adını da koymuş oldu". Telegraph gazetesinin yazarlarından **Alisdair Palmer** "kapitalizm başarısız olursa alternatifi çok daha kötüdür" başlıklı bir yorum yaptı. Yazının başlığından da anlaşılacağı gibi kapitalistler ve onların savunucuları kabuslar görmeye başladı. Devamında aynı kişi gerçekleştirilen eylemler hakkında "bunlar belki ne istediklerini tam olarak bilmiyorlar"... "ama neye karşı olduklarını biliyorlar"... "Bunları küçümsemek hata olur" (kaynak: Ergin Yıldızoğlu) diyerek gerçekleştirilen eylemlerden rahatsızlığını da göstermiş oldular.

Krizin derinleşmesine paralel, artan eylemlilikler kapitalizmi ve gelirin paylaşım meselesini de güncel tartışmaların içine çekti. Burada dikkat çekici nokta kapitalistlerin, gelirin yeniden dağılımı konusunda bir sıkıntıları olmadığıdır. Konunun bu minvalde tartışılması, onların tam da istedikleri bir noktadır. Bunun için de dünyanın en zengin spekülörlerinden **Warren Buffett** hiç utanmadan ve sıkılmadan "devletin zenginleri şımartmaktan vazgeçmesi" çağrısında bulunabiliyor. Elbette gelirinin bir kısmından feragat edip, sistemin devamını sağlamak kendileri açısından akıllıca bir hamle. Tartışmaların daha eşitlikçi bir düzeye çekilmesi, sosyalizmin tekrar alternatif haline gelmesini de güçlendirecektir.

Eşitlik isteminden burjuvazinin savunucuları rahatsızlığını gizlemiyor. Times gazetesinden **Phillip Collins**'ın geçen hafta yazdığı yazıda, zenginlerden daha fazla vergi istenmesinde bir sorun olmadığını söylüyor ama "bunu 'eşitlik' talebine bağlamak yanlış ve tehlikeli olur" diyebiliyor. Bu yazının bir benzerini de *Financial Times* gazetesinin ekonomi uzmanlarından **Samuel Brittan**'ın "Eşitsizliğe karşı haçlı seferine son veriniz" başlıklı yazısında da aynı düşüncüyü işlediğini görüyoruz: "yeniden dağılım'a evet ama 'eşitlik talebi'ne hayır."

Emperyalistlerin kâbusu kitle hareketliliği anlamında başlamış bulunuyor ama günümüzde onları rahatlatan bir faktör var: Ezilen halklara önderlik edebilecek komünist partilerin olmaması ya da güçsüz olması. Bunun için de çok rahat bir şekilde **Independent on Sunday**'ın ABD muhabiri **Rupert Cornwell**, Wall Street işgalcilerinin eylemlerinin zaman içinde sönümlenmesini ya da Demokrat Partinin kendisine yedeklenmesi beklentisini dile getirebiliyor.

Ezilen halkların mücadelesine önderlik konusu hareketin bir zaafı olarak ortada durmasına rağmen, kitle hareketliliğinin kendisi de göstermektedir ki, tarihi yazan kitlelerden umudu kesmemek için her zamankinden çok daha fazla nedenimiz var.

Gregorio Rosal, Ka Roger'a Kızıl Selamlar, 1947-2011

"Eğer biz gençlik ve öğrencileri örgütlemesek, düşman bunu kesinlikle yapacak. Onlara önderlik etmezsek, başkaları bu olanağın faydalanacakları." (Ka Roger)

Filipinler Komünist Parti'nin (CPP) önderliği ve tüm üyeleri ve NPA'nın (Yeni Halk Ordusu'nun) tüm kızıl savaşçı ve komutanlıkları ve yine tüm devrimci güçler Gregorio "Ka Roger" Rosal'ı selamlıyor. Ka Roger, 22 Haziran günü 64 yaşında Luzon'da bir gerilla bölgesinde kalp krizi geçirerek hayatını kaybetti. Neredeyse bir on yıl boyunca Ka Roger Parti'nin ve ondan önce de Güney Tagalog bölgesinde Yeni Halk Ordusu'nun (Melito Glor Komutanlığı) sözcüsüydü. Ka Roger Filipin halkının devrimci hareketinin yüzü ve sesi idi.(...)

CCP'in sözcüsü olarak, devrim hakkındaki güzel haberlerin taşıyıcısı idi. Onun sesi hem kızıl savaşçıların hem de mücadele eden yığınların cesaretini ateşlendirdi. Ezilenler ve adalet arayan mazlumlar, onu duydukları kin ve öfkelerin açığa vuran temsilcisi olarak görüyordu.

Birçok Filipinli gibi Ka Roger da, kırsalda ezilen ve yoksul bir ailenin çocuğu olarak büyüdü. 19 Nisan 1947 tarihinde Barangay Talaibon, Ibaan, Batangas eyaletinde dünyaya geldi. "Goring" altı kardeşin üçüncüsüydü. Babası Pablo Rosal ve Annesi Crispina Crusat kiraladıkları küçük bir toprak parçasında şeker pancarı üretimi yapıyordu. Babası şeker pancarı hasılayıp suyunu çıkartıyordu ve ondan Muscovado (ham şekeri) yapıyordu, annesi atesini yakıyordu. Onun ailesi orta köylü sınıfının orta katmanlarıydı ve devrimci değişim için yapılan çağrılara destek veriyordu.

Ka Roger çok genç yaşta ezen ve sömüren sistemin yarattığı yoksulluğa tanık oldu. Ailesine yardım edebilmek için çocukken bile çalışıyordu. İlkokul öğreniminden yüksek okulun ikinci dönemine kadar yaklaşık sekiz yıl kiraladıkları toprağın sahiplerinin evinde hizmetçi olarak çalıştı.

Hevesli bir şekilde radyo dinler ve çizgi roman okurdu. Yoksulluk nedeniyle birkaç yıl okulu bırakmak zorunda kaldı. Resmi eğitim almak için işportacılık yaptı (sineklik telleri dikiyordu). Uzakta bulunan bölgelere yol-

culuk yapıyordu. Nereye gittiyse yoksulluk ve baskı ile karşılaştı.

Daha 24 yaşındayken 1971'de Batangas'daki Golden Gate Kolejine yazıldı. O dönem Manila ve başka şehirlerde gençlik ve öğrenci hareketinin mayalandığı bir dönemdi. Mallarını satmaya çalışırken miting ve yürüyüşlere denk geliyor ve konuşmacıları dinliyordu. Sokak protestolarına katılmaya başladı ve ciddi bir şekilde tarih ve mevcut sosyal koşulları incelemeye başladı. Ka Roger, Kabataang Gabayng Bayan örgütüne üye oldu. Sonradan Kabataang Makabayan'a (NDFP yani Filipinler Ulusal Demokrat Cephe'nin gençlik örgütüdür, 2004 yılında 40. yılını kutladı -ÇN) katıldı. Toplumsal araştırmalar sayesinde ve kitlelerle iç içe olmasından kaynaklı halk yığınlarının çektiği yoksulluk ve baskının kökenlerini daha iyi bilince çıkardı. Gitgide, toplumun yüzünü değiştirecek ve kitlelerin hayatında yeni bir bölüm açacak tarihsel hareketin parçası olma kararlılığı ve azimi de yükseldi.

1972 yılında olağanüstü hal ilan edildiğinde Ka Roger, devrimci mücadeleye olan bağlılığını devam ettirme kararı aldı. Balayan, Batangas'da bulunan Batangas Şeker Merkezinde işçileri örgütlemekle görevlendirilen bir ekipte yer aldı. Haziran 1973 tarihinde esir düştü(...)

Kararlı bir şekilde devrim için mücadeleye devam eden Ka Roger, 9 parti kadrosuyla birlikte hapis hanesinden Kasım 1973'te firar etti ve bu eylem "büyük firar" olarak tarihe geçti. Hapis hanesinden firar ettikten sonra Ka Roger ve diğer yoldaşlar kırsal alanda silahlı mücadele yolunda yürümeye başladı. Sierra Madre dağları kıyılarında ve Laguna-Quezon sınırı arasında bir gerilla cephesi kurulması çalışmasında yer aldı.(...)

Ka Roger ve diğer yoldaşlar 1974 yılında sosyal araştırmalar ve adadaki devrimci mücadelenin gelişimi sağlamak için Mindoro'ya gönderildi. 1975-76 yılları arasında Ka Roger, Quezon-Bicol bölgesinin ilk örgütlü ekibinin bir parçası oldu. Bu ekip kuzey Camarines'teki halk savaşının gelişime önderlik etti. Sonuç olarak, bölgede inşa edilen gerilla cephe komitesine önderlik etti. (...)

Onun önderliğinde bölgelerde si-

lahlı mücadele ve kitle mücadeleleri gelişti. Quezon-Bicol alanı, güney Quezon ve Bondoc yarım adasında Bicol ve güney Tagalog'daki diğer bölgelerdeki devrim için mücadele genişletmede ve yoğunlaştırmada önemli bir rol oynadı. O bölgelerde girişilen kitle mücadeleleri ve eylemleri 1980'lerde başlatılan ülke çapında yürütülen protesto dalgasının ilk kıvılcımını oluşturdu. 1985'te, Ka Roger güney Tagalog Parti Komitesine dördüncü üyesi olarak seçildi ve bir yıl sonra Bölgesel İdari Komitede ve bölge sekreteryasında yer aldı.

Aynı zamanda tam da o dönemde Ka Roger yoldaş, Ka Soly (Rosemarie Dumanias) ile tanıştı ve sonra onunla evlendi. Ka Soly o zaman genç bir kızıl savaşçıydı. İki tane kız çocuğu oldu, onları çok sevdiler ve onları aile yakınlarına ve dostlara emanet ettiler. Her ne kadar çocukları onlardan çoğu zaman uzakta büyümüşlerse, Ka Roger ve Ka Soly sürekli olarak onların refahını ve güvenliklerini sağlamaya çalıştılar. 1989 yılında, AFP (Filipinler Silahlı Kuvvetler) Luzon komutanlığı başkanı general Alejandro Galido faşist ajanlara görev vererek Ka Roger ve Ka Soly'nin büyük kızı Andrea'yı, Camarines Sur'de kaldığı büyükannesinin evinin önünde kaçırmaya emirini verdi. AFP, Ka Roger'in devlete teslim olmasını sağlamak için bu politikayı uygulamıştı. Ama o boyun eğmedi ve cesaretli bir şekilde medyada bu çirkin suçu duyurdu ve teşhir etti. Ordu mecburen kızını serbest bırakmak zorunda kaldı.

Ka Roger güney Tagalog devrimci hareketinin esas ve en önemli adımlarına tanık oldu... 1988'de "kayıp halka operasyonu" başlatıldı, Parti içine sızmış ajanlara karşı başlatılan bir harekattir bu, fakat bu kampanya amaç ve sınırlarını aşarak demokratik hakları ihlal etmeye ve halka karşı suç işlemeye kadar vardırıldı. Her ne kadar Ka Roger insanların gözaltına alınması, işkence yapılması ve bir dizi insanın öldürülmesinde direkt rol oynamamış da olsa, Parti tarafından eleştirildi ve bölgede sahip olduğu önderlik sorumluluğunu yerine getirmede oynaması gereken rolü oynamadığı için ve bu histeriye müdahale etmediği için disiplin cezası aldı. Ayrıca kendisi de tüm alçakgönüllülüğüyle öz eleştiri verdi.

Laguna'da [Kayıp Halka Operasyonunun esasen yürütüldüğü bölge] görevlendirilmek herkese mütevazı bir şekilde kurbanların ailelerinden özür dilenmesini hatırlatıyor. Zamanla bölgenin aldığı yaralar iyileşiyordu ve gerilla cephesinde devrimci kitle mücadelesi gelişmeye başlıyordu.

Kendi özel ve siyasi hayatında ne yaşarsa yaşasın Ka Roger hiçbir zaman umudunu yitirmedi. Görevlerini en iyi şekilde yerine getirmeye çalışıyordu. Bunun dışında, propaganda alanında üstün katkılar sundu.(...) 1987 yılında, Filipinler hükümeti ve Filipinler Ulusal Demokrat Cephe arasındaki Güney Tagalog barış görüşmelerinde sözcülük yaptı. Ondan sonraki yıllarda Melito

Glor komutanlığının sözcüsü olarak Ka Roger, yorulmadan bıkmadan CPP ve NPA'nın çeşitli konulardaki görüşlerini kitlesel medyaya yansıtmak için çalışmalar yürüttü. Çeşitli bölgesel radyoların kurulmasında yer aldı. 1993 yılında Parti sözcülüğü görevi verildi. Onun görevleri arasında İkinci Büyük Rektifikasyon Hareketi'nin propagandasını yürütmek de vardı. Rektifikasyon hareketine karşı direnen karşı-devrimci dönemlere ve partiye iftiralarda bulunanlara karşı yürütülen siyasi mücadelede yer aldı.

2001 yılında Ulusal Propaganda Komisyon'una atandı ve onunbu komisyonunun sekreter yardımcılığını yaptı. Bunun dışında Ang Bayan yayını çıkartmada da görev aldı.

1997 yılında ilk kalp krizini geçirdi ama çok hızlı iyileşti ve hemen devrimci çalışmalara geri döndü. 2000'de ikinci kriz geçirdi, bu sefer aylarca yatakta kalmak zorundaydı ve çalışma yürütemedi. Sonrasında ise kırsal alanda bütün görevleri en iyi şekilde yerine getirdi. 1 Mayıs 2006'da bir kalp krizi daha geçirdi. Bu sefer durumu çok ağırdı. Yine tüm fiziksel engellere rağmen, devrimci harekete olan hizmetinden vazgeçmedi.

2006-2011 yılları arasında yanında sürekli bir sağlık ekibi vardı ve onun yanından hiç ayrılmadı. Artık eski görevlerini yapamadı ama teorik açıdan ve genel sorunları aşmada yardım ediyordu. Sürekli ve titizlikle parti çalışmalarını takip ediyordu. Kolektif tartışmalarda, eğitim çalışmalarında, planlama ve eleştiri ve öz-eleştiri toplantılarında yer aldı. Bir de pek tabii ki birçok yoldaş Ka Roger'in gençlik yıllarındaki hikayelerini dinlemeyi seviyordu. Kızları çeşitli vesilelerde onu ziyarete geldiler, aylarca kaldılar ve onunla ilgilendiler. Çocuklarının da halk hizmetinde bulunması onu çok sevindirdi. Tüm fiziksel engellere rağmen Ka Roger her sabah erkenden kalkıp haberleri dinliyordu. 19 Nisan 2009'da 62 yaşına girdi ve CPP onu Filipin devrimine, partiye ve halka sunduğu katkılarında dolayı kutladı. Son nefesine kadar, her an açlık ve sefalet içinde yaşayan yığınlar ve onların sosyal adalet ve ulusal kurtuluş için verdikleri devrimci mücadeleler için yaşadı.

Filipinler Komünist Partisi'nin tüm üyeleri, Yeni Halk Ordusu'nun kızıl savaşçıları ve Filipin halkı onun aile ve dostlarının acısını paylaşıyor. Havada sıkı yumruklarla ve susmayan silahlarımızla Ka Roger'ı selamlıyoruz, büyük komünist, cesaretli kızıl savaşçı, halkın militan savunucusu, saygın yoldaş ve güzel dost...

Ka Roger, zafer ve hatıralarla dolu bir mirası geride bırakıyor. Onun adı, şimdi Filipin devriminin diğer kahramanlarının arasında yer alacak, ebediyen Filipin halkının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine ışık tutacaktır.

(Filipinler Komünist Partisi-Merkez Komitesi (09. 10.2011))

Dersim Merkez ilçe başkanı Özgür Söylemez:

Baskınların, tutuklamaların adresi; KCK operasyonu

Dersim: Seçimlerden hemen sonra BDP milletvekillerinin engellenmesi, gerillaya dönük operasyonların sürmesi vb. örnekler egemenlerin sürece nasıl hazırlandıklarının sinyallerini açık bir şekilde vermiştir. Birçok ilde olduğu gibi Dersim’de de birçok kişi gözaltına alınıp tutuklanmıştır. Örneğin DAKAD (Dersim Alevilik Kültür ve İnanç Akademisi Derneği) Başkanı **Aysel Doğan**, Belediye Meclis üyesi **Nuray Atmaca**, BDP Dersim eski il başkanı **Amber Kurtgözü Barıkay**, il yöneticisi **Nevin Baltay** sabah beş sularında evleri basılarak gözaltına alınmış, Malatya Ağır Ceza Mahkemesi’ne sevk edilmiş ve tutuklanmıştır. Konu ile ilgili Dersim Merkez İlçe Başkanı **Özgür Söylemez** ile röportaj yaptık.

- Sivil itaatsizlik eylemlerini ve genel seçimleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Biz parti olarak her zaman demokratik siyasetin önemini vurguladık. Eğer demokratik siyasetin önü açılır ve gelişirse Kürt sorununu çözümünde de önemli bir adım atılacağını düşünüyoruz. 12 Haziran seçimleri öncesine de bu umutla girmiştik. Demokratik çözüm çadırları paralelinde bir takım istemlerimiz vardı Kürt sorununun demokratik çözümüne yönelik.

Sivil itaatsizlik eylemlerimiz yoğun bir süreçti. Demokratik çözüm ve silahların devre dışı kalabilmesi için bu gibi eylemler gerçekleştirdik. Demo-

kratik alanda ne kadar faaliyet yürütürsek yürütelim devletin yönelimi daha fazla oldu. Demokratik siyaset kanallarını açmak istedik ve sivil itaatsizlik eylemleriyle bu süreci yürütmek istedik lakin sistem bize, baskılarla, tutuklamalarla cevap verdi ve birçok kişi polis şiddetiyle karşı karşıya kaldı. Bizler demokratik kanallarla bu süreci götürmeyeceksek ne yapacağız diye sormak gerekmiyor mu?

- KCK operasyonlarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

- 12 Haziran Genel Seçimlerinde Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu olarak büyük bir başarının altına imza attık. Yüzde onluk seçim barajına rağmen 36 bağımsız adayımız meclise girmeye hak kazandı. Seçimler öncesi ve sonrasında dalga dalga gelişen operasyonlar daha sonra KCK operasyonları adı altında, bizim siyasi soykırım dediğimiz operasyon başladı. Son iki yılda 4 bine yakın Kürt siyasetçi tutuklanmış bulunmakta, binin üzerindeki sayı ise son üç-dört aylık süreç içindedir. Bunu

şöyle anlamak gerekir, siyaset yolunu size açtırmayız ve demokratik alanda sizi görmek istemeyiz denilmekte.

Demokratik siyaset kanallarının genişlemesi devleti son derecede rahatsız ediyor. Eğer bugün Kürt hareketiyle Türkiye’deki emekçiler, ezilenler, sistem tarafından her zaman ötekileştirilmiş etnik ve dini yapılar eğer birleşebilirlerse büyük bir güç olabileceklerini bu son seçimde gösterdiler. Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu, yapmış oldukları muhalefetle iktidar partisinin politikalarına ciddi anlamda eleştiren bir konumdadır. Bu siyaset ayağının özgürlük ve demokrasiden yana güçlerin eline geçmesi sistemi rahatsız ediyor. KCK operasyonları adı altında, seçilmiş vekiller ve temsilcileri illegal bir

boyuta çekilmeye çalışılıyor. Legal alandaki siyasetçilerimizi illegal bir boyuta koymaları verilen mücadelenin önüne geçme amacını taşıyor.

- Sürece ilişkin somut planlarınızdan bahsedebilir misiniz?

- KCK operasyonları kapsamında Dersim yerelinde 4 kadın arkadaşımız hiçbir delil olmaksızın tutuklanmıştır. Bu yöntemlerle sonuç alamayacaklarını biliyoruz. Kürt halk önderi Sayın Abdullah Öcalan’la yaklaşık 3 aydır görüşme sağlanamıyor avukatlarıyla, bu kapsamda Gemlik’te bir eylem gerçekleştirecektik. Bu eylem yine beklediğimiz gibi engellendi, önümüzdeki süreçte eylemlerimiz olsun mitinglerimiz olsun bu süreci götüreceğiz. Genel merkezimiz ve demokratik toplum kongresi bunun planlayıcısı konumdadır. Bizler de o planlamalar dâhilinde yerelerde kendi planlarımızı uygulayacağız.

“Öcalan’a Özgürlük” şiarıyla yapılmak istenen Gemlik yürüyüşünü yasaklamakla yetinmeyen devlet, kentin tüm girişlerini tuttu. Kimlik ve araç plakaları üzerinden yapılan kontrollerle Kürt halkının kente girişine izin vermedi. Gemlik yürüyüşü için birçok ilden kalkacak otobüsler polis engeline takıldı.

Bursa’da OHAL

Bursa’da OHAL durumu ilan edilerek tüm giriş ve çıkışlar polis tarafından denetim altına alındı. Gelen geçen tüm

araçlar durdurularak kimlik kontrolü yapıldı ve arabaların içindeki şahıslara bakılıp, “Kürtlere benzeyenler” varsa, arabalar “daha sıkı” bir şekilde arandı. Hatta Ağrı’dan gelen bir yolcu Gemlik’te inmek istediği için gözaltına alındı.

Bu faşist engelleme TUHAD FED tarafından basın açıklaması ile protesto edildi. Açıklamaya **BDP**, **BDSP**, **ESP**, **SODAP**, **Partizan** ve Yeşiller destek verdi. BDSP ve Partizan eylemde söz alarak düşüncelerini ifade etti. Partizan temsilcisi; “Gemlik Yürüyüşü’nün dev-

Kürt halkına Gemlik yasağı

let tarafından yasaklanmasını protesto ediyoruz ve Kürt halkının yanında olduğumuzu ifade ediyoruz” dedi.

İstanbul otobüs sürücülerini gözaltına alındı

İstanbul’un çeşitli ilçelerinden belirlenen hareket noktalarına polis saatler öncesinde yığınak yaptı. Kiralanan otobüslerin bazılarının sürücülerini gözaltına alınırken, diğer otobüslere de trafik cezası yağdı. Kimi yerlerde gözaltılar yaşanırken, Ataşehir ilçe binasını da ablukaya alan polis, “Bina dışında şüpheli paket var, bomba olabilir” iddiasıyla kitleyi engelledi. Engellemenin olduğu bir diğer ilçe ise Beyoğlu oldu. Yüzlerce polis ve zırhlı araç kitlenin önünde barikat kurarak izin vermedi. Kitle ise oturma eylemi gerçekleştirdi. Bir saat süren bekleyişin ardından Sebahat Tuncel, konuya ilişkin bir açıklama yaptı. Aralarında YDG’lilerin de olduğu

kitle polisin baskılarını alkışlar sloganlarla protesto etti.

İzmir’de polis ablukası

İzmir’de gece saat 22.30’da yola çıkmak üzere BDP İl binası önünde toplanan kitle polis ablukasıyla karşılaştı. İl binasını ablukaya alan polis, giriş çıkışlarda üst araması yaparken il binasına çıkan tüm yolları da barikatlar ve TOMA araçları ile kapattı. Kitleyi Gemlik’e götürecektik araçlar ise polis tarafından bağlandı.

Manisa’da “Gemlik yürüyüşü” için hareket etmek isteyen kitlenin önünü kesen polis ve jandarma, Manisa Valiliği’nin talimatı olduğu gerekçesiyle araçların geçişine izin vermedi. Turgutlu’ya gidilerek engellemeler protesto edildi. Sakarya’dan Gemlik yürüyüşüne katılmak için yola çıkmaya hazırlanan 12 üniversite öğrencisi tren istasyonunda gözaltına alındı.

Pusula

Sorumluluk almada cesur; pratikte yaratıcı olmalıyız

Parti çalışmasında yukarıda aşağıya doğru oluşan tüm komitelerin yetki ve sorumluluk alanları çerçevesinde bir önderlik misyonları vardır. Önderlik ettikleri alanların geniş veya dar olması bu misyonun önemini azaltmaz. Çünkü devrimcilik bir misyon üstlenme, halka ve ezilen insanlık tarihine karşı sorumluluk alma eylemidir. Görevlerine bu bilinçle yaklaşmayan militan devrimci çalışmada üzerine düşen rolü oynayamaz. Dahası görev bilincinde ve sorumluluklarını algılamada problem yaşayan her militanın pratiği de sorunlu olur. Karşılaştığı sorunları çözmekten çok kendisi sorunlu hale gelir. Bu demektir ki görev bilinci sorumluluk alma cüreti, gerek sorunları ele alış tarzına ve gerekse çözümleme noktasına büyük bir katkı sunar.

Parti çalışmasında önderlik sorununu en üst organla sınırlayan, her şeyi orada bekleyen yaklaşım, en başta devrimci yaratıcılığı sakatlıyor. Parti önderliğinin ortaya koymuş olduğu politikaları sorgulama, aktif denetleme eylemini sekteye uğrattırıyor. Nedenine gelince; bu görevlerin asgari düzeyde yerine getirilmesi için kadro ve ileri militanların dinamik ve üretken olması gerekir. Bilgi ve devrimci dinamizmin zayıfladığı bir ortamda, yerinde ve zamanında müdahale etme, denetleme, yanlışları göstererek yapıcı bir tavırla yol gösterme pratiğinin büyük yararı olur.

Tarihi tecrübe bize en sarsıcı, en etkileyici ve değiştirme gücüne sahip olan eleştirilerin pratikte üretken ve yaratıcı olan militanlardan geldiğini gösteriyor. Yine üretkenlik, militanlık kendi sınıfı adına özverili bir savaşım içine girmenin güçlü işaretlerini içeriyor. Kendini halkın davasına adayan bir militan, ideolojik, siyasal olarak yaşanan her yetmezliğin, objektif olarak mücadeleye zarar vereceğini bilir. Bu zararı asgari düzeye indirmek için daha donanımlı, yeniliklere açık ve savaşçı bir kimliğe sahip olmanın zorunlu olduğunu da bilir. Dikkat çekmeye çalıştığımız anlayışı bir başka tarzda yorumlayacak olursak: Devrimci faaliyetlere gönüllü olarak katılmak ve birçok pratikte kararlı bir tutum takınmak, sınıf savaşımı açısından oldukça anlamlıdır. Ama kesinlikle yeterli değildir. Yeterli ve daha etkili bir çalışma için ideolojik, siyasal donanım ve örgütsel tecrübe olmazsa olmazdır. Doğru bir kitle çalışması, parti içi sorunların çözümü, güncel müdahale ve görevlere kapsamlı ve çözücü bir tarzda kilitlenmek için bu gereklidir. Dolayısıyla irade tarafından kadro ve ileri militanlarda var olan geriliklerin aşılması için ortaya konulan çabaya her militan omuz vermelidir. Geriliklerimizle savaşmak aynı zamanda daha büyük başarıların altına imza atmak anlamına gelir. Ya da tersten ifade edecek olursak, başarmadığımız veya istenilen düzeyde yerine getirmediğimiz her görevin altında siyasal geriliğimizin, ideolojik yetmezliklerimizin yol açtığı çözüm gücümüzdeki zayıflıklar yatıyor. Devrim mücadelesi çelişmeleri kavrayan, var olan durumu tahlil ederek çözümlen, diğer bir ifadeyle karşılaştığı her sorunu diyalektik materyalist metotla çözmeye çalışan kadroların, ileri militanların çabasıyla ilerler.

Bugün kitle çalışmasında derinleşmede, savaşı büyütürken geliştirmede, zorluklarla savaşma yeteneğine sahip militan bir kuşak yaratmadan söz eden her faaliyetçi çalışma alanında dağınık olanı toparlama, seyreden harekete geçirme, geri olanı ilerletme göreviyle karşı karşıyadır. Kendi çalışma alanında bir önder gibi davranmayan, ateşleyici bir rol oynamayan bir faaliyetçi, bütüne karşı kendi cephesinde yerine getirmesi gereken görevleri kavramada uzak bir duruş sergiliyor demektir. Bu kabul edilemez bir durumdur. Her faaliyetçi kendi çalışma alanında ön açıcı ve sürükleyici bir çalışma için girerse, bütünde daha hareketli ve daha canlı bir tablo ortaya çıkar.

Diğer önemli bir sorun ise; önderlik, mümkün olduğu kadar düşünce oluşturma, perspektif sunma ve denetleme pratikleri üzerinde yoğunlaşmalıdır. Asli görevlerini unutup diğer faaliyetçilerin yapması gereken çalışmalar üzerinde yoğunlaşan bir önderlik ne kadar çaba sarf ederse etsin, pratik başarısızlığa mahkumdur. Bu tarz bir çalışma iş bölümü anlayışına, kolektif çalışma ruhuna, ana sorunlara yoğunlaşma bakış açısına da aykırıdır.

"Ali Bom yoldaşlarına çok düşküdü"

Dersim'in Mazgirt ilçesi Sindam köyünde dünyaya gelen Ali Haydar Aslan, 8 Kasım 1983'te Nazimiye merkeze bombalı pankart asmak isterken bombanın elinde patlaması sonucu şehit düştü. Özellikle Mazgirt köylerinde yürüttüğü mücadele, köylülerle kurduğu ilişki ve duruşu sonucunda adeta bölgede efsaneleşen Partizanlardan olan Ali Haydar Aslan (**Ali Bom**) bize zengin bir miras bırakmıştır. Aradan geçen 28 yıla rağmen bölgede halen anlatılan Ali Bom köylülerin gönlüne taht kurmuş bir Partizan. 1981 yılında yapılan konferansta ortaya çıkan ve darbenin getirdiği zorluklarla boğuşmak yerine yurtdışına çıkmayı tercih eden yurtdışı hizbine ve onun yarattığı tahribata karşı net bir duruş sergileyen, silahlı mücadelede ve gerilla savaşında ısrar eden Partizanlardan olan Ali Haydar Aslan'ı o dönemde beraber faaliyet yürüttüğü bir yoldaşına sorduk.

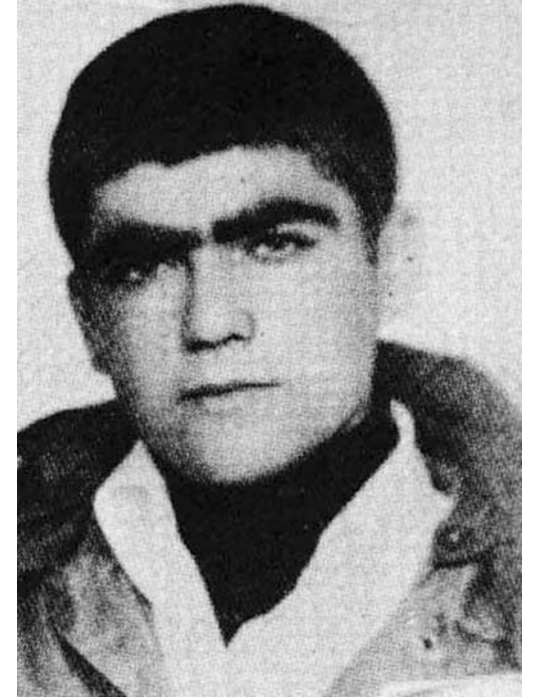
- Ali Bom hangi alanda faaliyet yürüttü?

- Biz onunla Mazgirt'te gerilla faaliyeti yürüttüğümüz dönemde tanışmıştık. Uzun süre Mazgirt bölgesinde faaliyet yürüttü. Daha sonra Karakoçan Palu'da çalışma yürüttü. Zaman zaman farklı bölgelere gitmesine rağmen esas faaliyet alanı Karakoçan, Bingöl-Kiğı-Mazgirt'ti.

- Gittiğimiz köylerde köylüler halen ondan söz ediyor. Bize biraz Ali Bom'u ve o dönemlerde nasıl bir çalışma yöntemi izlediğinizi anlatır mısınız?

- Çok yetenekli, askeri anlamda gelişkin bir arkadaşımızdı. Günlük faaliyetlerde parti görüşlerinin kavratılması, halkın kazanılması konusunda çok ısrarcıydı. '80 öncesinde, bugüne kıyasla daha rahat koşullarda faaliyet yürütüyorduk. Gündüzleri köylere giriyor ve parti propagandası yapıyorduk. Bu dönemde Süleyman Cihan yakalandı, işkenceye katledildi.

Yaşanan tüm bu sorunlara karşın dik duran, mücadele eden, alınan darbeler ve yakalanmalara rağmen partinin bölgedeki boşluğunu kısa zamanda dolduran Ali Haydar Aslan'dı. Alınan kararları, verilen görevleri yerine getirmekte ısrarcıydı. Özellikle askeri eylemler konusunda inisiyatif sahibi idi. Mazgirtliydi. Evliydi, eşi ve çocukları vardı ama profesyonel mücadeleyi seçmişti. Parti çalışmasını fedakârca yürüten, gittiği her yerde partinin tavrını savunan, halk arasında Partizan'ın bilinen saygınlığını ihlal etmeden, onun özüne uygun bir kitle çalışması yürüten bir yoldaştı.

- Neden Ali Bom deniliyordu? Nasıl şehit düştü?

- Ali Bom denilmesinin sebeplerinden bir tanesi, biliyorsunuz burada halk gözü kara, yiğit insanlara bir yakıştırma yapar. Böyle deli dolu, mert anlamında. Kendi çevresinde gençlik yıllarında duruşundan dolayı ona bu isim verilmiş, sonrasında profesyonel faaliyette de bu ismi kullanmaya devam etti. Diğer bölgelere gittiği zaman isim değiştiriyordu ama kendi bölgesinde bu ismi kullanıyordu.

O dönemde partinin aldığı savaşa hazırlık kararları, genelgesi yayınlanmıştı. Bu kararların buraya yansımaları olarak buradaki militanlar da hazırlık çalışmalarını hızlandırdı. 1981 yılında yapılan konferansta ortaya çıkan yurtdışı hizbinin bölgedeki bu faaliyetleri sürekli sekteye uğratan bir yaklaşımı oldu. Buna rağmen profesyonelleşmeye doğru yol alındı. Ali Bom bu konuda alınan kararları uygulamada kendi bulunduğu birimde ısrarını sürdürüyordu. 12 Eylül Askeri Darbesi olmuştu ama bizler buna rağmen kitle faaliyetini aksatmamak için yoğun bir çaba sarf ediyorduk. 12 Eylül AFC'sinin başlattığı idamların önüne geçmek için Partizan'ın bir kampanyası vardı. Armenak Bakır'ı kaçıran üç yoldaşımızın idam edilmesi gündemdediydi. Bugün yarın asarlar gibi bir algı vardı kamuoyunda. Buna karşı Partizan da bir çalışma başlattı. Ali Bom'un olduğu bölgede de bombalı pankartlar, ajitasyon şeklinde bir faaliyet kararı alınmıştı. Bu süreçte yapılan eylemlerin biri de Nazimiye'de oldu. Burada bombalı pankart asılması sırasında bombanın infilak etmesi sonucu Ali Bom şehit düştü.

Kavgada ölümsüzleşenler

Yaşar Yiğit: 1963 yılında Erzincan'da doğan Yiğit, Proletarya Partisinin düşünceleriyle '77 yılında tanıştı. Gecekondu halkının mücadelesinde hep en ön saflarda yerini alarak kararlılıkla mücadele eden Yiğit, 30 Ekim 80'de Maltepe'de ormanlık alanda yoldaşlarıyla bomba eğitimi yaptıkları bir sırada bombanın kazayla patlaması sonucu şehit düşmüştür.

Huriye Çıtak: 1968 yılında Çorum'da dünyaya gelen Çıtak, İbrahim Kaypakka'ya duyduğu sempati sonucu devrimci düşüncelerle tanışır. Örgütlülüğe gençlik

faaliyeti içinde başlayan Çıtak'ın gönlü hep gerilladadır. '89 yılında bu isteği gerçekleşir. 28 Ekim 91'de bir gerilla birliğiyle köye inen Çıtak, düşmanın attığı pusu sonucu ölümsüzleşir.

Aziz Gözetmen: Halk düşmanı DDKD'li (Devrimci Doğu Kültür Derneği) sosyal-faşistler tarafından 4 Kasım 1979'da Siverek'te silahlı saldırıyla katledilir.

Nubar Yalmyan: Ermeni milliyetine mensup olan Yalmyan, Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle 1976 yılında tanışır. '78 yılında Hollanda'ya gider. Orada da faaliyetlerine devam eden Yalmyan, 5 Kasım 82'de MİT tarafından katledilir.

Merhaba sevgili dostum,

Güzel insan, söze nasıl başlayacağını inan ki bilmiyorum. Her şeyimle donmuş durumdayım. Bir kaya gibi matım.

Bugün resmini gördüm gazeteden, bitkisel hayatta olduğunu söylüyorlar. Faşistler sana ve üç yoldaşına önce karakolda (şubede) sonra o da yetmiyor gibi Metris Zindanında işkence yapmışlar. Ve sen yapılan işkence sonucu yaşam mücadelesi veriyorsun "yoğun bakım ünitesi"nde. Biz devrimciler tek yürek olmuş, senden gelecek güzel haberlere endekslenmişiz. Haydi sevgili dostum, düşmanını nasıl ezdiysen düşünle, iradenle şimdi aynı kararlılığı yaşa, mücadelele de ver.

Daha bir ay önce tahliye olmuşsunuz. Beş ay önce de (8 Temmuz'da) birlikte mahkemeye gitmiş, ne siz ne de biz bir fire vermiştik. Mahkemeniz uzun mu uzun sürmüştü, mahkemenin her mola verişinde coşkuyla geliyordunuz; "hakimin bir bakışı vardı, bırakacak türden" diye espri yapmaktan da geri durmuyordunuz.

Sevgili dostum,

Sen de biliyorsun, biz ölümü zindanlarda, işkencelerde, darağaçlarında kaç kez yendik. Ölümdü zavallılaştıran, diz çöken ayaklarımızın önünde. Cella-dımızın korkusu büyüdü inancımızın karşısında. Kaç dostumuz, yoldaşımız bu kavga, bu değerler uğruna şehit düştüler. Taş dayanmakken bile o kara işkenceye onlar geleceğe adını yazdılar, onurlu ve namusluca. Sen de boyun eğmedin; isyanın, haklılığın bayrağını düşmanın kalelerinde inatla dalgalandırdın. Şimdiyse inatla direnmeni ve mücadele etmeni istiyoruz.

Sevgili Engin,

Biz de bugün iki günlük açlık grevini sonlandırdık. Duymuşsundur, İran devleti, Kürt isyancıları ve gazetecileri baş-

ENGİN ÇEBERİN ANISINA...

Yayımladığımız bu yazı, 28 Eylül 2008 tarihinde İstanbul'da "Yürüyüş" dergisinin dağıtımını yaparken gözaltına alınarak işkencede katledilen devrimci Engin Çeber için; o, henüz komadayken yazılmış bir yazıdır. Çeber, 10 Ekim 2008'de ölümsüzleşti.

ta olmak üzere 8 kişiye idam cezası verdi. Biz de bu durumu protesto etmek amacıyla açlık grevi yaptık. Faşist İran Molla rejimini kınayan, bu karardan vazgeçmeleri için çeşitli yerlere dilekçe yazıp yolladık.

Bugün daha gazetede resmini görmeden önce senin bir yoldaşından not aldım. Seni tanıdığımı söylüyordu. Birlikte mahkemeye gittiğimizi söylüyordu. Ben de bunun üzerine havalandırmaya çıkıp volta attım. Bu esnada aklımda, hafızamda kalan simaların bir bir canlanmaya başladı. O an canlanan karede senin de resmin vardı; ama gördüğüm hiçbir simada karar kılamadım. Gazete de seni görünce bütün çelişkiler kalktı ortadan.

Bir an, soğuk ve tazyikli suyla yıkandığımı anımsadım. Ardından bir Filistin askısında çırılçıplağım, bedeni-me elektrik verildiğini hissettim. Şoktan eser kalmamıştı, bedenim terli ve üşüyordum. Ya da önce şubede bir "güzel" dövüldüğümü. Polisler ustası olmuş her türlü hilekarlığın; döverler insanı, nefesi kesilinceye kadar ama yine de bir "iz" bırakmazlar. Olsa olsa "yüzeysel sıyrıklar" olur.

Veyahut kendimi birazdan kıyma makinesinden geçirecek jandarmaların zarıflıktan yoksun işkencelerini hissediyorum. Polis ne kadar işin erbabıysa, jandarmanın da o kadar ilkel... "Bodoslama" dalarlar, kol-bacak, kafa fark etmez, "Allah ne veriyse" sunarlar. Bu ülkede emir demiri kesiyor!

Sevgili dostum,

Biliyorum, bir günah keçisi aramıyorum. Sistemin kendisi baştan aşağı sorunlu. Çürük düzende sağlam çark aramak havanda su dövmeye benzer. Bu yüzden köken bir değişiklik gerekiyor. Ki bizler de bu yüzden mücadeleye atılmadık mı? Her türlü bedeli baştan göze almadık mı? Bu coğrafyada mücadele demek ölüm demektir. Şimdi soruyorum insanlara, bizi ölümden dahi korkutmayan, bu mücadeleye bağlayan güç nedir? Bu sözlerle ifade edilemeyecek güzellik neyin nesidir?

Aslında çok basitti yanıtımız: Biz sonsuz güzellikte bir düş kuruyoruz. O düşte insanlar ne aklıktan, ne savaştan, ne hastalıktan ne yoksunluktan ölüyorlar. Her şeyi insanı öne alan etkenler üzerinde kurulu. Sadece bir kişinin, elit bir tabakanın değil, tüm halkın gönenç ve refahını istiyoruz. İnsanlar arasında zengin-fakir ayrımı yapılmıyor o düzende. Köle de yok, serf de, emek gücünden başka satabilecek bir şeyi olmayan işçi de. Bu düşe olan inancımız bize güç veren, her türlü bedeli korkusuzca göze almamızı sağlayan. İşte güzel yürekli dostum, bizler bunların, huzurun ve refahın şimdiden savaşımını veriyoruz. Biliyoruz ki bedel ödenilmeden hiçbir şey elde edilemez.

Sevgili Engin,

Nazım'ın Tanya üzerine yazdığı şiir çınlıyor kulaklarımda ve o sözün mısralarıma, satırlarıma dökülmesinden kaygılanıyorum. Nazım'ın mısrası olduğunu söyleyemem. Belki bir gün belli mi olur. Hayat bize sevincin içinde hüznün yaşatmasını da öğretiyor. Acılar, bedeller ve burada adını sayamayacağım bin türlü etmen yaşamımızdan damıtılmış ve tecrübeleri meydana getiriyor.

Sevgili Engin, sana güveniyoruz. Yaşama olan bu kavgayı da kazanacaksın. Tüm iyi ve güzel dileklerimiz senin için...

Dostun
10.10.2008

Güle güle Engin, sevgili dostum güle güle. Sevgili yoldaşım güle güle. Bizden de selam götür oradakilere!

Nazım'ın Tanya'sına düşman ilmiği geçirdi ama Tanya hiçbir zaman ölmedi. Yaşıyor, sen de ölmedin sevgili dostum. Sadece aramızda olmayacaksınız, o kadar. Ama düşünsel anlamda daima bizlerle olacaksınız. Seninle yine barikatlarda, mitinglerde, halay başlarında olacağız. Senin ideallerini ve gülümsemelerini her zaman her zaman yüreğimizde saklı tutacağız.

11.10.2008
Bir tutsak Partizan

Tuncay Çarıkçıoğlu:

1962'de başlayıp, 1992'de biten 30 yıllık bir yaşamdı Tuncay Çarıkçıoğlu'nunki. 30 yıla neler sığdırmayı başarmamıştı ki? Genç kalmasının nedeniydi yaşamına sığdırdıkları. Kastamonu'da doğmuştu. O da yaşlıları gibi sıkıca çalışarak hazırlanmıştı üniversiteye. İstanbul'da Mühendislik Fakültesini kazanmıştı. Bu dönemde koymaya başlamıştı yaşamın tanımını. Hızla koşmak, daha çok koşmak, daha ileriye koşmak istiyordu. Vardığı hiçbir yerle yetinmiyor hep daha ilerisini istiyordu. Yaşamdan, pratikten, okuduklarından öğreniyordu ve hızla yeniliyordu kendini. Koşusuna çelme takmak istiyordu düşman, 85'te örgüte yönelik operasyonda gözaltına alınıyordu ama işkencede de hızla sürdürüyordu o koşusunu. Kök söktürüyordu düşmana, alamıyorlardı tek kelime, ne işkencede ne de mahkemede.

Yeni bir mekanda devam ediyordu koşusu: hapishane. İki yıllık tutsaklıktan sonra dışarı çıktığında Parti'nin faaliyetine gençlik alanında devam ediyordu. Gençlik Birliği'ni İsmail Oral'la birlikte fiilen kuran önderler arasındaydı. 87'de Parti Üyesi oldu. Ülkenin her yeri faaliyet alanıydı ama daha çok Kayseri, Sivas ve Çukurova'da faaliyet yürüttü. Gözleri bozuk olmasının verdiği sıkıntıya rağmen gerilla yaşamında da hızla sürdürdü faaliyetini. O dağların "Çetin"iydi, zor şartlara boyun eğmeyen. Karadeniz, İç Anadolu Bölgesi gerilla faaliyetine atandığı dönemde 2-3 Kasım 92'de Tokat'ın Almus ilçesi Arısu Köyü Eskiç mezrasında saatler süren çatışma sonucunda bayrağı ardıllarına devrederek ölümsüzleşti. Gençliğinden beklenmeyecek olgunlukla, mütevazice adımlamıştı hayatı; ölümün tehditlerine boyun eğmeyerek, tutkuyla yaşayarak...

Kavgada ölümsüzleşenler

Hızaralan Şehitleri: 1 Kasım 99 tarihinde Tokat'ın Erbaa ilçesi Hızaralan deresi mevkiinde TC askerlerinin pususu sonucu Halk Ordusu gerillaları Barış Aslan ve Cem Ergüldü ölümsüzleşirler.

Barış Aslan '78 yılında Yozgat'ın Sorgun ilçesine bağlı Karabalı köyünde dünyaya geldi. '91 yılına kadar doğduğu köyde yaşadı. Bu yıldan sonra Almanya'da yaşayan babasının yanına yerleşti. Burada devrimci dü-

şüncelerle tanışan Barış Aslan, Proletarya Partisi saflarında faaliyet yürütmeye başladı. Verilecek her göreve hazır olduğunu belirten Aslan, '98 yılında ülkeye gelerek gerilla faaliyetine katıldı.

Cem Ergüldü ise, Dersimli Kürt bir anne ile Yunanistan göçmeni bir babanın çocuğu olarak '80 yılında İzmir'de dünyaya geldi. 96 yılında Gençlik Birliği ile mücadeleye tanıştı. Gençlik Birliği İzmir Lise sorumluluğu

görevini üstlendi. Şehitlerden boşalan her mevziyi doldurmanın bilinciyle hareket eden Ergüldü de tıpkı Barış Aslan gibi gerilla faaliyetine '98 yazında katıldı.

Tekin Çakmak: Dersim Hozat Tavuklar köyünde 1959 yılında dünyaya gelen Çakmak, 30 Ekim 83'te Hozat Incıga köyü kırsalında yaşanan çatışmada ölümsüzleşir.

Mehmet Yeşil: 1960 yılı Dersim Ovacık Balıkan köyünde dünyaya gelen Yeşil, 12 Eylül AFC'sinin ardından Proletarya Partisi saflarında yer alır. Cuntayla birlikte aranır duruma

düşer. 86 yılında gözaltına alınır ve her türlü işkencelerden başı dik çıkar. 93 yılında PKK gerillaları tarafından üç yakınıyla birlikte kaçırlır. Kaçırılan üç kişi gece kaçmayı başarırken Mehmet Yeşil 24 Ekim 93'te katledilir.

Aslan Yıldız: Proletarya Partisi taraftarı olan Yıldız, Dersim Ovacık Karaoğlan köyünde dünyaya gelir. 1994 yılının Ekim ayında kontrgerilla tarafından kaçırılarak katledilir.

Ercan Eser: 1973 Dersim Mazgirt doğumlu olan Eser, 22 Ekim 98'de İstanbul'da geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

TUZLA'DA DİRENİŞ KAZANACAK!

Kartal: Devletin taşeronlaştırma saldırılarının devam ettiği bugünlerde sömürünün çıtası da bir hayli yükselmeye başladı. İşçilerin güvencisizleştirilmesi ile elde edilen sömürü son dönemde kıdem tazminatı, bölgesel asgari ücret uygulamaları ile artırılmak istenmektedir.

Böylesi dönemlerde direnişler hayati önem taşıyor. Bir başkaldırı olması itibari ile direnişler, işçilerin ekonomik kazanımlarının sağlanmasının yanında bilinç değişikliklerine yol açıyor. Bu örneklerden biri de Kampana direnişi.

Deri-İş bünyesinde örgütlenen işçilerin işten atılması ile başlayan direniş, Tuzla Deri Sanayi'de 200 günü aştı. **"Tuzla ruhu canlanıyor mu?"** soruları eşliğinde başlayan direnişin etkisi daha ilk günlerinde tüm deri fabrikalarında duyuldu. Direniş karşısında sürekli kendini dayatan Kampana patronu, bu süre zarfında da saldırılarına devam etti.

Yine Kampana Deri'ye ait İzmir Menemen'de bulunan Savranoğlu Deri'de de işçilerin tüm hakları gasp edilmek istendi. Sendikanın fabrikada yetki almasını hazmedemeyen Kampana patronu, Savranoğlu işçilerini bir oyunla İstanbul'a sürgün etti.

Özgür Gelecek gazetesi olarak Tuzla Deri Sanayi'de bulunan direniş çadırını ziyaret ederek işçilerle bir söyleşi gerçekleştirdik.

- Kendinizi tanıtır mısınız?

- Adım **Hüseyin Demirkan**. Savranoğlu işçisiyim, İzmir'den geldim, uzun yıllardır Savranoğlu Deri'de çalışıyorum.

- İstanbul'a gelme sürecinizi anlatır mısınız?

- Fabrika içinde devam eden baskılara karşı Deri-İş sendikasına başvurduk ve iyi bir örgütlenme çalışması yürüterek sendikal yetki aldık. Ardından patron elinden geleni yaptı bizi engellemek için. Arkadaşlarımızı tek tek çekip sendikadan istifa ettirmek istedi.

Öncelikle belirtiyim biz buraya patron tarafından getirildik. Sendikalı olduğumuz için bize karşı bir oyun oynadı. Savranoğlu patronu baktı ki biz sendikadan istifa etmiyoruz bir "muazzam" bir plan açıkladı. "Nedir bu plan?" dedik. Bize bir açıklama yaptı. Dedi ki *"kardeşim ben, fabrikamı İstanbul'daki fabrikamla birleştiriyorum. Çalışmak isteyen İstanbul'a gelmek zorunda, gelmek isteyenler bana yazılı başvuruda bulunsun."* Biz de kendi içimizde bir değerlendirme yaptık. Ve sonunda bunun bir oyun olduğunu anlayarak 38 kişi buraya geldik.

- Buraya gelişiniz yine fabrika dahilinde mi oldu?

- Aslında fabrika bizi bir şekilde buraya sürgün etti. Düşünsenize bize diyor ki *"çalışmak istiyorsanız İstanbul'a gelin"*. İyi dedik biz de. Şimdi bizim İstanbul'da çalışmamız için kalacak bir yerlere, paraya ve orada bir yaşam bulmamız için yıllık izne ihtiyacımız var. Ne tesadüftür ki biz İstanbul'a gelmeyi kabul ettiğimiz an hemen yeni bir şey daha açıkladı. *"Yıllık izinler kaldırılmıştır"* dedi.

Hani iyi niyetli olsa mecburen İstanbul'a gelse belki anlarsın ama baksana oyun yaptı. Sadece cebimize 75 TL koyarak bizim İstanbul'a gelmemize *"yardımcı"* oldu. Yılmadık ama.

- İstanbul'a geldiğinizde nasıl bir tablo ile karşılaştınız?

- Bir düşünsenize yol bilmezsin iz bilmezsin İstanbul'a gelmişsin. Ne yaparsın? Otogarda yatarsın değil mi kardeşim? Bizimkisi de aynı hesap.

Kendi aramızda para toplayıp şoföre verdik, *"al kardeşim şu parayı, bizi Tuzla Deri Sanayi'ye götür"* dedik. Sağolsun bizi buraya kadar getirdi. İlk geldiğimiz gün direkt işe başladık. Akşam olduğunda ise kalacak yer sıkıntısını çözmek için fabrikaya kapınıp içeride yattık. Sonrasında ise *"Savranoğlu işçileri fabrikayı işgal etti"* dediler. Biz işgal etsek böyle mi olurdu? Polis gazıyla copuyla mahvederdi ortahğı. Biz sadece paletler üzerine karton sererek yattık.

Ardından zaten buradaki işçi arkadaşlarımızın evinde kaldık. Neyse ki sendikamız daha sonra bize kalacak ev ayarladı. Biz bu sürede işi de aksatmadık. Sırf üretim olsun diye oradaki bozuk makineleri tamir ettik. Ama bunların amacı dediğim gibi bizim çalışmamız değil. O da belli oldu. Bak bugün işe alınmadık. İşten atıldığımızı söylediler.

"Çalışma koşullarımız çok kötü idi!"

- Siz de kendinizi tanıtır mısınız?

- Adım **Erdal Bahadır**, Savranoğlu işçisiyim.

- Savranoğlu'nda çalışma koşullarını anlatır mısınız?

- Savranoğlu'nda çok berbat çalışma ortamı var. Kölelikten beter.

- Örnek verebilir misiniz?

- Mesela çalışma saatlerimiz belli değildi. Sabah 8'de başlayıp kimi zaman diğer gün akşam 5'e kadar çalışırdık. Servisimiz yoktu. Geceleri 4-5 kilometre yol yürürdük. Sapığı var itti var. Kadın arkadaşlarımız da vardı bu yürüyenler arasında. O kadar başvurumuza rağmen bir şey değişmedi. Ya da mesela fabrika içinde havalandırma çok azdı. Koruyucu maske verilmiyordu. Bir tane toz maskesi veriliyordu, o da bir işe yaramaz zaten. İnanın neredeyse bütün arkadaşlarımızda astım var.

- İstanbul'a geldiniz ve direnişi şimdi burada devam ettiriyorsunuz. Sizce direniş nasıl gidiyor?

- Bence direniş çok iyi gidiyor. Zaten buraya geldiğimizde Kampana direnişi 200'lü günleri geçmişti. Bizim de gelmemizle birlikte bir hareketlenme oldu. Hem kitlesellik direniş gücü ve heyecan da katıyor.

Bunun dışında direnişimizi güçlü kılan birkaç etken var. Bunlardan bir tanesi İstanbul'daki işçi arkadaşlarımızla bir araya gelmek. Diğeri ise burada kimseye taviz vermiyoruz. Burada herkes bedel ödüyor. Herkesin parası yok, herkes soğukta kalıyor, herkes çoluğunu çocuğunu bırakarak gelmiş. O açıdan duygusallığa yer vermiyoruz. Bu da bizi ayakta tutuyor.

Savranoğlu işçileri işten atıldı

Savranoğlu Deri olarak faaliyet yürüten fabrika 1922 yılında İzmir Tire'de kurulmuş. 1992 yılında İzmir Menemen'deki binasına taşınmış. Fabrikada çalışma ortamı işçilerin çalışma güvenliğini ve sağlığını tehdit eder boyutta. Çalışma ortamı sadece iş kazalarına davetiye çıkarmakla kalmamakta aynı zamanda işçilerin sağlığı ve güvenlikleri de tehdit altında. İşçilerin en temel gereksinimleri olan tuvalet, banyo, soyunma odası ve dolapları bulunmamakta ve iş yeri hijyeni açısından oldukça kötü koşullarda çalışmaktalar.

Bu sorunlar karşısında Deri-İş sendikasında örgütlenen işçileri yıldırmak için Savranoğlu patronu her türlü oyuna başvurmakta. Son olarak *"fabrikayı kapatıyorum ve İstanbul'a yerleşiyorum, isteyen oraya gelsin"* diyen patrona işçilerin sözü *"hepimiz İstanbul'a geliyoruz"* oldu. 3 Ekim'de Tuzla Kampana Deri'de işe başlayan 38 işçi, 13 Ekim günü işten atıldı. Konu ile fabrika önünde toplanan işçiler bir basın açıklaması gerçekleştirerek Kampana patronunun ikiyüzlü tutumunu ve oyunlarını protesto etti. **"Kampana'ya sendika girecek, başka yolu yok"** sloganlarının atıldığı eyleme Sendikal Güç Birliği Platformu da katıldı.

Unutulmayacak bir çınarı ölümsüzlüğe uğurladık; ölümsüzlüğün mücadelemizin değeri olacak Suzan yoldaş!

*Ölüm adın hain olsun
Her dalında bilge, duruşunda heybet,
varlığında tarihi ile
kuru bir fidanı değil koca bir çınarı
aldın bizden...
Ölüm adın kalles olsun ve
onunla yürüdüğümüz yolda
diz çökmediğimizi anlayasın...*

Kartal: 12 Ekim günü ölümsüzlüğe uğurladık Suzan Zengin yoldaşımızı. Uzun ve soluksuz bir mücadelenin koca çınarıydı o.

Her anıyla direngenliğin sembolü, inancıyla mücadelenin bir nefesiydi. O hepimizin Suzi'siydi.

14 Ekim günü Suzan yoldaşı uğurlamak için Aydınlı Cemevi'nde bir araya geldik. Cemevi önünde **"Devrim şehitleri ölümsüzdür, Suzan Zengin yaşıyor/Partizan", "Hapishanelerde tecrid-tredman öldürmeye devam ediyor/Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri"** yazılı pankartlar açan kitle **"Suzan yoldaş kavgamızda yaşıyor", "Suzan Zengin ölümsüzdür", "Devrim şehitleri ölümsüzdür"** gibi sloganlar eşliğinde Aydınlı sokaklarında yürüyüş gerçekleştirdi. Mahalle halkının da katıldığı eyleme Suzan'ın ailesi, dostları ve yoldaşları da katıldı.

Yoğun bir katılımın olduğu cenaze töreninde kitle, öfkeyle hapishanelerde uygulanan tecrid-tredman saldırısını protesto etti.

Yapılan yürüyüşün ardından Suzan yoldaş sloganlar eşliğinde, Aydınlı mezarlığında toprağa verildi. Defin sırasında Suzan yoldaş Proletarya Partisi'nin şehitleri ile kıyışlaştırılmış bayrağına sarıldı. Suzan'ın mezarı resimleri, kırmızı karanfiller ve Partizan

flamaları ile süsledi. Ve elbette yaşamının önemli bir bölümünü ayırdığı gazeteciliğin simgesi olan fotoğraf makinesi baş ucundaydı.

Suzan'ın silahı, fotoğraf makinesi ve kalemiydi!

Program Özgür Gelecek gazetesi adına gazete çalışanı **Toğay Okay**'ın konuşması ile başladı.

Konuşmada, Suzan Zengin'in faali-

Okay **"Bu mirasa sahip çıkacağız, bu yoldan ayrılmayacağız"** dedi.

Konuşmanın ardından Suzan yoldaş şahsında bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Duygulu anların yaşandığı anmada Partizan adına bir açıklama gerçekleştirildi. Yapılan açıklamada Suzan Zengin'in her anı emek, özveri ve mücadele ile geçen yaşamı anlatıldı.

Suzan Zengin'in ölümünün "normal" bir ölüm olmadığını dile getiren Partizan, Suzan'ın egemenlerin tecrit ve tredman politikalarının ve devrimci basına yönelik düşmanlığının sonucunda, devlet tarafından ölüme terk edildiğinin-öldürüldüğünün altını çizdi.

Konuşma boyunca kitle sık sık **"Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Suzan Zengin ölümsüzdür"** sloganlarını haykırdı.

Anmada, ESP Genel Başkan Yardımcısı **Hülya Gerçek**, Proleterce Devrimci Duruş adına **Nevin Berkaş**,

Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu sözcüsü **Necati Abay**, Yeni Demokrat Gençlik, BDSP, **Pınar Sağ**, Halkın Günlüğü ve ATİK söz alarak Suzan Zengin'le ilgili düşüncelerine paylaştı.

Anmaya **Emekli-Sen Kartal Şube**, Limter-İş, **Mücadele Birliği Platformu**, BDP, DHF, Halkevleri, **Kaldıraç**, Araştırmacı-yazar Ragıp Zarakolu, **Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube**, Deri-İş Sendikası Genel Merkezi, **İHD**, Köz, **Munzur Çevre Derneği**, DDSB, **Yeni Demokrat Kadın**, Yeni Demokrat Gençlik ve **Partizan Şehit ve Tutsak**

yet yürüttüğü bölgede halkla sıcak ilişkiler kurduğu, 52 yıllık yaşamının önemli bir bölümünü mücadele içinde geçirdiği, devrimci bir gazeteci olarak işçi ve emekçilerin mücadelesi ile omuz omuza olduğunu dile getiren Okay, Suzan'ın ilk defa '90 Harbiye 1 Mayıs'ında gözaltına alındığını, sonrasında ise defalarca gözaltına alınarak işkencelerden geçirildiğini dile getirdi.

Okay, Suzan Zengin'in en büyük silahının devrimci bir gazeteci olarak fotoğraf makinesi ve kalemi olduğunu dile getirerek onun ülkemizde yaşanan gelişmelere karşı duyarlı olan, eylemler-basın açıklamaları örgütleyen bir devrimci olduğunun altını çizdi.

Suzan Zengin'den yoğun bir emekle ördüğü zengin bir devrimci gazetecilik miras aldıklarını söyleyen

karşı direneceğimizi ifade ediyoruz.

Yaşasın Suzan Yoldaş!

Yaşasın Devrim!

Bangladeş Ulusal Kurtuluş Konseyi adına

Faizeul Hakim

(Suzan yoldaş, Faizeul Hakim ile ILPS çalışması içerisinde Hollanda'da gerçekleştirilen uluslararası bir toplantıda tanışmışlardır.)

Sevgili Yoldaşlar

Bizler Bangladeş Ulusal Kurtuluş Konseyi olarak Türkiye işçi sınıfına ve Suzan yoldaşın aile ve dostlarına baş sağlığını diliyoruz, önemli bir devrimci ve yoldaş kaybettik.

Aynı zamanda Türkiye'deki hükümete karşı öfkemizi dile getiriyoruz ve faşizme ve emperyalizme

Bugün hepimiz için zor bir gün...

Bugün bir yoldaşımızı, dostumuzu, ablamızı, annemizi, sevgilimizi sonsuzluğa uğurladığımız zor bir gün.

Biz ondan insan hakları mücadelesinin, insan olma mücadelesi olduğunu öğrendik. Biz ondan Hindistan'ı, Filipinler'i; buralardaki halkın düzene karşı mücadelesini öğrendik. Enternasyonalizm mücadelesi nedir,

onu öğrendik. Biz ondan devrimciliği, gazeteciliği öğrendik. Bir işçiye ses kayıt cihazını uzatmanın ne kadar önemli bir devrimci faaliyet olabileceğini öğrendik.

Suzan Zengin, mücadelemizin her alanında emeği ve alnteri olan bir yoldaşımızdı. Yeni Demokrat Kadın mücadelesine hapishane koşullarından kaynaklı çok dahil olmadı belki ama, o, çok önemli bir şeyi başardı: Yıllardır emek verdiği ve içinde bulunduğu her

mücadele alanının kadın yüzü/kadınlaşan yüzü oldu.

Yeni Demokrat Kadın olarak bugün burada Suzan Zengin gibi kadın bir devrimcinin yoldaşı olduğumuzu ve bize bıraktığı mücadeleyi omuzlarımızda taşıyacağımızı büyük bir onurla söylüyoruz. Suzan yoldaş, seni kadınların kurtuluş mücadelesinde yaşatacağız!

(Yeni Demokrat Kadın)

*Arı bir tebessüm
Ve boyun eğmez bir iradedir
Suzan*

*Sımsıkı sarılıştır
Yoldaş olana*

*Sızılı bir bedenle
Kol kola girmiş
Direngen bir halaydır*

*Kim demiş
O öldü diye
Kim demiş
Gülüşi dindi diye*

*Aldığımız her nefeste
Attığımız her adımda
Yaşamın her alanında;
Dağlarda,
Sokakta,
Fabrikalarda...*

*Onun ışığı ile aydınlanıp
Onun mücadelesi ile
Geleceği kazanacağız*

*Daima
Bizimlesin
Daima
Seninleyiz!
(Gebze M Tipi Hapishane'den
devrimci kadın tutsaklar)*

Aileleri de katılarak devrimci dayanışmanın güzel bir örneğini sergiledi.

Anmada devrimci yurtsever basın da Suzan yoldaşı yalnız bırakmadı. **Atılım**, Kızılbayrak, **Halkın Günlüğü**, Dicle Haber Ajansı, **Özgür Radyo**, Mücadele Birliği destek verdi.

Yaşam ve kurtuluş için kavgaya girdim...

Sevgili dost, ağlama,
aslan yatağıdır dağlar.
Yiğitlerin kelleleriyle örülür
kurtuluşun duvarları.
Zorla, savaşla, güçle elde edilir yüceliş.
Boyun eğen esirdir, haydi,
yücelere çıkalım.
Özgürlüğün sarayı çok yüksekte,
yücelerdedir.
Kellelerimiz için iki yer vardır yalnızca.
Esirliğin kirinden
pas tutmuş hançerim.
Kimse kansız kavuşmamış
özgürlüğüne.
Derin koyaklarda uyusan bile,
karabasanlar görürsün.
Keder kalır sana,
korkaklık yorganını çekersen başına.
Bizler sağ ve yığıtken,
düşmanın bağımızdan yemesi
ayıp değil mi?

Dünyaca ünlü Kürt devrimci, yurtsever şairlerinden asıl adı **Şêhms Hesên** olan **Cegerxwin**, 1903 yılında Mardin'in Gercüş ilçesine bağlı Hesar köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi.

Ailesinin yoksulluğu onun daha çocuk yaşta çalışmasını gerektirdi. Toprak ağalarının yanında çalışmaya başlayan Cegerxwin, 15-16 yaşlarında annesini ve babasını kaybetti. Bunun üzerine ablasının yanında kalmaya başlayan Cegerxwin, ablasının da durumunun kötü olması nedeni ile toprak ağalarının yanında çobanlık yapar, tarlalarını sürer, ırgatlık yapar. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında yaşanan yoksulluk ve yokluktan ötürü ablası ile birlikte göç kervanına katılarak Suriye'nin Amud ilçesine yerleşir. Burada da ağaların, şeyhlerin yanında ırgat olarak çalışmaya devam eder. Okumaya çok hevesli olan Cegerxwin, genç fegilerden (medrese öğrencisi) okuma yazmayı öğ-

renir. Genç fegilerden etkilenen Cegerxwin, ağa ve şeyhlerin yanında çalışırken arada bir kaçarak medreselere gider. Gençlik yıllarında ağaların, şeyhlerin yanında çalışmayı bırakarak medreseye girer. Medresede eğitimini tamamlayan Cegerxwin, Suriye'nin Qamişlo ilçesinin Hasdajor köyünde meleliğe (imam) başlar. Cegerxwin meleliğe başlaması ile beraber Kürdistan'ın bölgelerini dolaşma fırsatı bulur.

Savaş, ateş ve ölüm
Yüreklere yakıyordu
1924 yılında
uyanalar safına girdim
yaşam ve kurtuluş için
Kavgaya girdim
Mem û Zîn destanından
İsmimi Cegerxwin koydum

Kürdistan'ın bölgelerini dolaşırken tanık olduğu açlık, zulüm, gözyaşı Cegerxwin'in hayata bakışını değiştirir. Şeyh Sait isyanından çok etkilenir. Şeyh Sait isyanında, binlerce insanın katledilmesi, Cegerxwin'de büyük değişimlere neden olur. Artık, hayatında ciddi değişiklikler vardır. Bakış açısının değişmesi ile beraber ismini de değiştirir.

Kürt halkının çektiği açlık, zulüm, yokluk, kan, gözyaşı onu "uyanalar safına sokmuş" artık Şehms değil Cegerxwin (yanık yürek) yapmıştır. Şeyh Sait isyanının bastırılmasından sonra Suriye'ye geçen Kürt aydınlarıyla tanışır ve bu aydınların kurduğu Xoybûn örgütüne katılır. Yine aynı yıllarda Kürt çocuklarına okuma yazma eğitimi vermek için Hawar (Çağrı) dergisinde yazmaya ve derginin dağıtımında yer almaya başlar. Geçim sıkıntısından dolayı meleliği bırakarak, Kürt çocuklarına, ezilenlere ağa ve şeyhler başta olmak üzere tüm egemenlere karşı aydınlatmak için arka-

daşları ile beraber "Nediya Ciwankurd" (Kürt Gençlik Derneği) adında bir dernek kurar. Cegerxwin'in "Nediya Ciwankurd" derneği, Suriye'yi 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonucunda denetimlerinde tutan Fransızlar tarafından kapatılır. O dönem de meleklikten ayrıldıktan sonra bir köy kurup, orada sosyalist bir yönetim kurmak istediği söylenir. Ancak bu yönetim köylülerin birbirine düşmesiyle son bulur.

Sosyalizme olan inancını ifade eden onlarca şiirin de yazarı olan Cegerxwin, 1958'den sonra Bağdat yönetiminin çağrısı üzerine Irak'a geçerek Bağdat Üniversitesi'nde Kürtçe'nin Kurmanci lehçesi ile ders vermeye başlar. Ancak Irak lideri Ebdulkerim Qasım'ın Kürtler üzerindeki tavrının değişmesi ve baskısının artması üzerine Cegerxwin, Irak Kürdistan'ı bölgesine geçmek zorunda kalır; ilk fırsatta ise Suriye'ye geri döner. Suriye'de birçok Kürt kurumu kuran ya da kurulmasına öncülük eden

Cegerxwin, 1979 yılında, 76 yaşında iken Avrupa'ya geçerek İsveç'e yerleşmek zorunda kalır. 1984 yılında bu ülkede yaşamını yitiren Cegerxwin; Türk, Kürt, Arap, Süryani, Ermeni on binlerce kişinin katıldığı ve hep bir ağızdan haykırıldığı "Cegerxwin Namire" sloganı ile toprağa verilir. Cegerxwin'in mezarı, Suriye'nin Qamişlo ilçesindeki evinin bahçesinde yer almaktadır.

Kimim Ben?
Onurlu kürdüm,
düşmanın düşmanı,
barışseverin dostuyum
Uygar insanım,
Ne ilkelim, ne de yabani
Ne yapayım savaşız olmuyor
Düşman ülkemden çıkmıyor
Benim atalarım
Hep özgür yaşadılar
Köle olmak istemiyorum
Sonsuza değin
Kimim ben?

Yaşamı, açlık, yoksulluk, kan ve sürgün içerisinde geçen Cegerxwin, Kürt halkının ve tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinde yerini almıştır. Kürt halkının kimliğini, benliğini bulmasına önemli katkıları bulunan Cegerxwin, tüm yaşamını bu mücadeleye adanmıştır. Cegerxwin'in hayatında, hayata bakışında birebir gördüklerinin ve yaşadıklarının büyük bir etkisi olmuştur. Şiirleri dilden dile söylenen türküler, halini almış Kürt halkının, tüm ezilenlerin vazgeçemediklerindedir:

"Şimdiye kadar sadece büyük ve ünlü insanların hayatı yazıldı. Oysa benim düşünceme göre bu büyük iş, tarihlerini yazma işi; aydına, düşünüre, yurtsevere ve insan severe düşmektedir. Böylece biz hem halkımıza hem de insanlığa kutsal ve yerin de bir hizmette bulunmuş olacağız." (Cegerxwin)

Cegerxwin dediği gibi kendi tarihini kendi halkının tarihini kendi yazdı. Tüm ezilenlerin kalbindeki yerini aldı.

Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu (ATİF) Hamburg'ta düzenlediği bir etkinlikle devrimci sanatçı Yılmaz Güney'i andı.

Almanya'ya göçün 50. yılı dolayısıyla ATİF'in Almanya'nın çeşitli bölgelerinde düzenlediği etkinliklerden biri de Hamburg'ta "Göçün 50. yılında devrimci sanatçı Yılmaz Güney'i anıyoruz" başlığı altında gerçekleştirildi.

2 Ekim 2011'de Hamburg Üniversitesi

Yılmaz Güney Hamburg'ta anıldı

tesisi salonunda gerçekleştirilen etkinliğe Yılmaz Güney'in yaşamını anlatan sinevizyon gösterimi ile başlandı. Açılış konuşmasının ardından yaşamını yitiren devrimci ve halk sanatçıları ile Türkiye devrimci hareketinin önderleri ve devrim ve özgürlük mücadelesinde şehit düşenler anısına saygı duruşu yapıldı.

Programda ilk olarak Grup Cemre sahne aldı. Grup Cemre'nin ardından 50. yılında göç olgusunun ve Almanya'nın göçmenlik politikasının tartışıldığı sempozyuma geçildi. Sempozyuma konuşmacı olarak sendikacı ve eski Sol Parti (Die Linke) milletvekili Hüseyin

Aydın, ATİF Başkanı Süleyman Güracan ve ATİF Yönetim Kurulu üyesi Düzgün Polat katıldı.

Sendikacı Hüseyin Aydın konuşmasında göçmenlerin Almanya'daki emek mücadelesi içerisinde yerinin önemine değinirken, göçmenlerin öncülük ettiği çok önemli direnişlerin yaşadığını söyledi. Bundan sonra da göçmenlerin tüm emekçilerle ortak bir şekilde emek mücadelesi içerisinde yerini alması gerektiğine değindi.

Aydın'ın ardından söz alan Polat ise, göçmenler ve uyum sorununu Almanca yaptığı bir konuşmayla irdelemeye çalıştı. Polat konuşmasında, göçmenlerin toplumla yaşadığı uyum problemlerinin asıl sorumlularının ayırıcı politikalar olduğuna vurgu yaptı.

Son olarak söz alan ATİF Başkanı Süleyman Güracan ise, ATİF'in kuru-

luş sürecini ve 35 yıllık süreçteki mücadele hattını anlattı. ATİF'in göçmenlerin eşit haklar mücadelesinde ve anti-faşist, anti-emperyalist mücadelede önemli bir yerde durduğunu belirtti. Bundan sonraki süreçte de göçmen emekçilerin eşit haklar mücadelesinde ve emek mücadelesinde önemli görevleri olduğuna belirterek ATİF saflarında örgütlenmenin önemine vurgu yaptı.

Sempozyumun ardından sahne alan Grup Haykırış söylediği türkü ve marşlarla kitleyi coştururken büyük beğeni topladı.

Etkinliğin ikinci bölümünde ise Hamburg Eyalet Milletvekillerinden Mehmet Yıldız, Filiz Demirel, Cansu Özdemir ve Ali Rıza Şimşek kısa konuşmalarla dinleyicileri selamlarken, etkinliği düzenleyen ATİF'i de kutladılar.

Son olarak sahne alan Kardeş Türküler, çeşitli dillerde seslendirdikleri türkülerle dinleyicilere türkü ziyafeti verdi.

Okurlarımızla buluştuk

Son zamanlarda gazetemizde yeniden tartışmaya açtığımız ve eminiz ki önümüzdeki yıllarda da dönemin koşulları gereğince tartışmaya açacağımız bir konudur **YAYIN** meselesi...

Yayın meselesini gündemleştirdiğimiz ve tartıştığımız oranda kitle çalışmamızı geliştirmenin yollarını ortaya çıkarmış olacağız. Bundan hareketle Özgür Gelecek gazetesi olarak yayının önemini okurlarımıza anlattığımız, kitle çalışmasında daha etkili bir araç haline getirebilmenin yöntemlerini tartıştığımız bir süreç örgütlemeye karar verdik. Bu kararın ardından ilk olarak **9 Ekim Pazar** günü **İzmir** ve **Ankara**'da okur toplantıları düzenledik.

Ankara

Pazar sabahı **Bakış Kültür ve Sanat Merkezi**'nde düzenlenen bir kahvaltı organizasyonunun ardından toplantımıza başladık. Öncelikle yayının biz devrimciler için ne kadar önemli bir araç olduğu üzerine konuştuk. Ardından biraz daha özele inerek yayının okunmasından dağıtımına, beslenmesine kadar bir dizi konuda tartışma yürüttük.

Okurlarımızdan aldığımız ilk eleştiriyi "dil sıkıntılı" olduğuydu. Bunun doğru bir eleştiriyi olduğu, ancak bir deninin gazetemizin alanlarımızdan ve okurlarımızdan çok kısıtlı şekilde besleniyor olmasından kaynaklandığını anlattık. Gazetemizi bulunduğu alandan beslememizin, o alandaki çalışmalarımızı olumlu etkileyeceğini ve kitlenin gazetemizi sahiplenmesini sağlayacağını konuştuk.

Toplantıda gazete üzerine çok çeşitli öneriler ortaya çıktı. Kadın sayfası

için hukuk ve sağlık köşelerinin olması, spor sayfasının eklenmesi, daha fazla röportaj ile canlandırılması gibi... Gazete dağıtımlarına çıkmadan önce yayını birlikte okuyup değerlendirecek toplantılar almak, gazetemizin dağıtımını üstlenecek büfelere gidilerek yaygın dağıtım yapmak gibi kararlar da alındı.

Toplantıda tartıştığımız bir konu da gazetenin ücretsiz dağıtılması sorunu idi. Bunun ciddi bir sorun olduğunu konuştuk. Bir okurumuzun verdiği örnek, konuyu adeta özetliyordu. Okurumuz, günlük çıkan demokrat bir gazetenin düzenli dağıtım yaptığı bölgelere gazete dağıtımını için gittiklerinde, bölgedeki halkın gazete ücretini sormadan verdiğini; ancak yalnızca bizim dağıtım yaptığımız bölgede ise ücret istemenin insanlarda bir şaşkınlık yarattığını anlattı. (Bölgelerdeki insanların gelir durumu hemen hemen aynı.)

Toplantıyı gazetenin beslenmesi üzerine çeşitli planlar yapıp, yeni ve daha geniş bir okur toplantısı yapma kararı olarak sonlandırdık.

İzmir

Gazetemizin okurlarla olan ilişkisini geliştirmek için düzenlediği okur toplantılarından birini de İzmir'de gerçekleştirdik. Okurlarımızla gerek gazetemizin içeriğine, gerek teknik düzenlenmesine gerekse de dağıtım sorunlarına dair tartışmalar yürüttük ve önerilerini aldık.

Okurlarla yaptığımız toplantının ilk bölümünde gazetemizin kitle çalışmalarında kapladığı önem konusunda tartışmalar yürüttük. Ele alış tarzımızdaki sıkıntıların konuşulmasına para-

lel, sürekliliği sağlanmış, çalışma yürüttüğümüz yerlerde herkese ulaşmayı hedefleyen bir dağıtım tarzının öneminden bahsederek, hatalı yaklaşımlarımız konusunda tartışma yürüttük. Yürüttüğümüz tartışmanın sonunda somut olarak dağıtım gruplarını belirledik ve yeni bölgelere açılma perspektifini somutladık.

Okurlarla daha verimli bir iletişim kurmak için, okurlarımızla aylık düzenli toplantıların yapılması kararına vardık. Böylelikle düzenli toplantılarda okurlarımız, gazetemizin ve irtibat büromuzun sorunlarına vakıf olabilecekleri gibi, dağıtım sorunlarına da vakıf olabilecekler. Aylık dağıtım ve mali raporların okur denetimine sunulması perspektifi benimsendi.

Gazetemizin ücretsiz verilmesi anlayışı eleştirilerek, toplantıya katılan bütün okurlarımız tarafından bundan sonra ücretsiz gazete dağıtılmaması konusunda hemfikirliğe ulaşıldı. Ayrıca gazetemizi sahiplenmek için bütün okurlarımız bir tane fazladan gazete alarak, çevresine verme kararını aldı.

İkinci olarak gazetemizin içeriğine ve teknik düzenlemelerine dair okurlarımızdan öneriler aldık. Öneriler kısaca şöyle:

* Enternasyonal sayfanın sürekliliğinin sağlanması, bu anlamda uluslararası komünist hareketin gündemlerinden haberdar edilmesi.

* Ortadoğu'daki halk ayaklanmalarını incelerken oradaki devrimcilerin belgelerine yer verilmesi, bu anlamda ÖG'de ya da Partizan dergisinde Ortadoğu ayaklanmalarının detaylı inceleyen yazıların yayımlanması.

* Teorik yazılara daha fazla yer verilmesi. Özellikle Maoizm'in güncel tartışmaları ve sosyo ekonomik yapı üzerine incelemelerin yayımlanması.

* Gençlik sayfasının daha güncel olması, sayfa sayısının artırılması ve gençlik köşesinin oluşturulması.

* Kadın sayfalarını ya ikinci sayfaya alınması ya da en son sayfadan içeri doğru gidilmesi, böylelikle kadın sayfalarının daha okunur hale getirilmesi.

* Özellikle Proletarya Partisi'nin tarihini ve devrim şehitlerini anlatırken, yapılan hataların önlenmesi için daha özenli olunması.

MERHABA

Yeni doğan her bebek saflığın ve masumiyetin temsilcisidir. Zorbaların, sömürücülerin hüküm sürdüğü dünyada halen bebekler saflığını ve masumiyetini korumaktadır. Ama zaman ilerledikçe saflık da masumiyet de avuçlardan kayarak gider. Yavaş yavaş insani değerler kaybedilmeye, çocuksu düşlerin yerini zengin olma hayalleri almaya başlar. Dizilerden sinemalara, sinemalardan kitaplara kadar her şey lüks bir yaşamı vaat eder. Artık onlar da lüks bir yaşam için çocuksu düşlerinden vazgeçer. Yavaş yavaş burjuva kültürde kaybolurlar. Oysa ki hayatın sinemalardan, dizilerden, kitaplardan çok farklı olduğunu anlarlar. Lüks bir yaşamı beklerken yoksulluğu yaşayarak tadarlar.

Bu sistem işçilere, köylülere, öğrencilere, ezilen uluslara değil lüks bir yaşam vermek, avuçlarımızda sınıksı tuttuklarımızı da çalmaktadır. Önce çocuksu düşlerimizi aldılar, cüzdanlarımızı boşalttılar. Sonra bizi kokmuş bir karanlığın geleceksizliğine hapsedtiler. İnsani değerlerimizi, çocuksu gülüşümüzü çaldılar. Düşünmeyen, sorgulamayan, araştırmayan bir makineye dönüştürdüler.

Hey Descartes "Düşünüyorum, öyleyse varım" diyordun. Benim ülkemde çocuksu düşler kurmak bile yasak. Cezası suç ve suçluyu övmekten davalar, faili meçhul cinayet olmaktadır.

Benim ülkemde düşünmek, işkencehanelerden toprağa giden bir yoldur. Sistemin kendilerine bir gelecek vermeyeceğini anlamayanlar hala beklemektedir. Bir gün zengin olacağına inanırlar. Oysa ki bilmez onlara bu lüks yaşamı kendi elleri verdiklerini. "Beşikten mezara kadar her şeyi kendileri yarattıkları" çocuksu düşlerinin yerine zengin olma hayalleri kuranlar. Kurtuluşun bireysel çıkarılardan değil, çocuksu düşlerden geçtiğini anlayacaklardır, çocuksu düşlerin de haykırıkları gibi zenginler olmasa fakirler de olmayacaktır.

Her şeye inat çocuksu düşleri ile yaşayanlar vardır. "Uçurtmayı vurmasınlar" diye haykırırken tanıştırlar onları mahpus damlarıyla... Körpe bedenleri toprağa düşerken öğrendiler. Öğrettiler bizlere karşılıksız sevgiyi, fedakarlığı... Onlar dünya halklarının aydınlık yarınlarına bağışladılar bedenlerini...

Ve o onlar çok iyi biliyorlardı SONLARINI... Düşünmenin nasıl bağışlanmaz korkunç bir suç olduğunu. Güzelliğe dair her şeyin nasıl kirletildiğini... Düşünmenin BEDELİNİ... Her şeye rağmen insanların insanca yaşaması için susmadılar. Bir daha ölmesin diye çocuklar. Kendi körpe bedenlerini kalkan yaptılar. İnsanın insan tarafından sömürülmesine son demek için. Yasakların ülkesin de özgürlüğün ta-kipleri oldular.

(Pertek'ten bir ÖG okuru)

BAŞSAĞLIĞI

3 Ocak 1994'te Artvin'de şehit düşen halk ordusu gerilası Nilüfer Atav'ın annesi **Mercan Ana** 10 Ekim günü yaşamını yitirdi. Her daim kızını ve kızının davasını sahiplenen **Mercan Ana**'yı sonsuzluğa uğurlarken, tüm yakınlarına başsağlığı diliyoruz.

PARTİZAN

Can Dostumuz, Komünist Önder

Cafer CANGÖZ'ün annesi **HATUN (FATMA) ANA**'yı yitirdik.

Şükran borçluyuz...

"Kaç otuz sekiz gördü bu devran.
Ya sen peki, kaç kırma doğrudun?
Yorulduğu anda bu yetim dünya,
Dağların aşkına bir kara sevdıyla.
O isyan gülüşüyle yollara düşen
Mercan düşlü bir umut doğurdun."

"ORTAKÇA YAŞAM"
Dostları

Güle güle Suzan...

Hep aramızda olacaksın!

12 Ekim gecesi bir yoldaşımızı, canımızdan bir parçamızı daha sonsuzluğa uğurladık. 26 Eylül günü kalp ameliyatı olan ve 17 gündür ölümüne direnen Özgür Gelecek gazetesi Kartal Temsilcisi **Suzan Zengin**'i kaybetmiş olmanın derin üzüntüsünü tüm dostlarımızla paylaşıyoruz.

Suzan yoldaşımız için paylaştığımız tek his üzüntü değil elbette. O, aynı zamanda 52 yılın önemli bir bölümüne sığdırdığı emekle yoğrulmuş devrimci yaşamıyla biz yoldaşlarını gururlandırmaktadır.

Emekle yoğrulmuş bu yaşamda neler yoktu ki! Onu tanıyan herkes bilir. Çünkü İstanbul'da hemen hemen tüm demokratik alan faaliyetlerinde yer almıştır.

1959 yılında Sivas'ta başlayan yaşam öyküsü 1970 yılında 11 yaşındayken gittiği Almanya'da genç yaşlarında Türkiyeli ve İranlı mültecilerin sorunları ile ilgili yaptığı çalışmalarla devam etti. 1989 yılında döndüğü Türkiye'de **Pendik Halkevi** başkanlığını yürütürken yolunun keşiştiği devrimci örgütlerle ilişkileneceği, ardından Partizan'ın düşünceleriyle tanışması ve benimsemesiyle yaşamı da yeni bir evreye giriyordu.

Örgütlü bir insan olarak, önce **Ütopya Kültür Merkezi**'nin kurulmasında en büyük emeği harcamış ardından da **Tohum Kültür Merkezi** çalışmasının içinde yer almıştır.

Hapishanelere yönelik devletin saldırılarının arttığı bir dönemde **Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri** faaliyetinde yer alan Suzan yoldaş, bu süreçte hapishaneler dışında birçok yoldaşımızın cenazesini şehit düşükleri yerlerden alan, onları omuzlarında taşıyan yoldaşlarımızdan biridir. Bu çalışma sırasında aynı zamanda **İnsan Hakları Derneği Cezaevi Komisyonu**'nun da aktif üyelerindendir.

2003 yılında ise Türkiye'de de seksiyon örgütü kurulan **Halkların Uluslararası Mücadele Ligi**'nin ilk çalışanlarından Suzan yoldaş. Ve ardından yaşamını yitirdiği güne kadar Özgür Gelecek gazetesinin önceli İşçi-köylü gazetesinin Kartal Büro temsilciliğini yürütmüştür. Suzan yoldaş, devrimci, sosyalist basın kimliği ile işçi ve emekçilerin direniş ve eylemlerinin yanı sıra, onlarla omuz omuzaydı. Fotoğraf makinesi ve kalemi ile işçi havzalarının ve emekçi semtlerin her daim ayrılmaz bir parçası, öfkelerinin, özlemlerinin ve umutlarının; emeğine ve geleceğine sahip çıkmak adına yürüttükleri işgallerin ve grevlerin sesiydi.

Ki bu durum devletin de "gözünden kaçmamıştır" ki 28 Ağustos 2009 sabahı evi

polis tarafından basılmış ve bir komplotu sonucu tutuklanmıştır. Yaklaşık iki yıl boyunca tamamen keyfi ve hukuksuz bir şekilde Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'nde tutuklu kalan Suzan Zengin'in birçok kronik rahatsızlığı bulunuyordu. Hastalıklarının tedavisi için verilen tüm çaba, devrimci-yurtsever tutsakları ölümüne terk eden zihniyetin kalın duvarları ile karşı karşıya kaldı. Nitekim tutsak düşmeden önce hiçbir kalp rahatsızlığı bulunmamasına karşın çıktığında ameliyat olmasını zorunlu haline getiren bu hastalığa da yakalanmıştı. Ve tahliyesinin üzerinden 4 ay dahi geçmeden ameliyat olmak zorunda kalmıştı.

Suzan'ı tanıyan herkes ne kadar inatçı olduğunu bilir. O doğru bildiğini düşündüğü her konuda sonuna kadar ısrarcıydı ve doğru bildiklerinin dışında hiçbir şeyle uzlaşmazdı. Ve onun yaşaması gerekiyordu. Çünkü devrim mücadelesi için daha yapacağı çok şey vardı. Ciddi sağlık sorunları belki elini kolunu bağlayacaktı ama o elinden ne geliyorsa bu dava için onu yapacaktı. Devrim mücadelesi için, yaşanılabilir bir dünya için ve elbette çok sevdiği ailesi için yaşaması şarttı. Tüm inatçılığı ile 17 gün direndi. Umutlarımız, dileklerimiz ve de inancımız bu savaşı da başarıyla kazanacağı yönündeydi. Ama olmadı. Ardından dolu dolu onurlu bir yaşam bırakarak sonsuzluğu adımladı. Bu onurlu yaşamda emekçiliğinden, fedakarlığından, dürüstlüğünden, her ne yaşarsa yaşasın yoldaşlarına ve davasına bağlılığından öğreneceğiz.

Suzan yoldaşın ölümünü doğal bir ölüm olarak kabul etmemiz mümkün değil. O, 2 yıl boyunca kaldığı hapishanede uygulanan tecrit ve tretman politikalarının, hasta tutsakların tedavisini engelleyerek onları ölümüne mahkum eden zihniyet tarafından katledilmiştir. O, kendisine yönelttikleri komplot teorileri ile gözaltına alan polis, polis fevlekeleri ile tutukluluk sürecini elinden geldiğince uzatan mahkeme heyeti tarafından katledilmiştir. Kısacası yoldaşımızı aramızdan devlet almış ve hesabı sorulacaklar listesine bir çentik daha atmıştır.

Ve son sözlerimiz sana olsun Sevgili Suzi. Seni unutmayacağımıza, unutturmayacağımıza, tüm güzel yönlerini rehber edineceğimize tüm değerlerimiz üzerine söz veriyoruz. Yoldaşların, ailen ve tüm dostların seninle gurur duyuyor.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Suzan yoldaş ölümsüzdür!

Sosyalist basın susturulamaz!

PARTİZAN